

ЕЛИЗАБЕТ ЛОУЕЛ ТРЕСКА

Превод от английски: Грозда Русева, 1999

chitanka.info

*На Франсис Рей, който е като солта на земята и
олицетворение на самата доброта.*

ПЪРВА ГЛАВА

Райън Макол слезе от очукания пикап на ранчото и веднага започна да разкопчава официалната си риза. Беше пилотирал сам от Тексас до Юта, където се приземи на малкото местно летище. Там той държеше собствения си самолет — едно от не многото удоволствия, които си беше позволил — купуването на този самолет му даваше възможност да навестява баща си и пак да се връща за отрицателно време. От летището подкара пикапа по неподдържаните пътища, които ставаха все по-примитивни с приближаването до дома му. Върна се рано следобед. Шофирането по този разбит път му беше доставило истинско удоволствие, защото всеки камък и дълбоките коловози го отдалечаваха все повече от баща му, когото обичаше, но с когото не се разбираха твърде — добрите им отношения траеха само няколко минути.

— Но пък си струваше — каза си Рей на глас, протягайки над главата си дълги силни ръце. — Ангъс е точно такъв бик, от какъвто се нуждае стадото ми.

За съжаление на Рей му бяха необходими цели две седмици, за да убеди баща си Едуард Макол II, че не би се оженил, ама наистина никога не би го направил, за някоя празноглава бостънска красавица, само и само за да се добере до Ангъс. След като това стана ясно, преговорите за бика потръгнаха.

Рей изложи лицето си на следобедното слънце и се усмихна от почти чувствената радост, която изпитваше от щедрата му топлина. Силно бе тексаското слънце. Твърде силно. Предпочиташе златната жегга на планинския край в Юта, където, за разлика от долините, жестоките лъчи на слънцето се смекчаваха от височината и от ветровете, които разнасяха уханията на кедри и далечни борове. Въздухът беше сух, кристалночист, а малката река, която се виеше през Рокинг Ем, носеше прохлада с блестящата си синевина.

Затворил очи, с разкопчана риза, Рей стоеше и се отдаваше на спокойствието, което винаги го обземаше, щом стъпи на своя земя.

Тези две седмици му се видяха дълги. Баща му току-що бе навършил шейсет години. Той непрекъснато повтаряше, че още няма внуци, които да продължат името му — повтаряше го поне шест пъти всеки час. Дори сестра му, която обикновено беше негов верен съюзник, ласкаво му каза, че ще доведе едно специално момиче на танците, които Рей организираше в ранчото към края на лятото. Рей не обърна внимание на думите ѝ, но не можеше да се абстрахира от безкрайния поток дебютантки с влажни устни и изтънчени разведени дами, които тръпнеха от желание да сложат лапите си със съвършен маникюр върху портфейла на Макол.

Рей се усмихна иронично. Сега можеше да си позволи да се надсмива над прозиращата алчност на жените — беше си вкъщи, извън обсега на попълзновенията им, и бе изпълнен с благодарност към Бога за всеки миг свобода. Подсвирквайки си леко, той измъкна краищата на ризата си от панталона и скочи ни верандата, без да докосва трите стъпала, които водеха към нея. Този прескок можеше да се сравни по скорост, грация и точност с движението на котка.

Тъй като Рей на двайсет и една годишна възраст бе наследил скромното богатство на майка си, той бе прекарал времето си в усилен труд — копаене на дупки за колове, изсичане на дървета и неуморно яздене на коне в своето собствено ранчо. Тежкия труд се беше отразил добре на силното му тяло. Гъвкавите му жилави мускули сякаш играеха под загорялата кожа и неведнъж привличаха погледите на жените. Но Рей не считаше, че външният му вид е вероятната причина жените да се редят на опашка пред вратата му. Беше свидетел как баща му и по-малкият му брат бяха ставали плячка на твърде много алчни жени, за да повярва, че някоя от тях би го пожелала заради нещо друго, освен банковата сметка. Което пък от своя страна означаваше, че жените нямаха особена стойност в неговия живот.

В момента, в който влезе в къщата, Рей почувства нечие присъствие. Вътре миришеше на парфюм, а не на слънце и чист въздух — уханието, което предпочиташе. Обърна се и видя някаква жена, застанала в трапезарията. Тя беше издърпала едно чекмедже на бюфета и разглеждаше приборите за хранене, които се намираха в него, с особена смесица от любопитство и недоверие.

— Инвентаризация ли правиш? — попита я хладно Рей.

Жената се сепна и се обърна с лице към него. От внезапното движение черната ѝ коса се отметна. Обаче полата ѝ не се уви около нея — беше твърде стегната, за да се полюлява при движенията ѝ. Големите ѝ тъмни очи сякаш поглъщаха всяка подробност от външния вид на Рей. Те се разшириха от удивление, когато се задържаха на широките му рамене и гъсто то килимче от косми, което започваше от нивото на ключиците и се загубваше под панталоните, стегнати на тънкия му кръст. Тя стана още по-замислена, когато погледът ѝ с одобрение се спря на добре прилягащите панталони.

С един-единствен бърз поглед Рей прецени, че този път баща му съвсем се бе увлякъл. Жената приличаше на особено пищен пясъчен часовник и явно беше платила на добър шивач, за да подчертае телосложението ѝ. Зрелите ѝ извивки не можеха да останат незабелязани. Блузата ѝ беше ушита така, че при всяко поемане на дъх се изопваше по копчетата, като че ли щяха да се скъсат. Без да се замисля много, Рей я категоризира като „разведена с богат опит“.

— Здравей — каза тя и му подаде ръка. — Казвам се Чери Ларсън.

— Довиждане, Чери Ларсън. Предай на татко, че си се старала много, но въпреки това така съм те изхвърлил, та чак си отскочила като топка. Може да се смили над теб и да ти купи някоя дрънкулка. — Думите на Рей прозвучаха остро и студено като сивите му очи, които проникваха през Чери. Той я изгледа със снизхождение и се обърна с гръб към нея.

— Татко ти ли?

— Едуард Макол II — каза Рей и се запъти към стъпалата, като съблече ризата си с рязко движение. — Тексасецът, който ти е платил, за да ме съблазниш.

— О! — Тя се намръщи. — Така ли ти каза той?

— Не е необходимо да ми го казва. Пищните прецьфтели брюнетки са в неговия стил, не в моя.

Вратата на спалнята се захлопна и остави Чери Ларсън спокойно да разглежда приборите от неръждаема стомана.

Няколко минути по-късно Рей се появи с ботуши, дънки Левис и работна риза. Чери все още стоеше в трапезарията. Той я подмина, без да я погледне, взе си шапката от една закачалка до вратата на кухнята и каза:

— Отивам на езда. Когато се върна, да те няма.

— Но... Но как мога да стигна до града?

— Почакай един среброкос каубой на име Ласитър. Той обича да води на езда жени като теб.

Рей се запъти към конюшната с широки, сърдити крачки. Първото нещо, което видя, беше Девил, любимият му кон. Завързан към оградата, той махаше с дългата си, черна опашка, за да отпъди мухите. Беше оседлан, с поводи, готов за езда.

Рей веднага осъзна, че поне един от неговите помощници се е сетил как ще реагира, когато се срещне с жената, причакваща го в собствения му дом. Би се обзаложил, че предвидливият каубой е Джим. Той беше щастлив с жена си, но въпреки това напълно съчувстваше на желанието на господаря си да остане неженен.

— Джим, ти току-що си изкара допълнително заплащане — промърмори Рей, докато развързваше юздите. След това се метна на гърба на големия черен кон.

Девил напрегна мускулите на мощните си задни крака и нетърпеливо заблъска оградата, изпълнен с желание да се впусне в бяг. През последните седмици, докато Рей го нямаше вкъщи, никой не го бе яздил, а Девил беше кон, роден, за да препуска.

Когато Рей се понесе в галоп и мина покрай конюшната, не видя никакви хора наоколо. За момент се позачуди от факта, че никой от неговите помощници не се беше появил, за да го поздрави, но след това си даде сметка, че вероятно каубоите се бяха събрали някъде в конюшната и се смееха на неговата реакция към капана с пищна примамка, заложен в собствената му бърлога. Мъжете биха могли да го предупредят за присъствието на Чери, но това би развалило шегата, а каубоите нищо друго не обичаха така, както добре скроената шега — без значение за чия сметка. Така че причината да се покроят бе, че искаха да се насмеят на воля.

Рей се усмихна малко насила, а след това се разсмя с пълен глас. Смушка едрото животно в хълбоците точно когато видя как няколко души се изсипаха от конюшната. Той размаха тъмната си шапка с широк жест и се понесе напред, като предостави на Девил пълна свобода да тича — нещо, за което конят просто го молеше.

Докато пътят към ливадата на Макол сякаш плавно се стопяваше под дългите отскоци на Девил, Рей отново се почувства освободен от

всякакви грижи, наслаждавайки се на свободата си. Високата малка ливада беше любимото му място в ранчото, последното му убежище от постоянното напрежение, породено от изискванията към него като Едуард Райън Макол III. Обикновено той беше един от първите, които идваха тук, след като снеговете в прохода се стопяваха, но тази година пролетта закъсна. Не му остана време да отиде до ливадата, преди да замине за Хюстън, за да се спазари за един от най-ценните бикове на баща му.

Преди Рей да купи ранчото, планинските ливади се използваха за летни пасища за добитъка и овцете.

На повечето от ливадите все още пасеше добитък. Малката планинска падина, наречена ливадата на Макол, не беше докосвана цели десет години. Доктор Томпсън беше много настойчив в молбата си към Рей като един от малкото собственици на ранчо, който можеше да си позволи да се погрижи поне за част от земята си, за да я върне към състоянието, в което е била преди белите хора да дойдат в Запада. Той възнамеряваше да изследва до най-малки подробности възстановените растения и местни животни, а резултатите щеше да приложи при култивирането на другите земи, изтощени от прекомерното им ползване като пасища.

Всъщност Рей не се нуждаеше от много убеждаване, за да участва в проекта на доктор Томпсън. Макар и роден в града, така и не можа да се привърже към градския начин на живот. Обичаше суровата земя. Обичаше да язди на слънце, на вятър и сред покоя на природата, да гледа как планините се извисяват пред него с великолепните си склонове, напомнящи на огромни юргани, изпъстрени с вечнозелени гори, синкавосив градински чай и трепетлики, чиито зелени листа откриваха блестящото си сребро под милувките на вятъра. Земята го изпълваше със спокойствие.

А ако човек се грижи за земята, тя, за разлика от жените, му се отплаща с ответна грижовност.

В същия този следобед Лайза Йохансен седеше до планинския поток и замислено прокарваше пръстите си в хладната чиста вода. Мекото слънце над нея беше топло и чувствено като мечтите ѝ, които пробуждаха дълбоко в нея томителна нега. Тя протегна ръка, сякаш за

да посрещне мечтата си. Той ще бъде като планините, силен, суров и издържлив. Когато ме погледне, за него няма да бъде безлична непозната, а жената на неговите мечти. Ще ми се усмихне, ще протегне ръка, а после ще ме вземе в прегръдките си и...

Независимо дали беше будна или спеше, сънят ѝ неизменно свършваше по този начин. С кисела гримаса Лайза призна сама пред себе си, че така завършекът беше твърде удобен. Всъщност тя теоретически много добре разбираше какво трябва да последва, но опитът ѝ в прегръдките на мъже на практика се изчисляваше на нула цяло, последвано от много други нули, и така до края на света и вовеки веков. Най-големият недостатък на начина на живот, който водеха родителите ѝ като антрополози, беше, че Лайза нямаше възможност да общува със свои връстници. Винаги около нея е имало мъже, но те бяха неподходящи за нея. Защото бяха от племената, които родителите ѝ проучваха, и по начин на живот и култура се различаваха от нея и родителите ѝ със светлинни години.

С въздишка Лайза напълни шепата си с вода и пи. Трептящата прохлада се разля по тялото ѝ. За изминалите две седмици още не беше спряла да се удивлява на планинската вода, която течеше прозрачна, вкусна и чиста, денем и нощем, едно истинско течно чудо, което винаги беше на нейно разположение. Когато пак се наведе да пие, чу приглушения звук на конски копита.

Лайза се изправи и вдигна длан над очите си, за да не ѝ пречи слънцето. В началото на малката планинска долина се показаха двама конници. Тя стана, избърса мокра длан в износените си джинси и на ум започна да пресмята оскъдните си запаси от продукти. Когато по работата да пази ливадата на Макол през краткото високопланинско лято, тя не си представяше, че ще трябва да купува толкова много провизии от своя незначителен бюджет. Но също така не си беше дала сметка, че каубоите на нейния шеф Макол толкова често ще посещават ливадата. Откак то се запозна с тях преди десет дни, те идваха тук почти всеки ден и се заклеваха, че никой не може да прави пържен хляб с бекон като нея.

По-ниският от двамата каубои си свали шапката и широко я размаха. Лайза му отвърна и в този момент го позна. Той беше Ласитър, главният помощник на шефа Макол. Другият, който яздеше до него, беше Джим. Сигурно имаха и фамилни имена, но никой от

мъжете не ги беше споменавал, а и тя не ги питаше. В много от примитивните племена, сред които беше отгледана, се считаше за изключителна грубост да попиташ някого за пълното му име и всъщност изобщо за името.

— Добро утро, госпожице Лайза — каза Ласитър, слизайки от коня си. — Как вървят семенцата? Както са тръгнали, да не вземат да се измъкнат през тази стара ограда, та да ти избягат?

Лайза се усмихна и поклати глава. Откакто беше казала на Ласитър, че задачата ѝ тук е да следи как расте тревата в оградената ливада, той я закачаше с тази шега за бягството на семенцата, които тя трябваше „да варди, за да се научат къде им е истинското място“.

— Още не съм изпускала никакви семенца — отговори Лайза сериозно, — но много внимавам, точно както ти ми поръча. Особено съм бдителна, когато изгрее луната. Защото тогава стават разни странни неща.

Ласитър слушаше как Лайза съвсем точно повтаря шеговитите му предупреждения и много добре знаеше, че тя го будалка доброжелателно. Той се разсмя и плесна шапката си по джинсите, от което се вдигна малък облак прах, насъбрал се по пътя, сребрист почти като косата му.

— Ти ще свършиш работа, госпожице Лайза. Много добра работа ще свършиш. Шефът Мак ще види, че всичките семенца са си на мястото, когато се върне от Хюстън. И него си го бива. Трябва да му е било бая напечено, след като цели две седмици баща му е пускал женски да дефилират покрай него.

Лайза се усмихна малко тъжно. Тя знаеше какво изпитва човек, когато не се разбира с родителите си по въпроса за женитбата. Нейните родители искаха да си намери мъж от тяхното тесто — човек на науката, с вкус към приключения. Ето защо я бяха изпратили в Съединените щати, а техният приятел професор Томпсън беше инструктиран да ѝ намери подходящ жених. Лайза дойде тук, но не за да си търси съпруг. Беше дошла да види дали може да намери свой дом в Съединените щати, дали най-накрая ще може да открие такова място, което би усмирило нейното горещо безпокойство, изгарящо я като треска в сънищата ѝ.

— Здравей, госпожице Лайза — каза вторият каубой. Той слезе от коня си и остана настрана, сякаш се стесняваше. — Тази планина

май много добре ти понася. Хубава си като маргаритка.

— Благодаря ти — отвърна Лайза и дари с кратка усмивка каубоя дългуч. — Как е бебето? Зъбчето му проби ли вече?

Джим въздъхна.

— Проклетото му зъбче се е запънало като магаре на мост. Нашият през цялото време дъвче ли, дъвче, и пак нищо. Но госпожата каза да ти благодаря. Тя опита с мазилото, което ти й даде. Като му намаза венеца, бебето веднага се укроти.

Лайза се усмихна широко. Имаше неща, които навсякъде бяха еднакви — независимо от страната или културата. Карамфиленото масло беше древно лекарство за венци, обаче в Америка бяха забравили за него. Стана й приятно, че нещо, което бе научила толкова далеч оттук, на векове разлика от културата на планинския щат Юта, можеше да помогне на дебелобузото бебе, чиято снимка Джим гордо показваше при всеки удобен случай.

— Ти и Ласитър идвате точно навреме, за да обядвате — каза Лайза. — Защо не вземете да напоите конете си, докато аз стъкна огъня?

Ласитър и Джим се обърнаха към конете си едновременно, сякаш бяха един човек. Вместо да отведат животните, и двамата мъже развързаха чувалите от зebло, наместени зад седлата.

— Госпожата каза, че на тебе сигурно ти е омръзнало да ядеш все хляб, фасул и бекон — обясни Джим, като й подаваше чувала. — Помислила си, че може да ти харесат бисквити и разни други неща. Малко разнообразие.

Преди Лайза да може да му благодари, Ласитър й подаде два издути чувала.

— Готвачът каза, че в кухнята има повече продукти, отколкото може да сготви и има опасност да се развалят. Така че ти би ни направила услуга, ако ни помогнеш малко и вземеш част от нашите продукти.

Известно време Лайза не можеше нищо да каже. След това попремигна, тъй като очите я засмъдяха, и благодари и на двамата. Беше много утешително, че щедростта, също като първото зъбче на бебето, беше част от отношенията между хората навсякъде по света.

Докато двамата пояха конете си, Лайза сложи още няколко съчки в огъня, които взе от своите вече изчерпващи се запаси. Забърка малко

тесто и провери очернения от саждите чайник, който служеше и за кафеник. За нейна радост в пратката, която двамата мъже ѝ бяха докарали, имаше включено щедро количество кафе. Имаше също така сушени и пресни плодове, още брашно, пастърма, прясно говеждо месо, ориз, сол, олио и разни други пакети, които нямаше време да разгледа, докато мъжете се върнат от рекичката. Тези чували бяха безценни за Лайза, тъй като тя беше свикнала храната грижливо да се измерва в съвсем малки количества, с изключение на редките случаи по повод на специалните празници.

Като си тананикаше весело, Лайза правеше планове какви яденета можеше да сготви, които нямаше да бъдат възможни преди идването на Ласитър и Джим, натоварени с щедри подаръци. Беше пристигнала в Америка със съвсем малко пари. Ако се случеше да останат някакви пари от фондовете, които финансираха работата на родителите ѝ, те неизменно ги даваха като помощи на бедстващи хора от местните племена. Нито пък за работата ѝ на ливадата на Макол ѝ плащаха кой знае колко — просто имаше покрив над главата си, определена сума за продукти и толкова малка заплата, че би могла да бъде наречена социална помощ.

Самата дървена къща беше много стара. Работилите преди нея студенти се шегуваха, че е била построена от Бога, точно след като приключил със създаването на планините наоколо. Имаше огнище, стени, под, покрив, но почти нищо друго. Лайза не се притесняваше от липсата на електричество, водопровод и други такива удобства. Би ѝ било приятно, ако имаше някои от красивите килими, които бедуинските племена използваха, за да оцветят и направят по-приятен суровия си живот, но и тези неща ѝ бяха достатъчни, за да се радва на мекото слънце, на чистия въздух, на изобилната вода и дори на това, че почти нямаше мухи.

А ако ѝ се приискаше да докосне нещо меко и изящно, трябваше само да отвори багажа си и да се порадва на подаръка от родителите си, който ѝ дадоха на раздяла. Лененият плат беше така фино изработен, че приличаше на коприна. Няколкото метра плат в блестящо сиво бяха достатъчни за разкошна клоширана рокля. Другото парче плат беше с цвят на ярък аметист, точно като цвета на очите ѝ. И този лен беше предназначен за рокля.

Въпреки че платовете бяха изключително красиви, Лайза не се беше изкушила да ги скрои. Знаеше, че ѝ бяха дадени, за да ѝ помогнат да си намери съпруг. А тя не искаше. Защото очакваше от живота нещо повече от мъж, който в нейно лице би видял само разплодно животно, предназначено да му ражда синове и да носи товари. Твърде малко от племенните бракове, които беше наблюдавала, предизвикваха у нея други чувства, освен възхищение към жизнената сила на жените. Теоретически тя се досещаше защо момчетата на възраст за женене, всъщност на нейната възраст, а дори и по-млади, наблюдаваха мъжете с тъмни, замислени погледи и преценяващи усмивки. Емоционално Лайза никога не беше изпитвала странната треска, която гореше в кръвта на другите момчета, като ги караше да забравят уроците на своите майки и баби, лели и сестри.

Точно такава беше тайната надежда на Лайза — някъде по света да намери и изпита треската, която изгаря тялото и ума, която изгаря душата. Въпреки това тя никъде не се чувстваше по-далече от тази треска, отколкото в Америка, където момчетата на нейната възраст изглеждаха много млади, винаги готови да се разсмеят, неоправдано самоуверени и непознаващи глада или смъртта. През няколкото дни, когато живееше при професор Томпсън, за да изчака да се отвори прохода към ливадата на Макол, тя се запозна с много студенти. Но нито веднъж не погледна момчетата около себе си с онова древно женско любопитство в очите, което да покаже, че в кръвта ѝ се е разразила треска.

И беше започнала да се съмнява дали е способна да я изпита.

ВТОРА ГЛАВА

— Наистина мирише хубаво — каза Ласитър, като застана до Лайза, докато тя готвеше. — Знаеш ли, ти си първата от младите хора на професор Томпсън, която не се налага да учим как се прави истинско кафе при полеви условия.

— В Мароко кафето въобще не го признават за кафе, ако не стане толкова гъсто, че едва да се налива — каза Лайза.

— Така ли? Някой ден трябва да ми направиш такова кафе.

— Тогава донесете много мляко на прах. И захар.

— Така ли трябва?

Тя кимна.

— Толкова гъсто, че в него не може да потъне и подкова.

Лайза никога не беше чувала подобно сравнение. Представата, която то събуди у нея, я накара да се разсмее.

— Ама всъщност и кон не би потънал в такова кафе.

Кискайки се, Ласитър оглеждаше с одобрение къщата — Лайза държеше всичко в идеален ред. Разпалките и по-дебелите дърва за огъня бяха грижливо под редени близо до огнището. Там имаше и няколко по-големи дървета. Подът беше наскоро преметен с метла, направена от вързани клонки. Разните инструменти, които бяха счупени и захвърлени от предишните студенти, сега бяха събрани и спретнато подредени. Тези инструменти бяха различни по размери — от тънко шило до очукан клин и тежък ковашки чук, използван за разцепване на пънове. Голямата двуостра секира за сечене на дърва, която открай време си вървеше с къщата, беше току-що наточена, макар че Ласитър не можеше да си представи Лайза какво е могла да използва, за да я наточи. Също така не можеше да си представи как момичето работи със секира. Сапът ѝ беше дълъг един метър и двайсет сантиметра, а самата Лайза беше малко повече от метър и петдесет.

Секирата напомни на Ласитър, че имаше намерение да провери дали Лайза разполага с достатъчно дърва за горене. За разлика от другите студенти, които готвеха на печка, тя готвеше яденето на огън

на открито. Ласитър подозираше, че тя дори няма такава печка. Всъщност той се досещаше, че не си е донесла кой знае какво — само дрехите, с които беше облечена сега, и постелката, просната на един ма лък храст, за да се проветрява. Въпреки че очевидно разполагаше с твърде малко пари, никога не ѝ се свидеше да нагости него или когото и да било от каубоите помощници на Макол, независимо колко души бяха или колко често идваха при нея. Винаги ги поканваше да се нахранят, без да има значение по кое време на денонощието са дошли, сякаш много добре разбираше какво значи да си гладен и не искаше никой да си тръгне от ливадата с празен стомах.

— Джим, защо не вземем ние с тебе да примъкнем няколко дървета — каза Ласитър, като нахлупи шапката си. — Днес няма да имаме време да ги нацепим, но можем поне да ги приготвим. Разпалките и съчките са си наред, но един хубав огън се нуждае и от дебели дървета.

— Не е необходимо — започна Лайза. — Аз мога да...

— Тези проклетии и без това задръстват пътя — прекъсна я Джим, мърморейки. Той грабна тежката секира с една ръка и се обърна към коня си: — Нашият шеф Мак ще ни одере кожата, ако някой кон се спъне в тях и окуцее.

— Госпожице Лайза, ти би ни направила добро, ако ги изгориш — увери я Ласитър твърдо, докато се качваше на седлото.

Лайза погледна единия мъж, а после и другия и каза простичко:

— Благодаря ви. Ще гледам да използвам повече дърва. — Когато те тръгнаха към дърветата, Лайза изведнъж се сети: — Но внимавайте да не вземате нищо, което се намира в очертанята на оградата! — Защото в края на краищата това беше целта на нейно то присъствие. Тя трябваше да пази всичко зад оградата от посегателството на хората, така че ливадата да може бавно да възвърне естественото си състояние.

— Добре — съгласи се Ласитър, като повдигна ръка в знак на потвърждение.

Двамата не бяха изминали повече от около четиридесет метра и намериха дърветата, които търсеха — борови стволоче, не по-дебели от двацет и пет сантиметра в диаметър — остатъци от дървета, паднали след няколко сезона опити да бъдат лекувани. Докато Джим и Ласитър работеха, събирайки дърветата така, че да бъдат готови за

пренасяне до хижата, гласовете им ехтяха и се чуваха ясно в смълчаната планина.

Лайза ги слушаше, докато готвеше, и от време навреме се усмихваше на цветистите им изрази, ако някой дънер се окажеше особено упорит. Щом темата на разговора им се промени и започнаха да говорят за мистериозния Мак, техния бос, тя се улови, че затаява дъх, така че да не изпусне нито дума. Знаеше само две неща за отсъстващия собственик на ливадата Макол — че баща му иска той спешно да се ожени и да има син и че неговите помощници го уважаваха повече от всеки друг, с изключение на Бога.

— И после казал на червенокосата красавица, че ако иска някой да я закара до града, трябва да излезе на магистралата и да си размърда палеца — разказ ваше през смях Ласитър. — Тя така се разярила, че за известно време си глътнала езика. Обзалагам се, че си е представяла, че ако прекара няколко нощи в града с шефа, това ще доведе до сватба. — Звукът от секирата отекваше, докато окастриха клоните от стволовете. — А след това червенокосата се окопитила — продължи Ласитър. — Юда с Юда! Никой никога не ми е държал такъв език, развикала се тя. А той само я гледал с една такава усмивчица...

— Видя ли мацката, която днес го причакваше? — попита Джим.

Той изръмжа от усилието, което направи, за да замахне с тежката секира и да я забие в дървото. Изсичаше вдлъбнатина, през която да премине въжетото, за да извлекат дънера до къщата. Ласитър уви въжетото около дебелия ствол, след това се качи на коня си и уви около предната част на седлото другия край на въжетото. Само с едно пришпорване конят бавно започна да влачи дънера към къщата.

— Е, кажи, видя ли я? — попита го пак Джим, докато се качваше на коня си, любопитен да научи как изглежда най-новата кандидатка за леглото на Макол.

— Видях я, разбира се. — Ласитър изсвири в израз на възхищение и изсвирването му проряза планинския въздух. — Големи тъмни очи, които биха засрамили и сърна. Черна коса, дълга до гърдите — а гърдите й също мощни и хубави, сочни и меки. Ами бедрата? Божичко, само тях ако видиш, и ще се раз плачеш. Вярвай ми, Джим, не познавам мъж на този свят, който да не би искал да се покачи на такава седло.

— По дяволите, не се и съмнявам — изръмжа Джим. — Ами шефът Мак?

— О, аз нямах предвид да се ожени за нея — каза Ласитър. — Баща ти не ти ли е обяснил тези работи? Умните мъже не се женят за кобилите си, само защото им е приятно да ги пояздят от време на време. Я ме виж мен.

— Виждам те — отвърна Джим, — и като те гледам, си мисля, че повечето жени биха предпочели коня ти.

Лайза просто не можеше да сдържи смеха си. Като я чува да се смее, мъжете разбраха, че разговорът им много ясно е достигал до къщата. Когато се доближиха, и двамата изглеждаха смутени.

— Извинявай, госпожице Лайза — измърмори Джим. — Не исках тези неща да бъдат чути от едно момиче.

— Няма нищо — отговори тя забързано. — Наистина, не се притеснявайте. Някога ние седяхме около огъня и си говорехме за четирите съпруги и осемте държанки на Ибрахим и никой не се смущаваше.

— Четири ли? — попита Джим.

— Осем ли каза? — повтори Ласитър.

— Да, общо дванайсет — потвърди Лайза с усмивка.

— Божичко — каза Ласитър с нескрито възхищение.

— Там мъжете май са много силни, нали?

— Тъпи са — промърмори Джим. — Там мъжете са тъпаци.

— Просто са богати — каза Лайза безгрижно. — Вие отглеждате добитък, а Ибрахим отглежда камили, но иначе нещата твърде много си приличат по своята същност — и тук, и там един силен, тъп и богат мъж е възможно да има толкова на брой хубави, но тъпи жени, колкото може да си позволи.

Ласитър отметна глава и се разсмя.

— Като тебе няма друга, госпожице Лайза. Но да не си помислиш, че нашият бос е тъпак. Съвсем не е.

— Бог е свидетел, това е самата истина — каза Джим сериозно. — Шефът Мак не си пада толкова много по момичетата, колкото те по него. Бас хващам, че нищо не е направил на тази, която го причакваше в ранчото днес, освен че я е изритал по скъпоценните задни части. — Извинявай, госпожице Лайза — добави той и се изчерви. — Забравих се. Но въпреки това си е точно така. Шефът Мак е добър човек и би

могъл да бъде и щастлив, ако баща му престане да го атакува с тези второкласни кобили.

— Не зная за тази, която сега е в ранчото — каза Ласитър, като се усмихна със съвсем мъжка усмивка.

— Изобщо не бих се изненадал, ако той нарочно я кара да се навърта. Ако не за друго, ще му дотрябва партньорка за танците, защото иначе всички момичета в диаметър от триста километра от тук ще се нахвърлят върху него като мухи на прясно..., а, на пресен мед.

— Танците започват след шест седмици — възпротиви се Джим. — Никога не е задържал жена толкова време.

— Защото никога не е имал жена, която да е красива като тази — каза Ласитър твърдо. — Тя е от жените, заради които джинсите на мъжете се опъват плътно по тялото. Разбирам ги тези неща.

Лайза издаде сподавен звук и едва не изпусна тигана. В същото време бялата ѝ кожа почервеня от това, което си представи при думите на Ласитър. Не можеше да устои да не си зададе въпроса какво ли изпитва един мъж, горящ от такава стихийна първична треска. След това се сети за описанието на Ласитър: Големи тъмни очи... черна коса, дълга до гърдите ѝ... пълни и меки. А бедрата ѝ — божичко!

Без настроение Лайза сложи в тигана хляб, съзнавайки, че единственият огън, който една бяла, стройна, неопитна блондинка може да запали, е огънят, на който да сготви обяда.

Черните ноздри на Девил се разширяваха, когато срещаше свистящия планински вятър. Той пръхтеше от усилията, които правеше, когато Рей го пришпорваше. До ливадата водеха два пътя. Единият следваше стар неравен коларски път, прокаран още когато за първи път ливадата е била дадена от държавата за ползване преди повече от един век. По този път е бил прокаран добитъкът, защото ливадата е служела за лятно пасбище. Рей разбираше по отпечатъците от, конски копита, че през последните седмици неговите помощници са ходили до ливадата необичайно често. А два чифта съвсем пресни следи пък подсказваха, че Ласитър със своя голям червен кон и помалкото пони на Джим току-що са се спуснали откъм ливадата и са се отправили на изток, за да нагледат добитъка на пасището.

По втория път не беше стъпвал човешки крак от последната буря насам. Тази пътека беше много стръмна, тясна и почти губеща се. Рей се беше натъкнал на нея преди шест години и когато нямаше търпение да се потопи в покоя на ливадата, минаваше оттам, вместо да заобикаля по дългия път. Повечето от конете биха се затруднили по тази пътека. Девил я изкатерваше с лекотата, присъща на животно, родено и отгледано по стръмни места.

След многобройни, вземащи дъха неравни извивки пътеката се вкопчваше в един склон, целият в сипеи, и след това потъваше в гора от трепетлики и вечнозелени иглолистни дървета. Излаганата на толкова промени във времето дървена къща се появяваше веднага след тази гора, в края на отдалечената ливада, която беше оставена бавно да се възстановява до първоначалното си състояние. Когато Рей се доближи до нея, чу прегракналия вик на сойка, прелитаща през дърветата, и странни звуци, които напомняха сечене на дърва. Рей се заслуша, а след това поклати глава, защото не можеше да разпознае звуците. Чуваха се нарядко и бяха твърде неравномерни, за разлика от ритмичните движения на човек, който сече дърва.

Когато Рей се приближаваше към къщата изотзад, за да я заобиколи и да влезе в ливадата, копитата на коня му не издаваха никакъв шум по килима от иглички, нападали от дърветата. Гледката, която се разкри на около петнайсет метра пред него, го накара да дръпне юздите на коня си. Той поклати глава едновременно от одобрение и учудване. Странните звуци наистина идваха от сечене на дърва, но човекът, който го правеше с гръб към гората, беше някакво колежанче с лененоруса коса, не по-високо от дължината на секирата, с която работеше. Колкото и да се опитваше да се повдига на пръсти и колкото и силно да замахваше, явно това момче не притежаваше онази сила на мускулите, необходима за боравенето с тежката секира, както му е редът.

Но така или иначе детето се справяше със задачата си. От едната страна на пъна се беше насъбрала цяла купчина неравно нацепени, сякаш сдъвкани, дърва. От другата страна имаше много по-голяма, застрашителна купчина от недокоснати цепеници.

Рей се приближи, без да слиза от големия черен кон. Имаше достатъчно опит в цепенето на дърва, за да забележи, че хлапетото се беше надценило. За него това беше игра, но явно не по силите му.

Трябваше да работи цялото лято, та дори и през зимата, за да сдъвче по същия начин цялата тази купчина цепеници.

От звука на неспокойното пръхтене на Девил детето се обърна и... Рей се почувства като ударен с мокър парцал.

„Момчето“ се оказа млада жена със стройно тяло, с дълги крака и изразени гърди, които сгорещяват кръвта и ускоряват пулса на мъжа. Това, което той помисли за къса момчешка прическа, бяха всъщност гъсти платиненоруси плитки, събрани и вдигнати високо над нежното лице. Очите на жената бяха с цвят на чист аметист и отнеха и последните му останали глътки въздух. Тя го загледа със смесица от любопитство, самоувереност и невинност, които му напомняха за сиамска котка.

Изведнъж Рей усети как вместо желание в кръвта му забушува гняв. Невинност ли? Та това е самият ад! Тя не беше нищо повече от една държанка, която се излежава в очакване на парите му — и най-безцеремонно беше дошла в неговото любимо убежище.

Рей смушка Девил да се приближи. Момчето не се уплаши от големия кон. Когато предницата на Девил се оказа не по-далеч от половин метър от него, Рей дръпна юздите и спря. Заоглежда го изотгоре, сякаш се опитваше да съвмести в главата си своето подозрение, че това е една лукава златотърсачка, със стройното момиче с нежна красота, излъчващо някаква тържественост, което стоеше и го наблюдаваше със загадъчните си аметистови очи, като в същото време ръката ѝ, поставена на рамото на Девил, несъзнателно галеше неспокойния кон.

Лайза забеляза как Рей неприкрито я оценява само миг преди да бъде разтърсена от меко, бавно избухване някъде дълбоко в нея, избухване, вълните от което разтърсиха цялата ѝ душа. Чувствата нахлуха в нея — някакво неистово въодушевление, примесено със страх, объркано чувство, сякаш е загубила почва под краката си, но в същото време никога не се беше чувствала така свързана с живота. Но над всичко това надделяваше усещането, което я завладяваше с всяка изминала секунда, докато тя стоеше неподвижна, наблюдавайки непознатия ездач, дошъл току-що и вече преобърнал живота ѝ, без дори да каже дума — тя беше предопределена да стане жена на този мъж.

Това усещане се налагаше без колебание, без стъписване и Лайза не си задаваше никакви въпроси, докато го гледаше. Знаеше какво е да си между живота и смъртта. Наблюдавала бе толкова различни култури, което я беше подготвило сега да не се изплаши от истината, само защото е нова, странна или съвсем неочаквана.

Не можеше да отдели очи от него. В мълчание, сякаш заредено с електричество, тя гледаше втренчено прашните му ботуши, силните прасци и бедра, тесния ханш, раменете, толкова широки, че закриваха слънцето, мъжествените черти на лицето му, подсилени от наболата брада, необикновено чувствени те му устни — и очите с цвят на дъжд. Вниманието ѝ беше така приковано, че не можеше да скрие възхищението си от него. Бе твърде невинна, за да осъзнае вълните от чувственост и желание, които забушуваха в тялото ѝ и бавно разпалваха треска в плътта ѝ.

Рей усети нейната реакция по едва доловимото изчервяване на лицето ѝ и също бе пронизан от стрелите на желанието. Той неохотно трябваше да признае, че вкусът на баща му към жените, които му избираше като сексуална стръв, сега бележеше значително подобрение. Тази кандидатка определено не беше прецъфтяла роза със зноен ханш. В това момиче имаше вродена елегантност, която събуждаше представа за сияйната покоряваща грация на пламъка на свещ. От нея се излъчваше трептяща, почти неуловима чувственост, която караше тялото му да се напрегне от сладостно очакване.

— Ти си нещо друго, малко момиченце — заговори Рей най-после. — Ако приемеш диамантена гривна вместо диамантен пръстен, ще прекараме добре известно време.

Думите му достигнаха до Лайза сякаш отдалеч. Тя премигна и пое дълбоко дъх, като се опита да се свърже пред покоряващото присъствие на непознатия със сурова външност и мъжествен глас.

— Какво казахте, моля? — попита тя бавно. — Не ви разбирам.

— Ти ли не ме разбираш? — отвърна той язвително, като се опитваше да не обръща внимание на разбунтувалата се във вените му кръв, щом чу за първи път приятно дрезгавия ѝ глас. Наистина беше млада, почти момиче, но очите, с които го гледаше, излъчваха древното любопитство на библейската Ева. — Аз съм мъж, който няма нищо против да си плати за това, което иска, а ти си момиче, което няма нищо против да ти бъде платено. И доколкото и двамата схващаме

това, ще се разбираме добре. — Той рязко си пое дъх, а зениците му се разшириха и потъмняха. — Дявол да го вземе — добави той грубо, — ще се разбираме дори повече от добре, така, че ще раздрусаме тази проклета планина.

Лайза в един момент престана да чува думите му. Цялото ѝ съзнание бе обзето от негодувание, че той я нарече момиче, което няма нищо против да му бъде платено. Проститутките са си проститутки по целия свят. И това, че беше причислена към тях от мъжа, който успя да преобърне света в душата ѝ само със своето появяване, я разяри. Осъзна, че той не бе изпитал и частица от дълбокото душевно съпричастие, което тя беше изпитала към него, както и че той не бе усетил нищо от онази върховна праведност на срещата ѝ с него, която тя беше почувствала. В нейно лице той виждаше само търговска стока, бе я пожелал и възнамеряваше да купи.

Аметистовите очи, които го изучаваха, се промениха. Те забелязаха, че яката и маншетите на ризата му бяха много протрити, едно копче липсваше и от опъването на плата се виждаха гърдите му, джинсите му бяха избелели и износени почти до прозрачност, ботушите му бяха издрани и свлечени на петите. Това ли беше богатият султан, който я обиждаше с предложението си да наеме тялото ѝ за известно време?

В този миг на разгорещеност нейната предпазливост изчезна и отнесе иначе отличното ѝ самообладание. Лайза направи нещо, което не бе правила от осемгодишната си възраст. Тя се ядоса. Невероятно много се ядоса.

— С кого се подигравате вие? — попита Лайза с глас, който бе изгубил цялата си мекота. — Вие не бихте могли да си позволите стъклена карфица за вратовръзка, какво остава за диамантена гривна.

Шокът, който се изписа на лицето на мъжа, накара Лайза изведнъж да се засрами, че го напада за нещо, на което тя самата никога не е държала — парите. Чувството ѝ на срам се засили, когато осъзна, че като се има предвид начина, по който тя го гледаше, нямаше нищо изненадващо в това, което той беше допуснал — че тя по-скоро щеше да се зарадва, а не да се разсърди на безочливото му предложение.

Лайза затвори очи, пое си дълбоко дъх и се сети за нещо, неизменно еднакво във всички култури, които бе опознала — мъжете,

особено бедните мъже, бяха много горди и показваха склонност към непредвидима бруталност, особено когато червата им куркаха от глад.

— Ако сте гладен, има хляб и бекон — каза Лайза тихо, като механично му предложи храната, която имаше. — И бисквити — добави тя, като се сети и за тях.

Предложението ѝ се видя толкова забавно на Рей, че той се усмихна.

— О, естествено, че съм гладен — провлечено каза той, — така че да се спазарим за цената.

— Но всичко е безплатно! — каза Лайза, изненадана, че той очаква да плати за най-обикновена храна.

— Така казват всички, а след това и най-последното от тези клетки създания започва да хленчи за диамантен пръстен.

С известно закъснение Лайза осъзна, че думата гладен може да означава и нещо друго. За своя голяма изненада тя пак избухна в гняв. Беше от този тип хора, които обикновено се смеят, а не ругаят, когато нещо не е наред. Но жарта, която се разпръсна в кръвта ѝ, я накара да забрави всякакво чувство за хумор. Усмивката на мъжа, малко на една страна, ленива, ужасяващо сексуална усмивка, я разяри.

— Към всички ли сте така груб? — попита тя, като отсичаше всяка дума.

— Само към сладуранки, които си го заслужават, защото ме причакват по моите любими места.

— Аз съм тук, защото това ми е работата. А вие какво правите в ливадата на Макол, освен дето оцетявате шефа Мак?

И този път Рей не можа да прикрие, че беше шокиран.

— Шефа Мак ли?

— Да. Шефа Мак. Човекът, който ви плаща, за да се грижите за добитъка му. Сигурно това име ви е познато?

Рей едва се сдържа да не се разкиска от невероятното разкритие — той осъзна, че момичето беше изпратено като капан за мъж, когото дори не знаеше как изглежда. Когато понечи да я осветли по въпроса за истинската идентичност на шефа Мак, Рей осъзна смешната страна на ситуацията и възможностите, които му предлагаше — да даде един урок на тази златотърсачка, очевидно аматьорка, и да я научи на правилата на играта, които самата тя беше избрала да играе.

— Предавам се — промърмори той с усмивка и вдигна ръце във въздуха така, сякаш тя беше насочила оръжие срещу него. — Ще бъда добър, ако не ме издадеш на шефа Мак. — Рей погледна надолу към нея и попита най-невинно: — Добре ли го познаваш?

Промяната в поведението му от безочливост към очарователност разколеба Лайза.

— Никога не съм го виждала — призна си тя. — Тук съм само за лятото, за да спомогна експериментът на доктор Томпсън да върви добре — добави тя, като махна с ръка към оградата от груби пръти, която се виеше зигзагообразно около ливадата.

Рей силно се усъмни, че тя беше тук само за да наблюдава как расте тревата, но всичко, което каза, бе:

— Е, добре тогава, чакай твоя шеф Мак. Той много си пада по жени.

Лайза някак изящно сви рамене.

— Не ме е притеснявал с нищо. Нито пък хората, които работят при него. Всички са много учтиви. С едно-единствено изключение — добави тя хладно, като го погледна право в очите.

— Съжалявам — извини й се Рей иронично, като вдигна шапката си. — Отсега нататък обещавам да бъда учтив. Познавам Мак достатъчно добре, за да ме е страх до смърт от него, ако го разсърдя. Все още ли е валидна поканата да хапна бекон и хляб? И курабии?

Известно време Лайза само стоеше и гледаше силната стройна фигура на Рей и почувства странни усещания да преминават през тялото ѝ. Само мисълта, че той е гладен и се нуждае от нещо, което тя може да му даде, я караше да се чувства слаба.

— Разбира се — отговори тя меко, възмутена, че той може да я помисли за толкова дребнава, та да откаже храна на гладен човек. — Съжалявам, че бях груба. Казвам се Лайза Йохансен.

Рей се подвоуми, защото не му се искаше да приключи играта. Когато изговори само кратката форма на бащиното си име, Рейън, гласът му прозвуча рязко.

— Рей.

— Рей — повтори Лайза.

Името му я заинтригува, както и той самият. Чудеше се дали е първото му име, дали фамилното, или друго име, което сам си беше избрал. Но не се осмели да го попита. Беше свикнала с хората от

племената, за които имената бяха като истинска магия, обградени с някаква святост, при това неприкосновено лична. Тя още веднъж повтори името му, меко, като му се любуваше, просто защото беше негово и той ѝ го беше казал.

— Рей... Беконът и хлябът ще бъдат готови след няколко минути. Ако искате да се измиете, от другата страна на къщата има един съд с вода, която се топли на слънцето.

Рей присви очите си така, че се превърнаха в светещи сребристи ивици, оградени с черни мигли, дълги като на жена. Те единствено загатваха за мекота на характера, докато той изучаваше Лайза, опитвайки се да я уличи, че се преструва, че не знае кой е. Но не откри никакви признаци тя да знае, че той е Едуард Рейън Макол III, наричан Райън от починалата му майка, Рей — от приятелите му, Малкият Еди — от баща му и Шефът Мак — от наетите работници.

Рей гледаше как нежно се полюляват бедрата на Лайза, докато тя отиваше към огнището. Чудеше се дали да се ядосва или да се забавлява от факта, че тя знаеше толкова малко за набелязаната си жертва, та дори галеното му име не ѝ заговори нищо.

— Момиченце, има още много да се учиш — измърмори той под мустак. — Но си дошла точно при мъжа, който може да те научи.

ТРЕТА ГЛАВА

Докато Рей наблюдаваше непринудените, пестеливи движения на Лайза, която шеташе около огнището, той си помисли, че последната избраница на баща му се отличаваше от останалите не само със своята необикновена и изящна красота. Каквото и да си мислеше за нея, едно бе сигурно — тя не се страхуваше от работа. Не само беше готова да се захване да цепи дърва с брадва, която беше стара, тъпа и твърде голяма за нея, а също така беше си направила труда да оправи безразборно натрупаните боклуци, насъбрали се през летата от студентите. Стари метални кутии, пластмасови бутилки и всякакви други отломки и останки от цивилизацията сега бяха грижливо събрани на спретнати купчини край хижата.

— Когато дойда следващия път, ще донеса чували и ще събера този боклук — предложи той.

Лайза вдигна очи от пържещия се бекон. Тиганът беше кацнал на изкорубена, почерняла решетка, поставена на камъни, донесени от нея от реката и наредени в кръг.

— Боклук ли?

— Бутилките и тенекиите — поясни той, като посочи с жест купчините.

— О!

Лайза се понамръщи, докато обръщаше бекона. Хората от племето, където тя беше, не считаха всичко това за боклуци, а гледаха на тях като на полезни материали. Те щяха търпеливо да търкат счупените стъкла, докато ги превърнат в бижута, или пък да ги изострят така, че да могат да режат с тях дърво и кожа. Това те постигаха чрез метод, който тя самата бе използвала многократно, когато живееше при племената. Там хората бяха твърде бедни, или пък причината бе, че живееха на отдалечени, изолирани от света места, та не можеха да си позволят нови ножове от стомана, когато счупеха или загубеха старите. Наистина за тях беше истинско чудо острието на стоманения нож, но това чудо беше много скъпо. А колкото до

здравите еластични пластмасови бутилки, те пък служеха за пренасяне на вода, семена, брашно или сол — и дори на бреговете на Африканското езеро се използваша за плувки на рибарските мрежи. Металните кутии ги затрудняваха, докато измислят как да ги използват, или с неохота ги изоставяха някъде по пътя.

— Благодаря — отговори му тя предпазливо, — но няма нужда. Засега нека останат тук. Но пък чувалът може да послужи, ако вече не ти е нужен. В него мога да кисна дрехите в реката, за да не ги завлича течението. Водата е много силна.

Рей я гледаше и не можеше да повярва, че добре е чул думите ѝ за боклука, насъбран около хижата, и за прането на дрехи в реката. А дори да остави настрана въпроса за боклука, предишните студенти, които се грижеха за ливадата, ходеха в града веднъж седмично — да купят храна и да си дадат дрехите на пране и толкова натоварваха най-добрите му товарни коне, че по пътя те просто се превиваха от тежестта.

С изключение на тигана и кофата, не изглеждаше Лайза да е донесла нещо ново в хижата. Дрехите ѝ бяха чисти, но изглеждаха износени. По джинсите и ризата ѝ имаше кръпки, зашита с невероятно гъсти и правилни шевове. Би могъл да допусне, че кръпки те по избелелите ѝ дрехи са по новата мода, според която дрехите трябва да изглеждат стари още от магазина. Но не бе съвсем сигурен в това. Може би тя просто предпочиташе удобството на износените дрехи, както и той самият.

А възможно бе да няма друг избор.

Лайза не забеляза замисления му поглед, насочен към дрехите ѝ. Тя се бе вгълбила в рязането на още едно парче бекон от бута, който Ласитър бе донесъл. Режеше с една счупена чекия, която бе открила сред бурените в предния двор. Жалко, че не бе открила и бруст заедно с ножката. Беше изчистила ръждата по нея, като използва един подходящ камък, но острието едва ли можеше да среже дори и масло.

Като измърмори нещо на някакъв чужд език, Лайза остави безнадеждно тъпия нож и отиде встрани от къщата. Избра едно парче стъкло, пробва го колко е остро и се върна при огъня. Непринудено продължи да се занимава с бекона, като държеше стъклото между палеца и показалеца си и режеше с леки, бързи движения. Когато

приключи, остави импровизираното острие върху един плосък камък, намерен от нея и донесен до огнището за тази цел.

— Страхотен нож — възкликна Рей, без да скрива удивлението си.

— Скоро ще се изтъпи — обясни Лайза, докато слагаше плоското парче бекон в чугунения тиган, — но поне засега е по-остър от стоманен.

— Загубила ли си ножа си? — попита той, подхождайки към темата от друг ъгъл.

— Не. Просто този, който намерих, беше много ръждясал. Явно е тук от дълго време.

— А-ха. Утре отивам в града. Искаш ли да ти донеса нов нож?

Лайза усмихнато го погледна с благодарност за неговата загриженост.

— Много мило от твоя страна, обаче аз намерих достатъчно стъкълца тук, за да стигнат за няколко лета.

Тя се обърна към бекона и не видя изражението, което се изписа на лицето на Рей.

— Стъкълца — повтори той механично.

Тя кимна.

— Има и достатъчно еленови рога, с които да ги точим.

— Достатъчно еленови рога, значи.

Нещо в интонацията на Рей прикова вниманието на Лайза. Тя вдигна поглед, видя физиономията му и добродушно се засмя, защото разбра как са прозвучали думите ѝ.

— С връх от еленов рог може да се изостри ръб на стъкло, когато се изтъпи — обясни тя. — Стъклото има конкоиден лом. Троши се на малки дъги, а не по права линия. Ето защо просто се поставя върхът на еленовия рог на ръба на стъклото, натиска се и се отцепва фина извита люспа. Караш все така все на долу по ръба, а от другата страна — нагоре, ако искаш да постигнеш съвършенство. Острието, което се получава, е доста неравно, но реже адски. Разбира се, за известно време.

Настъпи мълчание, през което Рей асимилираше казаното и се опитваше да го съпостави с деликатната красота на Лайза.

— Да не си от ония луди студенти по етнография, които се навъртат тук и се опитват да живеят като в каменната ера? — най-

сетне попита той.

Нежният смях на Лайза и развеселените ѝ аметистови очи сякаш опърлиха нервните окончания на Рей.

— Топло — отвърна му тя усмихната. — Родителите ми са антрополози и етнографи, които изучават бита на най-примитивните култури на земята. На племена, които се занимават с лов, номади — както и да ги наречеш, ние ги опознаваме. Майка ми се интересува от редки растения, така че се зае да събира семе на и треви отвсякъде, където отидем, и ги изпраща в банките за семена на различни университети. Научните работници, които се занимават със създаване на високодобивни и резистентни на болести култури за страните от Третия свят, използват тези растения в своите експерименти. Това е причината да дойда тук.

— Значи ти си високодобивна и резистентна на болести? — подхвърли Рей престорено сериозно. Шегата му беше възнаградена със звънкия ѝ женствен смях, който пресече дъха му.

— Не, аз съм опитна колекционерка на семена и съм свикнала да живея на открито.

— С една дума си напълно подходяща за лятната работа на ливадата на Макол.

Тя кимна и огледа чистата, плодородна ливада и трепетликите на фона на бездънното небе.

— От всички места, на които съм била, това е най-красивото — каза тя тихо и за миг затвори очи, за да се наслади на чувственото удоволствие от гледката на ливадата. Леко си пое дъх, а устните ѝ се открянаха, сякаш за да вкуси непокорния вятър. — Тук е така хубаво, свежо — самото съвършенство — промълви тя. — Имаш ли представа колко рядко се среща такава красота!

Рей продължително наблюдаваше как Лайза се възхищава на слънцето, на небето и на вятъра. Започна да се убеждава, че първото му впечатление от нея с било погрешно. Тя можеше да се определи с думите, които беше употребила, за да опише ливадата — хубава, свежа — самото съвършенство. Притежаваше рядка, неповторима красота. В никакъв случай не беше поредната жена на опашката, претендираща да се омъжи за богат мъж, който да ѝ осигури безгрижно съществуване за цял живот. Лайза не би могла да бъде такава. Защото всички, които идваха на ранчото с надеждата да уловят богатия съпруг, биваха

отблъснати от липсата на удобства в къщата — голи дюшемета и прибори от неръждаема стомана, първобитна стара кухня. Както биваха отблъснати и от безпардонното му предупреждение, че цялата къщна работа трябва да се върши от бъдещата му съпруга, вместо от прислужници. Същото се отнасяше и за конюшните. Една жена, която иска да язди конете му, защо да не може да изрива тора от коневръзките, да търка седлата и юздите и, с една дума, да си заслужи правото да пришпори коня, който иска да язди.

Всички тези жени пращаха Рей по дяволите и си тръгнаха, без да се обърнат назад — нещо, което напълно съвпаднаше с неговите собствени намерения. Но за Лайза не можеше да си представи, че би постъпила така. Тя нямаше грижливо поддържани маникюри, които да пази. Ноктите ѝ бяха достатъчно изрязани, за да не ѝ пречат, и бяха невероятно чисти, както и кичурите платиненоруса коса, които обграждаха деликатното ѝ, леко поруменяло лице. Явно не би се смутила от мисълта за физически труд. В съзнанието си още я виждаше как сече дърва с огромната брадва и как трябваше да се надига на пръсти, за да замахне достатъчно силно, та да може да отдели прилично парче от цепеницата. Очевидно дълго се бе мъчила над този пън, достатъчно дълго, защото то дланите на нежните ѝ ръце вече бяха зачервени.

Той ясно видя ръцете ѝ, когато тя му поднесе димящия, ухаещ на подправки хляб, и идеално изпържения хрупкав бекон, поставен в чиния.

— След като обядваме, ще ти нацепя малко дърва — каза Рей с дрезгав глас. Мисълта, че Лайза се бе мъчила и едва успя да насече дърва, специално за да му наготви, го притесняваше необяснимо защо.

Както поставяше бекона в очуканата метална чиния, ръцете на Лайза застинаха. Тя не искаше Рей да се чувства длъжен да ѝ се отблагодарява за храната, която ядеше. Колкото повече се заглеждаше в дрехи те му, толкова повече се съмняваше, че той може да си позволи дори най-символичното заплащане в брой. Нито пък искаше да ѝ плаща. Същевременно знаеше колко горд може да бъде един беден мъж.

— Благодаря — отвърна тя меко. — Не ме бива твърде много с брадвата. В местата, където сме живели, дървата не бяха толкова големи, че да трябва да ги цепим за горене.

Рей отхапа от домашния хляб и зажумя от истинско удоволствие. Пухкав, ароматичен, димящ, екзотичен, хлябът не можеше да се сравни с нищо, което някога бе ял. По принцип на чистия, високопланински въздух на ливадата всякаква храна изглеждаше по-вкусна, но нейният хляб беше изключителен.

— Най-вкусният хляб, който съм ял — призна той чистосърдечно. — Какво си му сложила?

— Близо до рекичката расте една разновидност на дивия лук — отговори Лайза и се настани на земята със скръстени крака. — Освен това там расте някаква билка, която мирише досущ като градински чай, и едно друго растение, което много прилича на магданоз. Личеше си, че сърните са пасли тези треви, което е сигурно доказателство, че не са отровни. И на вкус се оказаха приятни, когато ги опитах. Чисти са, свежи и много млади. Така че сложих по малко от всичките като подправки. Може хлябът да е основната ни храна, но подправките го правят по-специален.

Рей се усмихна широко, като зъбите му се откриха неочаквано бели в контраст с почернялото му от слънцето лице. След това се намръщи, като си представи как тя е опитвала разните треви, които растат на ливадата.

— Може би ще е по-добре да не прекаляваш с опитването на тревите.

Тя трепна.

— Аз не съм ходила в оградената част на ливадата.

— Не това исках да кажа. Някои от тези треви може да ти се отразят зле.

— В такъв случай сърните не биха ги яли — приведе му Лайза най-сигурното доказателство. — Не се притеснявай. Преди да дойда тук, попрочетех това-онова в университетската библиотека. Така че мога да разпозная съвсем безпогрешно локалните наркотични билки или пък онези, които въздействат на психиката.

— На психиката ли? Наркотични билки?

— А-ха — потвърди тя, след като лапна парченце бекон. — Причиняват халюцинации и делириум или наркоза, или пък пълно блокиране на респираторната дейност.

— И всичко това го причиняват растенията от моята ливада? — попита той, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

Лайза се усмихна на собственическото притежателно местоимение „моята“, което той употреби за ливадата. Защото много добре знаеше какво изпитва. Самата тя, само след като бе прекарала на ливадата едва две седмици, вече се чувстваше тук като в свой дом.

— На около десетина метра от тук расте една билка, която може да лекува симптомите на астма, може да те накара да полудееш или дори да те убие, в зависимост от дозата — обясни тя съвсем прозаично. — Нарича се датура. Расте навсякъде по света. Веднага я познах.

Рей изведнъж погледна хляба, на който се беше нахвърлил като гладен вълк.

— Не се притеснявай — побърза да го успокои Лайза. — Не бих се и докоснала до датура. Просто защото е изключително силно действащо растение. Единствените билки, които използвам, са като подправки или за лечение на главоболие и болки в стомаха. С някои от тях си мажа ръцете след усилена работа, за да ги облекча и освежа.

— И всички тези билки растат тук, така ли? — попита Рей и се загледа в ливадата и гората, сякаш ги виждаше с нови очи.

Лайза само кимна, защото устата ѝ беше пълна, за да поддържа разговора. При други народи с различни култури, които тя познаваше, хората не намираха нищо лошо в това да се дъвче и говори едновременно, но при американците не беше така. Родителите ѝ имаха категорично мнение по този въпрос. Оригването също беше абсолютно забранено. Добре поне, че яденето с лявата ръка в американската култура не се смяташе за признак на принадлежност към дявола. Това за Лайза беше истинско облекчение, защото по природа беше левачка.

— Почти всички съвременни лекарства са създадени в резултат на проучването на така наречената „народна медицина“ — продължи Лайза. — Извън индустриализираните страни хората все още разчитат на билкарите и на домашно направените лекове за болните. За обикновени неразположения те са особено полезни и в сравнение с лекарствата на Запада са почти без пари. Естествено, когато имат възможност, всички племена, колкото и да са първобитни, ваксинират децата си срещу заразни болести, а когато се случи някое дете да бъде тежко наранено, семейството му изминава стотици километри, като преодолява невероятни трудности в пътуването, за да заведе детето в болница.

Рей се наслаждаваше на леко ароматизирания с билки хляб, задаваше въпроси на Лайза и слушаше нейните реалистични разкази за екзотични култури и за знанията на племената в областта на медицината, отглеждането на животни или пък астрономията. Още докато ядеше, започна да се пита за собствената си представа какво е „примитивен“ народ. Лайза бе от раснала сред племена, които не можеха да бъдат определени по друг начин, освен като диви, примитивни, от каменната ера, и въпреки това от нея се излъчваше една изтънченост, която нямаше нищо общо със скъпи дрехи, завършено образование или пък други подобни критерии на съвременната цивилизация. Тя приемаше различията у хората с толерантност, с чувство за хумор, с интелигентност, като им отдаваше дължимото и ги ценеше. Тя беше най-космополитното, а в същото време най-невинното същество, което някога бе срещал.

Колкото повече седеше заедно с Лайза, толкова повече се убеждаваше, че кръпките по дрехите ѝ не бяха продиктувани от последния вик на модата, а от простичка необходимост. Нито пък фактът, че събираше разни боклуци, за да ги вкара в употреба в бъдеще, звучеше като опит да бъде ексцентрична или в крак с екологическите течения чисто и просто наистина имаше нужда от тези отпадъци. Позата ѝ, както седеше на земята, издаваше гъвкавост и грация, придобити не защото беше учила балет или се беше занимавала с йога, а защото беше отгледана сред хора, които не познаваха стола като мебел.

— Удивително — промърмори той на себе си.

— Така е — съгласи се Лайза и направи гримаса. — Никога не съм стигала дотам да подквасвам кобилешко мляко. Миризмата е неопишуема. Предполагам, че за времето, когато се преместихме при бедуините, вече съм била достатъчно пораснала и с установен вкус, за да го променям.

Рей си даде сметка, че тя е чула възклицанието му и си е помислила, че се отнася за пристрастието на бедуините към подквасено кобилешко мляко, а не за констатацията му колко различна беше Лайза от всички други жени, с които се бе срещал.

— Аз ще продължавам да си пия уиски — каза Рей, като безуспешно се опитваше да си представи вкуса на подквасеното кобилешко мляко.

— А аз — планински въздух — възрази му Лайза. — И планинска вода.

По тона, с който изрече тези думи, Рей разбра, че тя не се шегуваше. Той беше отраснал в сухия и горещ климат на Тексас и добре разбираше какво значат за нея планината и студената, вкусна вода.

— Време е да ти се отплатя за яденето — каза той и се изправи.

— Не е необходимо.

— А какво би казала, ако ти призная, че обичам да сека дърва?

— А ти какво би казал, ако призная, че не ти вярвам? — отвърна тя на въпроса му с въпрос, като гледаше зачервените си длани.

Той се усмихна.

— Аз съм много по-силен от теб. Освен това, човек изпитва някакво задоволство, когато сече дърва. Веднага личи колко работа си свършил. Съвсем не прилича на преглеждането на разни документи и участието в бордовете на дванайсет корпорации.

— Ще трябва да приема думите ти за чиста истина — каза тя, като го погледна с любопитство.

В същия миг Рей осъзна, че един беден каубой няма как да знае каквото и да е за корпоративните бордове. Той бързо наведе глава и внимателно заоглежда острието на брадвата, ругаейки се наум за непредпазливите си думи. Почти бе сигурен, че Лайза и представа нямаше кой е той всъщност — или пък беше актриса от най-висока класа. Но твърде се съмняваше в последното. Със сигурност знаеше едно нещо: независимо дали е невинна или пък добра артистка, не му се искаше тя да разбере, че е богат. Не му се искаше тези пламъчета на женствено одобрение, които виждаше в очите ѝ, когато го погледнеше, да се превърнат в също толкова присъщата на жени те пресметливост, когато започне да изважда собствената си бедност от неговото богатство, та да изчисли какво ще излезе от уравнението.

— И двете остриета сякаш са секли камъни в каменоломната — измърмори Рей.

Той отиде до мястото, където беше завързал Девил, и започна да рови из торбите, които винаги носеше на седлото. След известно време се върна при огъня с брус и се зае да точи брадвата. Лайза го наблюдаваше, като се възхищаваше на необикновено дългите му силни пръсти и на сръчността, с която работеше, за да изостри стоманата.

Рей изведнъж вдигна поглед и разбра, че тя внимателно се вглежда в ръцете му. Помисли си какво ли би изпитал, ако докосва коприненото ѝ тяло вместо студената стомана, а тя да го наблюдава. Мигновено треската, която блуждаеше в кръвта му, стана по-разгорещена и по-тежка — като пулса му. Той се наведе и продължи да се занимава с брадвата, за да не би напрегнатото му тяло да издаде мислите му.

— По-добре е — изсумтя той в заключение, опипвайки с пръст острието, — обаче иска още много точене, преди да пожелае да се избръсна с него.

Рей пристъпи към един от пъновете, които Ласитър бе довлякъл на поляната, замахна с брадвата и почувства как тя потъва в дървото. Добре беше усвоил цепенето на дървен материал от лятото, когато направи ограда, която да пази ливадата от добитъка. По-лесно щеше да бъде да прокара бодлива тел, но той предпочиташе потъмнялото дърво, обграждащо на зигзаг усамотената красива ливада.

Когато Лайза разтреби, тя си намери едно място, застлано с борови игли и нагрятото от превалящото слънце. Седна и загледа Рей, пленена от смесицата от сила и мъжествена грация в него. Звукът на брадвата, вливаща се в дървото, беше ясен, остър, ритмичен. Това продължи без прекъсване или промяна, докато Рей се наведе да намести пъна. После ритъмът се поднови, като мускулите на раменете му изпъкваха и опъваха плата на старата риза. Купчината от на сечени дърва нарастваше с удивителна бързина. Тишината на отиващия си следобед бе нарушавана от свистящите удари на стоманата и от мекия звук от падането на нацепените дърва върху земята, покрита с изсъхнали листа от трепетлика.

Най-неочаквано износеният плат на ризата на Рей се предаде в неравната борба с променящата се сила на мускулите на раменете му и тя се раздра.

Лайза скочи и се затича към него.

— Ризата ти! — извика тя уплашено.

Платът се бе скъсал на гърба по права линия. Между парчетата избелял плат лъщеше широка ивица кожа, под която се движеха и играеха мускулите му, тъй като той продължаваше да цепи дърва, без да спира, за да установи размера на щетите върху облеклото си. Дъхът на Лайза секна. Атлазената жегла, излъчваща се от него, бе сякаш

осезаема и като че ли тя беше суровата сила, разкъсала дрехата. Докато го гледаше, през тялото ѝ преминаха най-чудните усещания — едно искрящо чувство, което накара кожата ѝ да пламне като от треска.

— Няма значение — отвърна Рей, като стрелна Лайза с поглед, докато за пореден път повдигаше брадвата.

— Но ти нямаше да си съсипеш ризата, ако не се беше заел да цепиш дърва вместо мен — завайка се тя и прехапа устната си.

— Не е вярно. — Рей спря, за да нагласи следващия чукан върху дръвника. Повдигна брадвата и замахна с плавно отмерено движение. Дървото се разцепи и половинките му тупнаха на земята. — Ризата е горе-долу на моите години. Отдавна трябваше да я чупя. Май че просто я харесвах.

— Да я чупиш? Да не би това да значи, че искаш да я хвърлиш?

Той се усмихна. Според нея излезе, че хвърлянето на скъсаната риза е нещо немислимо.

— О, не, недей — Лайза бързо клатеше глава в знак на отрицание. — Остави ми я. Аз ще я закърпя.

— Ще я закърпиш? — попита той със съмнение, като гледаше орфаните маншети. Ризата не заслужаваше края, който ще отиде за оправянето ѝ, а още по-малко — времето.

— Разбира се — потвърди тя. — Няма нужда да си купуваш нова. Наистина.

Рей заби острието на брадвата в дръвника и се обърна към Лайза. Тя изглеждаше толкова нещастна, колкото звучеше гласът ѝ, когато му каза, че по нейна вина си е съсипал ризата.

— Моля те — ласкаво каза тя, като хвана ръката му.

— Всичко е наред, мила — отвърна той, нежно докосвайки бузата ѝ със задебелените си пръсти. — Не те виня.

Лайза не можеше да овладее тръпката, която я прониза от допира между тях. Когато той усети издънческата тръпка на плътта ѝ, гореща вълна нахлу в него като стихия. Един поглед — от пръстите ѝ, вкопчили се в ръката му, до внезапно разширените ѝ зеници — му бе достатъчен да разбере, че тя го желае. Тя вярваше, че той е твърде беден, за да замени износената си риза с нова, и въпреки това трепереше, когато той я докоснеше.

Тази мисъл премина като мълния през главата на Рей и заедно с нея — ясното съзнание, че никога не е пожелавал жена дори на

половината на това, което изпитваше към тази, застанала само на сантиметри от него. Тя го изпиваше с огромните си аметистови очи и се опитваше да скрие треперенето на долната си устна, като я прехапа със ситните си зъби.

— Лайза... — прошепна той, но не му достигнаха думи, за да изрази треската, бушуваща в него, която той беше неспособен да овладее.

Обхвана с коравата си ръка брадичката ѝ и се наведе към нея. Необходимо му бе агонизиращо усилие на волята, за да се сдържи и само едва да прокара устните си по нейните, успокоявайки треперенето им. Тя застина от допира, а после лудо затрепери отново.

С усилие на волята Рей пусна Лайза, макар че неудържимо искаше да я съблече, да се излее над нея като топъл проливен дъжд и да почувства как тя на свой ред му отваряща със същото...

Тогава се вгледа в очите ѝ. Те бяха широко отворени от изненада и любопитство, а навярно и от желание. Не можеше да разбере. Тя не бе реагирала на целувката му — не му даде устните си и не го прегърна. Може би беше усетила първичното му желание, завладяло го с див наплив, и се боеше от него. Та тя беше още дете, а се намираще сама в отдалечено място с мъж, несъмнено два пъти по-силен от нея — мъж, желаещ я със страст, която едва сдържаше.

Осъзнаването на собствената му първична потребност и беззащитността на Лайза пречупиха Рей.

— Всичко е наред, малката — каза той с дрезгав глас. — Нищо лошо няма да ти причиня.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Споменът за доверчивата, донякъде стеснителна усмивка на Лайза придружаваше Рей през целия път на слизане от планината. А също и възбудата в кръвта му. Той се канеше да учи Лайза да сече с брадва. Но не посмя. Съмняваше се дали ще издържи на физическата близост до нея. Жадуваше да получи нещо повече от кратката докосваща целувка, без дори да си позволи да допре върха на езика си до нежните ѝ устни. Да вдъхва слънчевия аромат на косата ѝ, да гледа неуловимо тръпнещите ѝ устни, да се опива от сладостта на дъха ѝ... С изключителни усилия на волята се бе сдържал да не разпусне блестящите ѝ плитки и да го обгърне оставената ѝ на свобода коса, като свърже двамата в един свят, чието начало и край е в техните съединени тела.

Със сподавен стон Рей се опита да се освободи от мисълта за пулсиращата съблазън, наречена Лайза Йохансен. Не изглеждаше възможно едно съвременно момиче на тази възраст да е толкова непорочно, макар че тя се бе държала като че ли никога не е била целувана. Със сигурност тя не даде вид, че знае как да отвърне дори на онази невинна ласка, като притисне устните си до неговите.

Мисълта за такава пълна невинност шокираше, интригуваше и възбуждаше Рей. Жените, които бе познавал преди, бяха опитни, изтънчени, уверени в това, което искат от него. Понякога той се бе възползвал от тяхната щедрост. Но в повечето от случаите той просто се бе оттеглял, отвратен от факта, че вижда по-скоро символа на долара в женските очи, отколкото истинско желание.

Не толкова изящната красота на Лайза и необикновеното ѝ възпитание, колкото безкористната ѝ чувственост я правеха толкова завладяваща за Рей. Тя не знаеше, че той е богат. Не беше се вгледала в него, за да открие повече пари, отколкото един нормален човек може да спести през живота си. Тя беше се вгледала в него, за да види мъжа.

И тя искаше мъжа, когото беше видяла.

Рей бе усетил страстното ѝ влечение към него така ясно, както и нейната неопитност. Фактът, че самият той — а не банковата му сметка и бъдещо наследство — предизвикваше Лайза, беше толкова неочакван, че той едва се осмеляваше да повярва. А споменът, че докосването му я бе накарало да затрепти от чувствена треска, а не от добре познатите му алчни фантазии за пари, беше толкова завладяващ, че Рей не гарантираше как ще се държи, ако остане с Лайза насаме в залятата от слънце ливада.

По пътя до ранчото стигна до заключението, че обективно преценява несъмнената чистота и безкористност на Лайза. Но от друга страна я желаше прекалено много, за да се довери на собствената си преценка за характера ѝ, и това беше така ясно, както че джинсите са му по мярка. Той твърде много искаше да вярва, че е точно такава, каквато изглеждаше — напълно непробудена, но бавният огън на желанието обгаряше нейната невинност всеки път, щом вдигне поглед към него.

Рей свали раздраната си риза и я смачка на топка, за да я хвърли в кофата за боклук. Точно преди да я пусне, той се поколеба. В крайна сметка обеща на Лайза, че ще ѝ даде да закърпи ризата. Но тя изпита такова облекчение, когато той едва не се издаде, че може да купи всички ризи, които поиска, и то веднага. Все пак представата как нейните изящни ръце работят над ризата, докосвайки всеки ръб и шев, оставяйки свой отпечатък върху плата, и после как му я връщат, промени решението му. Далеч, далеч по-скоро би я накарал да повярва, че е твърде беден, за да си купи една риза, отколкото да ѝ покаже, че е богат и става все по-богат с всеки изминал ден.

Той не обърна внимание на дискетата със счетоводните файлове на ранчото и заобиколи компютъра, за да вземе телефона. Набра някакъв номер, изчака и чу отговора на доктор Томпсън едва след четвъртото позвъняване.

— Тед? Тук е Рей Макол. Искам да поговорим за студентката, която изпрати да наглежда ливадата през това лято.

— Имаш предвид Лайза Йохансен? Тя не е студентка, поне официално не е. Нейният случай беше истинско предизвикателство за нашия антропологически факултет. Щом излязат резултатите от тестовете, без колебание ще се обзаложа, че тя ще бъде дипломирана, а не студентка. Разбира се, при нейните родители, това не е

изненадващо. Докторите Йохансен са световноизвестни специалисти по...

— Предизвикателство ли? — прекъсна го Рей бързо, защото знаеше, че ако не отклони доктор Томпсън от темата за антропологията, щеше да мине много време, докато стане дума отново за Лайза Йохансен. Професорът беше чудесен преподавател и добър приятел, но той можеше да наговори куп излишни неща.

— Предизвикателство. Защото взе изпитите по най-важните дисциплини, без да е преминала курса на обучение — обясни доктор Томпсън. — Когато имаш пред себе си някой с неконвенционалната научна подготовка и семейна среда на Лайза, не ти остава нищо друго, освен да го подложиш на изпити за академично ниво. Горкото момиче дори не е стъпвало в истинска аудитория, разбираш ли?

Но Рей не бе разбрал. Поддържаше разговора със съответните насърчаващи фрази, но не каза нищо повече. Беше накарал доктор Томпсън да се придържа към темата, която го интересуваше. Сега оставаше само да се разположи в един удобен стол и да остави нещата да поемат своя неизбежен ход.

— О, да, наистина — продължи доктора. — Тя говори няколко екзотични езика, може да превърне отвратителни неща в апетитни ястия над лагерния огън, и е толкова сръчна в ръцете, че взема ума на някои от студентите ми по етнография. Само да видиш как прави малък смъртоносен нож от парче счупена бирена бутилка.

Доброжелателните обаждания на Рей, с които той участваше в разговора, се губеха в потока от думи на професора.

— А освен това е такова сладко дете. Какви очи има! Боже Господи, не бях виждал такива очи, откакто майка ѝ ми беше първата и най-добра студентка преди много, много години. Лайза много прилича на нея. Бистър ум, здраво тяло, но няма пари дори за да се обади от телефонен автомат — а и не знае как. Говоря за Лайза, не за майка ѝ. Горкото дете! Едва ли знаеше как да пусне водата в тоалетната, когато дойде тук. А ако става дума за съвременна кухня, отпиши я. Електрическата ми печка я отчая. Машината за миене на чинии я накара да подскочи. А пресата за отпадъци направо я ужаси. Тя просто ме изнерви, ако трябва да ти кажа истината. Сега разбрах как се чувстват хората от примитивните племена, когато любознателните студенти вървят по петите им и си водят бележки за необикновените

им самобитни обичаи. Обаче тя бързо схваща. Много умно момиче. Наистина е много умна. Но въпреки това родителите ѝ закъсняха с изпращането ѝ тук. Защото сега я бива единствено за начина на живот на някое диво номадско племе.

— Защо?

— Заради времето. Разбираш ли — вчера, днес, утре.

— Не разбирам.

Професорът въздъхна.

— И Лайза не го разбира. Цивилизованият човек дели времето на минало, настояще и бъдеще. За разлика от много от племената. За тях съществува само два вида време. Имат съвсем смътна представа за „времето преди“, след което следва протяжното неопределено сега, където Лайза живее. В безкрайното настояще на племето. Тя разбира западните понятия, за работа на час и седмично заплащане, колкото аз разбирам езика на зулу. А що се отнася до пишещи машини, шкафове с папки, компютри и разни други такива... тя просто няма шанс. Единствената възможна работа, която можах да ѝ намеря за краткото време, с което разполагах, бе да наблюдава как расте тревата в твоята ливада до началото на учебната година през есента. А после ще се издържа със стипендията си до Коледа, когато Джефри се върне от гостуването си при Алис.

— Джефри? Алис? — попита Рей, като се чудеше как разговорът се беше отклонил.

— Джефри е най-умният ми студент по антропология, който съм имал от времето на майката на Лайза. Алис Спрингс е в най-затъntenите краища на Австралия. Джефри прави проучвания за докторската си дисертация върху устно предаваните традиции на австралийските аборигени с особен акцент върху приложението на...

— Лайза познава ли този Джефри? — прекъсна го Рей нетърпеливо, защото изведнъж го жегна неоправдана ревност.

— Още не, но ще се запознаят. Тя ще се омъжи за него.

— Какво?

— Лайза ще се омъжи за Джефри. Не ме ли слушаш? Родителите на Лайза я изпратиха при мен, за да ѝ намеря подходящ съпруг. И аз ѝ намерих. Нейните способности великолепно се съчетават с професионалните му потребности. Тя ще може да върти домакинството в лагера, докато той работи. Кой знае? Ако тя покаже

същата склонност към живот под открито небе като майка си, може да му помага и в неговите проучвания.

— А Джефри какво мисли за всичко това?

— Още не ми е отговорил, но не мога да си представя друга реакция, освен че ще приеме с възторг. Тя е толкова сладка, а нейните родители са много, много уважавани в академическите среди. Това е от голямо значение за един млад учен, разбираш ли? Възможно е дори да започне съвместна работа с родителите ѝ, а не е изключено и да напишат заедно някоя и друга статия. Това би било страхотно лансиране в научната му кариера.

— А Лайза какво ще получи от цялата тази любовна сделка? — попита Рей, като се опитваше да не издава раздражението си с гласа си.

— „Любовна сделка“ ли? О, Боже, ти наистина си дете на западната култура! Любовта няма място тук. Лайза ще спечели от това споразумение всичко, което жените винаги са получавали от брака — осигуряване за цял живот с прехрана, подслон и защита. В случая тези неща са много по-важни за Лайза от любовта. Защото тя просто не е подготвена да се справя в съвременния западен свят. Ето защо родителите ѝ я изпратиха при мен, когато дойде времето да се омъжи.

— Значи тя е дошла тук, за да си намери съпруг? — попита Рей направо.

— Разбира се. Едва ли би могла да се омъжи за някой пастир от бедуините, нали така?

Последва мълчание, но то бе тутакси запълнено от доктор Томпсън, който оживено започна да описва живота на една бедуинска съпруга. Рей почти не го слушаше. Вниманието му беше приковано от думите на професора, които потвърдиха най-лошите му опасения — Лайза беше поредната жена, търсеца купон за храна за цял живот. Нейната невинност нямаше нищо общо с това. Тази игра започваше от времето на Адам и Ева — сладострастието на мъжа и сметкаджийството на жената, съединени в безбожно бракосъчетание.

И Рей едва не беше паднал право в капана, напарфюмиран с мускус.

От този момент нататък Рей не си спомняше разговора. После отиде да си вземе душ и да се преоблече. Вършеше всичко, изпаднал в безпомощна ярост, като не знаеше дали е повече ядосан на Лайза за

нейното коварство на невинна съблазнителка, или пък на себе си, задето едва не падна в мрежите ѝ, сякаш гарга му беше изпила ума.

Въпреки че ругаеше себе си и проклинаше Лайза, споменът за тръпнещите ѝ устни не му даваше мира, а когато заспа, започна да сънува кадифена топлота, която го обгръщаше, галеше го и го възбуждаше, докато се събуди със замрял на устните си вик. Той се потеше, чувстваше тялото си напрегнато и натежало от желание, толкова силно, че беше почти непоносимо.

Следващата сутрин положението не беше по-добро. Рей влезе в банята, като ругаеше. След петнайсет минути реши, че твърде много надценява въздействието на студения душ като средство за потушаване на страстта. Нахлузи ботушите си и закуси със студен хляб, защото знаеше, че ароматът на препечени филии ще му напомни за домашния хляб, който беше направила и за това как тя го гледаше, а пръстите и едва доловимо трепереха, когато му подаваше ухаещото топло ядене, което му бе стотвила.

Рей затръшна вратата на кухнята и се отправи към обора, като му се искаше по същия начин да може да затръшне вратата за мислите си. На изток, на фона утринното небе започваха да се открояват назъбени върхове. Каубоите се бяха разпръснали из обора. Конете цвилеха и обикаляха в кръг в ограденото за тях място, очаквайки мъжете да ги удостоят с хвърляне на ласо и няколко ласкави думи.

— Добро утро, шефе Мак. Старият Девил изглежда пак живна, след като вчера му взе здравето.

Рей мярна леко посребрената коса на Ласитър още преди да разпознае провлечения му говор.

— Добрутро, Ласитър. Да, вчера яздих до ливадата и обратно. Ама и ти изглеждаш малко очукан. Тежка езда си имал, а?

Говедарят се ухили, повдигна шапката си, за да приглади преждевременно побелялата си коса, и с кратък замах я сложи отново на главата си.

— Канех се да ти благодаря. Чери каза, че специално си ѝ поръчал да ме вземе за езда. Кобилата беше първа класа, наистина първа класа.

— Бас държа, че е дошла с щемпел от ветеринарния контрол върху бута си като доказателство за това — пошегува се Рей язвително. Ласитър закима с глава.

— Шефе, не го вземай толкова навътре. Когато гадже с нейната външност е готово, навито и надарено от Бога да е кадърно, защо да не се спогодиш с него.

— Точно за това те имам теб. Най-големият свалчач на Запада.

Остроумната реплика и смеха на каубоя подобриха настроението на мъжете, които носеха седла към ограденото за конете място. Способността на Ласитър да вкарва жени в леглото си беше станала легенда. Никой не можеше да каже дали го постигаше благодарение на посребрената си коса, сдържаната си усмивка или на ловките си ръце. На каквото и да го дължеше, жените много го харесваха.

— Как ти се стори ливадата? — попита Ласитър невинно.

— Хареса ми повече от моята трапезария.

— Да, Чери ми спомена нещо за това. Наистина ли е инвентаризирала приборите?

— Дявол да го вземе, така е. А на тебе измъкна ли ти пломбите от зъбите?

— Да, но си заслужаваше. Ти вечеря ли там?

— Къде, в трапезарията ли?

В очите на Ласитър проблеснаха пламъчета.

— На ливадата.

Рей изръмжа и след това се предаде. Ласитър щеше да върти и суче по темата за Лайза, докато накрая разбере как е реагирал Рей на нашествието на още една жена в частното му владение. Едва ли имаше нещо на този свят, което каубоите да обичат повече от майтапа.

— Най-малкото може да готви добре — отговори Рей уклончиво.

— И е приятна за окото. Макар че е малко кльоцава, с изключение на горния етаж.

Рей отвори уста, за да отрече, че Лайза е кльоцава, където и да е, но видя дяволитите пламъчета в очите на Ласитър. Само се засмя и поклати глава.

— Трябва да ти жигосам опашката, че не ме предупреди нито за Чери, нито за Лайза — упрекна го Рей.

Зъбите на Ласитър се белнаха в усмивка.

— Ако ми намериш кобилка, която може да ме върже и впримчи, тогава можеш да ме жигосаш, където си поискаш.

— Мисля, че вече съм я намерил.

— Така ли?

— Така. Ти си се качвал горе на ливадата толкова често, че големите копита на дорестия ти кон са оставили не следи, а цели окопи.

Ласитър бавно поклати глава.

— Не говоря за тази кобилка. Госпожица Лайза е твърде невинна за такива като моя милост.

— Плюс това — обади се Джим от ограждението, — тя не му е дала нищо друго, освен сладката си усмивка, както на всички останали помощници. А също така хляб и бекон, толкова вкусни, че биха разчувствали и камък. Божичко, това момиченце може да готви на огън като магьосница.

Рей изпита облекчение, като научи, че Лайза не е удостоила с внимание никого от помощниците му така, както него. Обаче тази мисъл не бе достатъчна, за да разсее раздразнението му от самия себе си, че почти се беше хванал на въдицата ѝ.

— Невинна ли? Може и да е, но тя преследва същата цел, каквато и Чери — диамантен пръстен и гратис за цял живот. Единствената разлика между тях е, че Лайза не знае кой съм.

— А ти не ѝ ли се представи? — попита го изненадан Ласитър.

— Разбира се. Но просто като Рей.

Ласитър веднага разбра хумористичната страна на ситуацията. Той се усмихна, а след това избухна в невъздържан смях. Рей също се усмихна неохотно.

— И тя те мисли за някой от помощниците, така ли? — попита Джим, като поглеждаше ту към Ласитър, ту към Рей.

— Да — отговори Рей.

Джим се закиска.

— И си търси съпруг?

— Да.

— И наистина не знае кой си?

— Да.

— Не го вярвам. Тя не е някоя градска нахалница, която си полюлява предизвикателно бедрата.

— Попитай доктор Томпсън следващия път, когато дойде на ливадата — отсеке Рей.

— Е, и? — възрази му Джим. — Със сигурност тя не включи нито един от нас в играта. Не я обвинявам, че отмина стария Ласитър

като кандидат за женитба, но тя дори не погледна и Блейн. Не беше ли така, Блейн?

— Така си е — провикна се висок и слаб млад мъж, който беше клекнал пред ограждението и пушеше цигара. — И дядо Боже ще ти каже, че съм бая по-готин от Ласитър.

Последваха закачки и дюдюкания, когато помощниците започнаха да сравняват мъжествеността и физическите достойнства на Блейн и Ласитър. И двамата приемаха добронамерено подигравките им. Самите те много пъти бяха вземали на подбив другите, за да имат нещо против, когато бе дошъл техният ред да станат мишена на грубия им хумор. Рей изчака, докато задявките им позатихнат, за да обяви линията си на поведение. Бе взел това решение през малките часове на нощта, когато се събуди облян в пот от желание.

— Да знаете, до гуша ми дойде да ме преследват и причакват на собствената ми територия — каза той направо.

Помощниците посрещнаха думите му с одобрителни възгласи. Ранчото на един мъж е неговата крепост — или поне така би трябвало да бъде. Шефът Мак беше спечелил тяхната симпатия в борбата си против брака.

— Лайза не знае кой съм и бих искал да не научава и за в бъдеще. Докато мисли, че съм един от помощниците, ще се отнася към мен така, както към всеки от вас. Това е, което искам. В противен случай няма да мога да ходя на ливадата, защото всеки миг ще бъда преследван до смърт.

Мъжете посрещнаха решението му пак с одобрителна глъчка. Всички знаеха, че шефът им страшно много обича да прекарва времето си на ливадата. А знаеха също така, че без успокоителното въздействие на ливадата той беше с такъв буен нрав, че можеше да повали разярена мечка.

— Слушайте, знам много добре, че ако идвам с вас на ливадата, все ще се случи някой да ме наречеше шефът Мак, така че няма да ходим там заедно. За това отида ли, отивам сам. Ясно ли е?

Всички започнаха да се усмихват при мисълта за възможностите, които се откриваха за шегички и закачки. Там, на ливадата, ще бъде Лайза, която си търси подходящ съпруг, а в същото време най-търсеният за женитба мъж в околните пет щата ще се промъква и измъква от ливадата, без тя дори да подозира нещо.

— И освен това искам да престанете да ходите там изобщо.

Усмивките им изчезнаха. Шегата си беше шега. Но да оставят малкото момиче съвсем само в оная пустош не е шега работа. Нищо, че тя готвеше добре на огън на открито, нищо, че можеше с готовност да се нагърбва с мъжки задачи, но тя не беше нито голяма, нито силна като мъж. На Запад такава ситуация все още събуждаше заспалите пориви на кавалерство. Помощниците можеха да се заяждат с Лайза твърде безмилостно, да измислят хиляди шеги за нейна сметка без всякаква задна мисъл, но никога не биха й сторили нещо лошо.

Всички като един обърнаха глави към Ласитър, който беше техен неофициален говорител и нещо като лидер.

— Сигурен ли си, че това е разумно, шефе? — попита го Ласитър меко. — Тази ливада е много отдалечена. Какво ще стане, ако се подхлъзне на някоя влажна скала и си навехне глезена, или пък ако й се изплъзне брадвата, когато сече дърва, или пък ако през лятото хване грип, та да заслабне толкова, че да не може да си донесе кофа вода от реката?

Лицето на Рей изведнъж побледня и само розовите отблясъци на зората не позволиха другите да забележат това. Мисълта, че е възможно Лайза да бъде наранена, сама и изоставена там горе на ливадата му се струваше недопустима. Тя се чувстваше съвсем като у дома си в хижата, до такава степен изглеждаше родена да живее сред природата, че той беше забравил за действително трудните условия на живот там.

— Прав си — съгласи се Рей веднага. — Трябваше сам да се сетя. Ходете горе, но не толкова често, колкото досега, защото иначе нищо няма да излезе от тая работа и аз няма да мога да се усамотявам в ливадата. — Той бавно изгледа всички, един по един. — Но ако някой посегне на нея, ще трябва да си търси изкуствена ръка и нова работа, по реда на нещата. Разбрано?

Мъжете се усмихнаха ведро в настъпващата зора. Те не само много добре разбираха, но и одобряваха решението му.

— Дадено, шефе — отговори Ласитър. — И ти благодарим за привилегията да я посещаваме. Тя прави най-вкусния хляб, който някога съм ял. Не мислиш ли, че би искала да започне да готви в ранчото, след като приключи с наблюденията си над тревата това лято?

— Съмнявам се. Дотогава тя ще е зарязала Едуард Макол III и ще се е преместила на някое по-крехко пасище.

Рей стоеше, озарен от струящата светлина на зората, и се питаше защо ли мисълта, че Лайза може да си замине, го правеше неспокоен, вместо да му донесе облекчение.

ПЕТА ГЛАВА

С полароиден фотоапарат в ръка, Лайза влезе в ливадата, като се промъкна през оградата. Отиде до най-близкото от номерираните колчета — номер пет — коленичи и погледна през визьора. Сребърно зелената трева пред колчето беше тънка, нежна и изглеждаше крехка, но през последната седмица беше пораснала с няколко сантиметра.

— Браво на теб, номер пет — прошепна тя. — Продължавай все така да растеш и ще отидеш на първо място в списъка на доктор Томпсън за устойчиви полезни треви. Децата ти ще станат плодовити и ще се размножават по пасищата из целия свят.

Тя издиша, натисна копчето и чу изненадващо силното щракване и бръмчене на механизма на полароида, когато фотоапаратът заработи. Веднага от долната част на кутията излезе квадратна снимка без никакъв образ на нея. Тя я закри от слънцето, като я сложи в джоба на блузата си, където незнайните химикали можеха спокойно да я проявят. След като бе прекарала няколко седмици на ливадата, процесът ни проявяване на снимките вече не ѝ се струваше толкова вълнуващ, та да наблюдава как всеки детайл изплува сякаш от нищото, докато се запълни магическият квадрат от хартия. Напоследък вече се задоволяваше само с няколко бегли погледа, докато снимката се проявяваше. Някак си не можеше да приеме за естествен този процес. Хората в много краища на света биха сметнали този тип фотоапарат и неговите моментални снимки за магия, а тя бе живяла предимно сред такива хора.

Първобитното отношение към фотографията като към магия бе нещо, което Лайза беше склонна да споделя. Дори след като доктор Томпсън ѝ бе дал книга за фотохимическите процеси, тя се чувстваше като истинска вълшебница с някаква особена магическа пръчка всеки път, когато насочеше полароида към даден обект и получаваше прецизни образи от заобикалящия свят, големи колкото човешка длан. Разбира се, че така беше по-лесно, отколкото мъчителния процес на

точно възпроизвеждане на растенията с хартия и молив, както правеше майка ѝ.

Лайза мина през ливадата, като фотографираше растенията пред всяко номерирано колче. Трябваше няколко пъти да презарежда апарата. Ако помощниците на шефа Мак не ѝ бяха доставили нови касетки, щеше да се наложи да „слиза долу“ в града всяка седмица. А тя предпочиташе да си стои на ливадата, където времето течеше, неизмервано от часовници.

Тя разбираше сезоните. Понятията ѝ за тях бяха свързани с времето за раждане или за растеж, време за прибиране на реколтата и време на опустели ниви. Всичко това беше предсказуемо и естествено като изгрева и залеза на слънцето или фазите на пълнолуние и изтъняване на лунния диск. Обаче малко трудно ѝ беше да привикне към изкуственото деление на времето на седмици. Подозираше, че цял живот за нея една седмица ще се измерва с времето, необходимо за използването на пет касетки за полароидния фотоапарат в ливадата на Макол.

Докато работеше, Лайза от време на време спираше, за да се повдигне на пръсти и да погледне към смесената горичка от трепетлики и иглолистни дървета, която започваше зад хижата. Когато идваше, Рей се появяваше оттам. Ако дойдеше. Откакто посети ливадата за първи път, той идваше два пъти в седмицата и почти не ѝ говореше. Веднъж тя тръгна по следите на коня му надолу по стръмния път, който се виеше по билото на планината. Никой друг от помощниците на шефа Мак не идваше до ливадата по този маршрут. Нито пък се виждаха други следи по пътя, освен тези от големия черен кон на Рей. Очевидно този път беше известен само на него — или само той се осмеляваше да минава оттам.

Дали щеше да дойде днес?

Тази мисъл предизвика прилив на същото безпокойство, което обземаше съня ѝ, откакто се запозна с Рей. Посещенията на хората на шефа Мак ѝ бяха много приятни, но Рей ги бе променил през последните седмици. Въздействието му върху нея беше много ярко, твърде завладяващо, за да се определи с толкова безлична дума като „приятно“. Неговите идвания можеха да се сравнят с лятна буря, която се изпиваше от върховете и връхлиташе с внезапна сила, като

помиташе всичко по пътя си, но след нея всичко блестеше и светеше с надеждата за нов живот.

Тя оживяваше в паметта си единствения път, когато я беше целунал преди няколко седмици — лекото докосване на устните му, топлината на дъха му, огънят, който се излъчваше от грамадното му тяло и преливаше в нейното. Когато я целуна, тя беше твърде зашеметена от новото усещане, избухнало в нея, за да реагира по друг начин, освен да остане неподвижна. Преживяваше твърде много мига, когато за първи път в живота си бе целуната от мъж. Преди истински да осъзнае какво всъщност става, той вече се отдалечи от нея. Зае се пак да сече дърва, сякаш нищо не се беше случило, като я остави да се пита дали и той преживява като нея ласката.

— Разбира се, че не — промърмори Лайза, като сменяше използваната касетка с нова. Тя насочи визъора към следващото колче с номер. — Ако я преживяваше като мен, щеше да ме целуне пак. Освен това целуването не е нещо необикновено тук. Да вземем студентите, които посещаваха лекциите на доктор Томпсън от осем часа. Половината от тях закъсняваха, защото се целуваха за довиждане с гаджетата си в коридора. А другата половина пък направо си ги довеждаха в аудиторията и... Ох, Боже, развалих още една снимка!

Лайза кисело пъкна развалената снимка в страничния си джоб, без да дочака да се прояви, за да види доколко не е на фокус. Трябваше да престане да мисли за Рей, за целувки и за гаджета. Цялото й тяло започваше да трепери. Тази снимка беше третата оплескана за днес. Ако продължаваше така, щеше да й трябва допълнително снабдяване с касетки, преди да изтече седмицата.

А може би Рей щеше да й донесе?

Тя изстена от раздразнение от самата себе си, че не може да овладее мислите си. Лайза премина към следващото колче — и видя Рей да върви към нея през ливадата. Веднага го позна, макар че все още бе твърде далеч, за да различи чертите му. Никой друг не се движеше с такова съчетание на мъжествена грация и сила, като дългите му крака сякаш поглъщаха разстоянието между двамата. Никой друг не притежаваше такива рамене, широки и силни, пропорционално сложени спрямо стройните му бедра. Освен това, мислеше си Лайза, докато Рей се приближаваше към нея, никой друг

не я гледаше така, както той — с някаква смесица от любопитство и жажда в очите си. И с изпитателен поглед.

Това изражение в очите му се появи при второто му идване на ливадата и оттогава не бе се променило. Тя веднага забеляза различното му отношение към нея и се питаше каква ли е причината. Със сигурност при първата им среща той не я гледаше с такъв изпитателен поглед. Би забелязала това. Случвало се е да бъде обект на внимание за много непознати на най-невероятни места, и беше способна да усети разликата, когато я гледат по този начин.

И сега, прочела в погледа на Рей същото изражение, изведнъж се почувства неловко. Започна трескаво да мисли дали да му подаде ръка за краткото, но силно ръкостискане за поздрав, което беше така типично американско. А след това се зачуди какво прави Рей в оградената част на ливадата. Никой от другите помощници не си позволяваше да пристъпи зад оградата.

— Добро утро, Рей — поздрави го тя. Гласът ѝ секна, когато видя как жадно оглежда тялото ѝ.

— Добро утро.

Без да съзнава, Лайза просто стоеше и попиваше чертите на лицето му. Харесваше ѝ този тъмен кичур коса, който се подаваше непокорно от шапката и ярко се открояваше на челото му. Същият тъмнокафяв цвят блестеше в силно извитите му вежди и в дългите, гъсти мигли, които странно контрастираха с мъжествените черти на лицето му. Ирисите на очите му бяха много светли, блестящи и кристално сиви, пропъстрени с малки сини петънца и оградени с тънка черна линия. Не се беше избръснал. Прорасналата му брада леко потъмняваше лицето му, придаваше му приятна фактура и контрастът правеше очите му да изглеждат още по-светли. Устата му беше голяма, горната му устна беше чисто очертана, а долната — достатъчно плътна, за да ѝ напомня лекото докосване, когато я бе целунал. Тогава ласката му беше неочаквана, едновременно решителна и нежна, а устните му бяха така примамливо жилави, че ѝ се искаше да ги усети пак.

— Носът ми да не би да е крив? — попита я Рей провлечено.

Лайза усети как се изчервява. Заглеждането си е заглеждане, независимо какви са нравите на хората, а тя беше хваната как го гледа с широко отворени очи и попива чертите на лицето му. Нищо чудно, че

беше станал подозрителен към нея. Наистина в негово присъствие тя не се държеше нормално.

— Всъщност, да — отговори тя, като пое шегата му. — Носът ти изглежда малко изкривен.

— Първият кон, който яздих, ме изхвърли и ме извади от строя за няколко седмици. Счупих си носа, две ребра, а и гордостта ми се пречупи.

— И какво направи?

— Дишах през устата, докато се науча да яздя. Като за градско момче след случката не се справях толкова лошо.

Изненадата на Лайза веднага се изписа на лицето ѝ.

— В град ли си отраснал?

Рей започна да се ругае, че няма мярка на езика си, но после се сети, че много съвременни каубои тръгват от павираните улици. В края на краищата какво е виновен човек, ако родителите му проявят лош вкус при избора на място за живеене?

— Първите петнайсет години. След това майка ми почина. Баща ми се ожени повторно и се преместихме в ранчото.

Лайза понечи да го попита къде е сега баща му, но се разколеба. Преди да е размислила дали е учтиво да се интересува от семейството на някого, Рей започна да говори нещо за ливадата. Промяната на темата стана така бързо, че Лайза реши, че между помощниците да се говори за семействата им е табу. Но пък ако беше така, защо Джим с такава готовност разказваше за своето семейство?

Слънчевата светлина, която се отразяваше в сивите очи на Рей, отклони вниманието ѝ и я накара да забрави въпроса си. Беше свикнала с хора, на които очите бяха тъмнокафяви до абсолютно черни. Светлите му очи бяха просто вълнуващи. Те бяха изпъстрени не само със сини точки, а на пряката светлина на слънцето се виждаха също така и яркозелени петънца.

— Не мислиш ли? — попита я той.

Изведнъж Лайза осъзна, че пак го е загледала.

— Извинявай, не те чух.

— Сигурно тези поразии ги прави крадливата сойка — повтори той сухо, като много добре знаеше, че той самият беше причината за нейното разсейване, а не кресливата птица.

— Какво е това крадлива сойка?

— Планинската птица, която обикновено каца на онзи гол клон на бора близо до хижата и изчаква да се обърнеш с гръб, за да си открадне парче хляб.

— Крадлива сойка ли? Чувала съм само за крадлива сврака.

— Ами когато сойката ми открадне обеда...

Последва кратка пауза, след която Лайза избухна в звънък смях. Рей усещаше как сладките звуци се поемат от тялото му като топлината на слънцето и милувката на вятъра. Никога не се бе чувствал толкова изкушен да слее устните си с нейните. Сега нейните устни бяха разделени и заблестяха, защото тя прокара езика си по тях, набъбнали от жизненост, която сякаш искреше изпод кожата ѝ. Изглеждаше толкова просто. Вече предусещаше какво ще изпита — ще усети мекотата на нейната плът с дланите си, развълнувания ѝ дъх — с устните си, хлъзгавата топлина на езика ѝ ще бъде посрещната от неговия език...

Лайза осъзна, че Рей гледа устните ѝ с такава настойчивост, която я караше да се чувства едновременно слаба и невероятно жива. Кожата ѝ настръхна от очакване. Питаше се какво мисли той, какво иска и дали помни онази единствена, мимолетна ласка на устните им.

— Рей?

— Тук съм — отговори ѝ той с дълбок, леко дрезгав глас.

— Грубо ли ще бъде, ако те попитам за какво мислиш?

— Не особено, но отговорът може така да те шокира, че да те накара да паднеш по гръб.

Тя преглътна.

— О!

— А какво би казала, ако вместо да ти отговоря, аз те попитам за какво мислиш?

— О! — възкликна тя. Аметистовите ѝ очи бяха широко отворени от стъписване. — Ами, то... аз всъщност не... просто... — Тя се опита да отклони погледа си от извивката на усмихнатите му устни. Но не можеше. — Всъщност аз не мислех. Само се питах...

— Какво се питаше?

Тя си пое дъх дълбоко и издиша.

— Как устните ти могат да изглеждат толкова твърди, а се оказаха като кадифе?

Пулсът точно под слепоочието на Рей съвсем видимо започна да тупа, а кръвта в тялото му забушува. Ето защо я отбягваше след онази кратка целувка.

И поради същата причина не можеше да стои далеч от нея.

— Като кадифе ли бяха устните ми? — попита я той меко.

— Да — прошепна тя.

Преди да може да си поеме дъх, тя усети, че устните му се докоснаха до нейните.

— Сигурна ли си? — промърмори той.

— Ммм.

— Това „да“ ли значи? — Той пак я погали леко с устни. — Или „не“?

Лайза стоеше напълно неподвижна, сякаш се страхуваше, че ако се помръдне, ще развали магията.

— Да... — Тя въздъхна.

Рей трябваше да стисне ръцете си в юмруци, за да въздържи порива си да грабне Лайза в прегръдките си. Всичко, което го възпираше да я привлече към себе си, беше усещането за онази топлина, която изпълваше собственото му тяло и го променяше така, че да е готово да посрещне нейната първична женственост. Нямаше никакво съмнение, че тя искаше да я целуне. Но пък също така нямаше никакво съмнение, че не правеше нищо в отговор на целувката му.

Той се чувстваше напрегнат, облят от горещина, готов, а тя стоеше пред него, гледаше го с любопитните си аметистови очи и приличаше на котка с неподвижната си поза.

— Ами сега, след като изяснихме този въпрос, как е ливадата? — попита Рей и малко отстъпи назад, като се мъчеше гласът му да звучи нормално.

Промяната в него стъписа Лайза. Тя се чудеше защо беше спрял да я целува, дали бе направила нещо, което не е трябвало, но когато отвори уста да го попита, думите ѝ останаха неизречени. Той оглеждаше ливадата, сякаш нищо не се беше случило между тях. Дори като че ли самата тя вече не съществуваше за него.

— Ливадата ли? — отвърна му тя с въпрос. В гласа ѝ личеше цялото ѝ объркване.

— Да. Нали разбираш. Място, където расте трева, а не дървета. Ливада.

Изведнъж Лайза осъзна, че се е наклонила към Рей, със затаен дъх, цялото ѝ тяло като лист на трепетлика. А той я наблюдаваше с някакво весело пламъче в загадъчния си поглед. За първи път си зададе въпроса дали той просто не я дразни, за да я гледа как се изчервява. Би било точно от онези шегги, които помощниците обичаха да си правят с непосветените, а когато ставаше дума за целуване с мъж, тя определено беше неопитна. Ако наистина беше шегга, това би обяснило защо сърцето ѝ биеше като лудо, а тялото ѝ ставаше като затоплен на слънцето мед. В същото време Рей оглеждаше ливадата, сякаш беше дошъл специално за това, а не заради нея.

За съжаление шегата беше за нейна сметка, реши Лайза. Какъв беше изразът, който помощниците бяха употребили за подобна ситуация? Беше нещо свързано с риболов... кукичка, въдица, стръв. Точно така. Тя се беше хванала на умело хвърлената от Рей въдица и здраво беше захапала стръвта.

Да, шегата определено беше за нейна сметка. За нещастие иначе живото ѝ чувство за хумор явно сега беше заспало и не ѝ помагаше, оставяйки я да се мята като риба на сухо. После се сети за въпроса на Рей за ливадата. С благодарност се хвана за неутралната тема.

— Някои от тревите в ливадата — започна тя в скоропоговорка, — растат с по няколко сантиметра на седмица. Особено продуктивна е номер пет. Вчера сравних растежа ѝ с рекордните данни от миналата година. Има повече стъбла на едно растение, а самите стъбла са значително по-високи. Разбрах, че тази година снеговете са се стопили по-късно. Вероятно номер пет се развива по-добре при студен и влажен климат, отколкото тревите, с които го сравняваме. Ако това наистина е така, доктор Томпсън ще бъде много доволен. Той е убеден, че специалистите влагат много повече усилия в развиването на пустинните треви, а не се обръща достатъчно внимание на подсибирските и степни разновидности. Номер пет може да се окаже точно това, което той търси.

Иначе Рей би проявил интерес към идеята, че неговата ливада като резерват се оказва полезна за гладуващите хора от почти половината от земното кълбо, но в момента единственият глад, за който можеше да мисли, бе тежкото пулсиране на кръвта в собственото му тяло.

— Шефът Мак сигурно е душевно щедър човек — продължи Лайза. Докато говореше, спонтанната ѝ разпаленост относно проекта за ливадата постепенно измести разочарованието, което изпита, когато разбра, че Рей само я дразни и се шегува с нея по свой начин, както Ласитър с неговите сериозни предупреждения за летящите семена при пълнолуние. — Тази ливада можеше да бъде тучно лятно пасище за неговите стада, но той е я отделил за научните проучвания, които няма да са от особена полза за собственото му стопанство.

— Възможно е просто да му харесва спокойствието тук на ливадата.

Ведрата усмивка на Лайза преобрази лицето ѝ.

— Нали е много красива? — съгласи се тя, оглеждайки се. — Казаха ми, че шефът Мак също много обича да прекарва времето си тук, но откакто съм дошла, още не се е случвало да идва.

— Разочарована ли си, че не наминава?

Сардоничната усмивка на Рей я изненада.

— Не, само ми е жал за него, че е толкова зает, та няма време да се наслаждава на любимото си място.

— О, да, той е много зает, така е. Толкова е зает, че ме помоли аз да се заема с наглеждането на ливадата това лято. Самият той няма да може да отдели време, за да я проверява.

Докато Рей говореше, внимателно наблюдаваше Лайза, като търсеше да открие признаци на разочарование на изразителното ѝ лице, когато разбере, че грижливо подготвеният ѝ брачен капан няма да хване Едуард Макол III.

— О! — възкликна Лайза. — Ами, какво точно правеше шефът Мак, когато идваше тук? Ще имаш ли нужда от някаква помощ? Доктор Томпсън не ми е споменавал за нищо друго, освен да си водя бележки за растежа на тревите, да ги снимам, да им поставям етикети и да записвам в дневника метеорологическите данни.

Чистите ѝ аметистови очи, които гледаха Рей, нищо не разкриваха. Лайза го наблюдаваше, но не с бездиханното предчувствие, което бе изписано на лицето ѝ преди няколко минути. Беше спокойна, но в същото време леко нащрек като сърна, която пасе на границата на ливадата и всеки момент е готова да побегне, ако усети и най-малкия признак, че наблизко се промъква хищник.

— Той просто хвърляше по един поглед на всичко — подхвърли Рей небрежно. — Прекарваше много време до потока. Предполагам, че му харесва играта на отраженията във водата.

— Много добре го разбирам. Няма нищо по-красиво от прохладната чиста вода, по-красива е дори от първите отблясъци на зората.

Гласът на Лайза прозвуча с такава убедителност, че Рей я погледна замислено.

— Говориш като родена в западен Тексас.

— Така ли?

— Да. Аз съм отраснал там. Те също обичат водата. Защото е оскъдна.

Лайза се усмихна и тръгна бавно към следващото номерирано колче.

— А ти говориш като всички пастири по целия свят, които отхранват животните си на суха земя. Водата никога не е достатъчна.

След моментно колебание Рей я последва навътре в ливадата. Избелелите ѝ джинси изглеждаха меки, еластични и ѝ прилягаха идеално, като красиво очертаваха извивките на тялото ѝ отзад.

— Май всички по света носят джинси — каза той.

— Какво?

Рей си даде сметка, че е изказал на глас мислите си.

— Джинсите ти май са доста износени.

— Те някога са били на една от студентките на доктор Томпсън. Тя се канеше да ги изхвърли, но аз ѝ показах как да ги закърпи. Толкова хареса закърпените джинси, че излезе, купи си нови, избели ги с белина, а след това часове наред зашиваше кръпки върху чисто новия плат. — Лайза се засмя и поклати глава. — Все още не разбирам защо просто не задържа старите си джинси.

Рей леко се усмихна.

— В модата няма никаква логика. Тя е измислена, за да привлича мъжете.

Лайза си помисли за тъмносините татуировки, верижките за глезени, бижутата за поставяне на носа и черния туш за околоочни линии, които бяха модерни в различни части на света.

— И сигурно успява. Защото се раждат много деца.

Преди Рей да може да каже нещо, дъхът му секна, защото Лайза коленичи грациозно, като за миг джинсите ѝ силно се опънаха отзад. Тя бързо направи снимката и след това се изправи с естествена плавност на движенията, която го накара да си представи какво би изпитал, ако двамата впият телата си едно в друго в любовното тайнство. Тя притежаваше гъвкава, женствена сила, която великолепно би се съчетала с неговата собствена мъжка мощ. Тя би била като самата ливада — щедра, красива, ароматна, със затоплено от слънцето богатство на усещания, които ще запълнят всичките му сетива.

В този миг Рей изведнъж си даде сметка, че или ще трябва да започне да мисли за нещо друго, или ще трябва да си закачи шапката на токата на колана.

— Какво ще правиш, когато свърши лятото? — попита той.

За момент Лайза не отговори, а после се разсмя.

— Ще ми кажеш ли в какво се състои смешката? — заинтересува се той.

— О, и тази е за моя сметка — увери го тя кисело. — Засмях се, защото известно време не можех да схвана смисъла на въпроса ти. Разбираш ли, аз постоянно измервам всичко с мерките за време на примитивните народи. Те нямат утре, нито вчера, просто живеят ден за ден така, както им предложи животът. Според тяхната представа за времето аз винаги съм живяла на ливадата и ще продължавам да живея тук завинаги. Лятото никога няма да свърши. Трудно е да се преодолее подобен поглед към света. Особено тук — добави тя, като гледаше тревата, полюшвана от лекия бриз. — Тук сезоните са единствените мерки за време, които имат някакво значение.

Той се усмихна едва-едва, защото разбираше какво има предвид.

— А дните са само минути, отбелязвани от изгрева и залеза на слънцето.

Лайза се обърна и погледна Рей със сякаш осезаема сериозност.

— Ти ме разбираш.

— Защото и аз възприемам по същия начин ливадата. Ето защо идвам тук колкото мога по-често.

Тихите думи на Рей потвърдиха предишното пред положение на Лайза. Ливадата, а не нейното присъствие, беше силата, която го примамваше и привличаше тук, горе в планината. Тя въздъхна.

— От дълго време ли работиш за шефа Мак?

— С мерките на първобитните народи или в истинския смисъл?
Лайза се усмихна леко.

— Като истинско време. Ще трябва да се приспособя към вашата култура така, както съм се приспособявала към много различни нрави. Така че... от дълго време ли работиш за шефа Мак?

— Тук съм оттогава, откакто и той. Повече от десет години.

— Твърде е далеч от западен Тексас. Често ли виждаш семейството си?

— Доста често — промърмори той. А след това въздъхна. — Всъщност нека да ти кажа истината. Аз обичам баща си, но ми е много трудно да се разбирам с него.

— Ти и твоят шеф имате много общо.

— О! — възкликна Рей, като лицето му пак придоби изражение на предпазливост.

— И двамата обичате ливадата, и двамата не се разбирате с бащите си. Поне така ми каза Ласитър, че шефът Мак има проблеми с баща си. Очевидно баща му иска наследници на империята на Макол, а шефът Мак не бърза да му ги осигури.

— И аз така съм чувал — увери я Рей, но гласът му изведнъж пресъхна.

— Питам се защо ли? Повечето мъже нямат търпение да им се родят синове.

— Може би не е намерил жена, която да иска него самия толкова силно, колкото и парите му.

— Наистина ли? Толкова ли е жесток?

Рей изглеждаше изненадан.

— Какво?

— Една жена може да откаже да се омъжи за мъж, който е твърде беден или пък твърде мързелив, за да осигури децата, които ще му роди — заобяснява Лайза търпеливо, — но единственият път, когато съм виждала жена да откаже брак на богат мъж беше просто защото той се оказа твърде жесток, за да му довери живота си, а какво остава за живота на децата, които би могла да има от него.

— Проблемът на шефа Мак не е такъв — отсече Рей направо. — Той просто иска жена, която би го харесвала, дори ако нямаше и пукнат грош в джоба си.

По напрегнатостта на гласа му Лайза разбра, че Рей говори и за себе си. Той беше беден и много горд. Бе наблюдавала достатъчно живота на американците, за да знае, че да ходиш с жена струва доста пари. Това много ѝ приличаше на неофициално обявена „цена на младоженката“, която се очакваше да бъде заплатена от мъжете, преди да бъдат удостоени с правото да се оженят. Рей очевидно не разполагаше с пари, които да харчи. Сигурно много уязвява неговата гордост невъзможността да ухажва някоя жена.

— Може би — продължи Лайза предпазливо, — шефът Мак не се е ориентирал към подходящата жена. Моят баща никога не е имал пари и никога няма да има. Но майка ми хич не се интересува от това. Те имат толкова много общи интереси, че просто парите не са важни за тях.

— И предполагам, че ти би била щастлива да изживееш целия си живот в кожена юрта и да се храниш от общ глинен съд?

Сарказмът, с който Рей изрече тези думи, я накара да трепне.

— Бих могла да бъда щастлива, да.

— Тогава защо си дошла тук? — попита я той.

— Чувствах се... неспокойна. Исках да видя собствената си страна.

— И след като я видя, ще си заминеш ли пак, за да следваш съпруга си в пуцинаците на Австралия от едно селце в друго?

Лайза премигна, като се питаше дали не е изпуснала някой момент от разговора.

— Какъв съпруг? Какви пуцинаци?

Рей се изруга наум заради това, че от разпаленост си беше развързал езика. Шефът Мак би могъл да знае за бъдещия брачен живот на подопечната на доктор Томпсън, но един беден помощник на име Рей нямаше откъде да научи за нея.

— Тъй като шефът Мак няма да дойде на ливадата това лято, ти ще се върнеш към следването си през есента, нали? — попита я Рей.

Лайза се зачуди какво общо може да има присъствието на шефа Мак — или пък отсъствието му — с нейното връщане към следването есента, но Рей изглеждаше толкова разярен, че тя просто му отговори:

— Да, предполагам.

— Е, не е необходимо човек да е гений, за да се сети, че в академията ще се запознаеш с някой тип от антрополозите, ще се

омъжиш за него и ще хукнете по света, за да броите разни мъниста заедно с диваците. — Рей се беше загледал във фотоапарата. — Свърши ли вече?

— Ами, не съвсем.

Рей изръмжа.

— Когато свършиш, ела в хижата. Ще те науча как да си служиш с брадвата, така че ти и суперобразованият ти съпруг да не умрете от студ сред някоя дива гора.

Безмълвна, Лайза гледаше как Рей закрачи ядосано през ливадата, без да се обърне назад. Дойде ѝ на ум един израз, който бе чула от Ласитър:

Кой му изгори бушоните?

ШЕСТА ГЛАВА

Звукът от стоманеното острие, което потъваше в дървото, се носеше над ливадата ритмично и спираше само когато Рей се навеждаше, за да намести намаляващата цепеница. Обикновено цепенето на дърва го успокояваше, когато беше в лошо настроение, преди всичко, защото преставаше да мисли за това, което го бе ядосало. С всеки удар на брадвата Рей си обещаваеше, че за напред ще внимава какво говори пред Лайза. Не беше негова работа тя какво смята да прави или пък да не прави, когато си отиде от ливадата. Можеше да се омъжи и за войник от Зулу — него какво го беше грижа! По дяволите, ако ще, да се омъжва за десет наведнъж!

Брадвата потъна толкова дълбоко в дървото, че Рей трябваше да спре, за да освободи стоманеното острие. Ругаейки, той огледа остриите му режещи части от двете страни. Трябваше само малко време, за да наточи стоманата на бруса, докато стане остра като смъртоносно оръжие. След това си свали ризата, метна я върху купчината дърва и се зае сериозно да сече. Внимаваше да не мисли за Лайза, докато работеше. Когато мислеше за нея, напълно загубваше способността си да се владее.

Постепенно Рей се отдаде на прастария ритъм на физическото усилие. За да замахне правилно с тежката брадва, се изискваше както сила, така и точност. Имаше някаква първична грация в неговите повтарящи се движения, свършена сама по себе си. Също като биенето на барабани в еднообразен ритъм, самото сечене на дърва сякаш спираше времето.

Лайза стоеше неподвижна под балдахина от листата на трепетликата точно зад потока, като гледаше как дървата с цвят на мед се трупат изпод святкащо то стоманено острие. Рей вдигаше огромната брадва с плавна лекота, като че ли дългата дървена дръжка и двукилограмовата стомана бяха продължение на ръката му. Докато работеше, по гърба му се стичаха струйки пот, които блестяха на слънцето и сякаш цялата му кожа светеше. Всред черната окосмена

част на гърдите му в клинообразна форма от време на време проблясваха капчици пот. Мускулите на ръцете му се свиваха и след това се отпускаха. Стоманата просвистяваше във въздуха и се забиваше в дървото.

Рей се извиваше, замахваше с брадвата нагоре, а след това я отпускаше отново с плавно, заредено със сила движение, което изпълваше Лайза с възхищение, независимо че се повтаряше многократно. Не съзнаваше от колко време стои така и го наблюдава, докато накрая той остави брадвата, отиде до потока и загреба вода с големите си ръце. Пи жадно, а след това наплиска главата и раменете си с огромни пълни шепи, за да отмие потта. Когато приключи, остана на колене до потока, като с пръстите си проследяваше вълните и течението. В този му жест имаше някаква чувствителност и изразителност, които ярко контрастираха с очевидната сила на тялото му.

Когато Лайза отмести погледа си от ръцете към очите му, откри, че той я наблюдава. За миг сякаш проследяваше очертанията на тялото ѝ, а не повърхността на прохладната, течаща вода. Усети как я облива топла вълна. Тази вълна бавно се разплиска, като разпрати по тялото ѝ тяло томителните тръпки на треската.

С енергично, но плавно движение Рей се изправи и тръгна към нея. Когато се спря, тялото му се оказа само на няколко сантиметра от нея. Обви я ароматът на прохладна вода и на топла мъжка плът. Дъхът ѝ замря. Той беше толкова близо, че тя можеше да оближе капчиците вода от кожата му. Мисълта за това породи още топли вълни, които меко се преливаха през нея.

— За какво мислиш? — попита я Рей с нисък, хриплив глас.

Лайза много бавно вдигна очите си от диамантените капчици вода, които се гушеха из гъстите, тъмни косми на гърдите му и срещна ясните му очи, които я гледаха. Опита се да заговори, но не можеше. Несъзнателно облиза устните си. Повече усети, от колкото чу как Рей рязко пое дъх, докато гледаше езика ѝ.

— Да мисля ли? — Лайза издаде някакъв сподавен звук, който можеше да бъде смях или отчаян вик. — Това, което правя в твоё присъствие, не може да се определи като мислене. — Тя преглътна и забързано заговори за втората мисъл, която ѝ хрумна, защото първата щеше да бъде да го помоли да си пийне вода от кожата му. — Смяташ

ли, че ще се справя по-добре с насичането на дървата, ако също се съблека до кръста?

Искаше ѝ се да прозвучи като шега, но така, както Рей бавно заоглежда копчетата на блузата ѝ, като че ли беше съвсем не на шега.

— Страхотна идея — каза той с дълбокия си глас. Посегна с двете си ръце към най-горното копче. — Чудно защо аз не се бях сетил.

— Само се пошегувах — възрази тя отчаяно, като сграбчи ръцете му. Те бяха твърди, топли и излъчваха такава сила, която я стъписа.

— Съблечи си блузата и ще видим кой ще се засмее пръв.

Лайза се опита да каже нещо, но не ѝ се удаде. В този момент видя дяволитите пламъчета в очите му. Тя изстена, като изпита нещо средно между облекчение и разочарование.

— Трябва да престана — обяви тя.

— Да ми предлагаш да си съблечеш блузата ли?

— Не! Да се хващам на безчувствения ти хумор. Всеки път се улавям на въдицата ти.

— Малка моя, та аз не съм те хванал още.

Изведнъж Лайза осъзна, че държи и двете ръце на Рей в своите и така се беше вкопчила в него, като че ли се давеше. Тя наистина изпитваше това чувство винаги, когато го погледнеше в очите. Сякаш падаше, давеше се и се въртеше бавно в нежната буря на треската, която я обземаше, вълна след вълна.

— Какво ще кажеш? — попита той.

— Дали да ме хванеш ли? — Гласът ѝ прозвуча много високо.

Неговата спокойна иронична усмивка накара сърцето ѝ да се обърне.

— Би ли искала?

— Да ми помогнеш ли? — прошепна тя.

— Точно това ти предлагам.

— Така ли?

— Не искаш ли да те науча?

— Какво... да ме научиш?

— Как да сечеш дърва. Защо, ти да не би да мислиш за нещо друго?

— В твое присъствие аз не мисля — каза тя. — И не бих могла.

Рей се разсмя със смях, богат и топъл като самото слънце. Лайза на свой ред също започна да се смее, нищо че тя самата беше повод за

смеха му. В него нямаше злоба, а само чувствено предизвикателство, което никога преди не бе срещала и не можеше нито да му противостои, нито да се обиди.

— Аз ще си го върна — предупреди тя.

— Кое?

— Закачката.

Той я погледна изненадано, а след това се усмихна със заразителна усмивка.

— Ти обичаш да ме дразниш, нали?

И тя му се усмихна.

— Разбира се, че обичам.

— Това се нарича флирт — поясни той. — Много хора обичат да флиртуват.

Сега дойде ред на Лайза да се изненада.

— Така ли флиртуват каубоите?

— Така флиртуват всички мъже и жени, скъпа. А как флиртуват там, където си живяла?

Лайза си помисли за коси погледи на маслиненни очи, пищни бедра, които се движат сдържано предизвикателно, гърди, които се полюляват гордо.

— С телата си.

Рей издаде сподавен звук на учудване и отново избухна в смях.

— Виж какво. Ти ще ме научиш как да флиртувам с тялото си, а аз ще те науча как да сечеш дърва.

Лайза имаше определеното чувство, че когато той казваше „флиртувам“, имаше предвид не това, което значеше за нея тази дума. Тя отвори уста, за да изясни различието, но се спря, защото видя в очите му онези игриви пламъчета. Той се смееше, като съзнателно оставаше на неутрален терен. Чакаше тя първа да падне в нежния му капан.

— Няма да стане — бързо заговори Лайза. — А-ха. Аз не съм чак толкова с жълто около устата или зелена, или агне сукалче, както вие, каубоите, наричате идиотки като мен. Ако те попитам какво имаш предвид, когато казваш „флиртувам“, на което трябва да те науча да правиш с тялото си, ти ще ме попиташ какво мисля, тогава аз ще започна да ти обяснявам и ти ще започнеш да ми се присмиваш, а тогава аз ще си вържа езика и лицето ми ще стане червено като зората.

— Наистина ли можеш да си вържеш езика?

— Не, но мога да го извия в краищата точно като майка си. Ето, виждаш ли?

Лайза изплезе езика си, а след това изви краищата му така, че образува фунийка и краищата му почти се допряха. Само след миг деликатният ѝ розов език се скри зад зъбите.

— Я го направи пак — помоли я той.

Рей я гледаше с възхищение, когато тя пак повтори фокуса.

— Дявол да го вземе. Сега разбрах как го правят пеперудите.

— Какво е това „го“?

— Това, какво друго?

— Кукичката, въдицата и стръвта за ловене на риба ли? — изстена Лайза.

— Както ти го казваш, звучи много мъчително. — Рей наведе глава и в същото време се разсмя. — Ако ме бутнеш в потока, и ти ще се намокриш.

Лайза прецени с поглед тялото на Рей и реши, че ще загуби. Само въздъхна, защото беше прав.

— Не е честно да се възползваш от по-слабите от теб — изтъкна тя.

— Много умна забележка.

— Къде ти е чувството за честна игра?

— Свалих го от себе си заедно с ризата. — Рей изчака един момент, като гледаше как Лайза се мъчи да овладее прииждащите непредпазливи думи. — Позволи ми да ти направя нещо.

— Какво?

— Да ти ухапя езика. Ще го направя много внимателно. Никаква следа няма да остане.

Изведнъж дъхът на Лайза секна. Тя погледна Рей със смесица от любопитство и копнеж в аметистовите си очи. След това се сети, че той просто дразни едно момиче, което не е свикнало с безчувствения западен стил на хумор.

— Ще се съглася да ме научиш как да оставям следи върху дървата — каза Лайза. — Необратими следи.

Сега Лайза можеше да се закълне, че Рей изглеждаше разочарован, но този момент премина бързо и тя вече не беше така сигурна в това.

— Необратими следи, така ли?

— Във вид на цепеници. Като тези, които ти насичаш.

Устата на Рей леко се изви в ъгълчето.

— Недей да се палиш, скъпа. За да можеш да цениш дърва като мен, трябва да имаш телосложение като моето.

Той огледа подчертано издутите ѝ гърди и извивките на бедрата. Запита се как е могъл да я помисли за момче, та дори и от разстояние. — А твоето тяло определено е различно от моето.

— И слава Богу — обяви Лайза тържествено. — Бих изглеждала ужасно с тъмна брада.

В светлите му очи блеснаха игривите пламъчета. За миг усмивката му откри белите му зъби на фона на тъмната гъста сянка на наболата брада.

— Ами нека да видим какво можем да направим за усъвършенстване на стила ти на сечене.

Рей протегна ръка. Лайза я хвана без колебание. Мъжествената топлина на дланта му я накара да потръпне и дъхът ѝ да спре.

— Готова ли си? — попита той.

Искаше да попита за какво точно трябва да е готова, но реши, че щом Рей я държи за ръката, е готова на всичко.

— Готова съм.

— Добре. — Той се обърна към малкия поток. — На три. Едно, две, три!

Без да пуска ръката ѝ, Рей се затича и скочи над искрящата вода. Лайза тичаше редом с него, пореше въздуха без никакво колебание. Те се смееха, държейки се един за друг, и се приземиха на другия бряг, непосредствено до сребърния край на потока. Още се усмихваха, докато отиваха към пъна за сечене на дърва. Рей извади забитата в дървото брадва само с една ръка, тъй като с другата още държеше нежната ръка на Лайза.

Когато погледна нейните необикновени живи очи и естествената ѝ усмивка, му хрумна, че отдавна не се е чувствал в такава хармония със себе си и със света. В присъствието на Лайза той се смееше със смях, какъвто не познаваше, откакто почина майка му преди толкова много години. Лайза имаше същата способност, каквата и майка му, да се радва на всичко, независимо от обстоятелствата, в които се

намираше, и да споделя тази радост с усмивка, с поглед или дума, като правеше всичко около себе си някак по-весело.

За първи път си зададе въпроса дали баща му не търсеше в жените точно тази рядка способност да се радват на света и за това му устройваше безкрайните срещи и сватосвания. Но така доставяше удоволствие само на заинтересованите от банковата му сметка. Същото се случи и с по-младия му брат, който се беше женил и развеждал два пъти, преди да навърши двайсет и пет години. Поне сестра им Синди се беше научила много бързо да различава мъжете, които наистина я искаха, от онези, които търсеха достъп до банковата сметка на империята Макол.

Поне относно този въпрос нямаше за какво да се притеснява за Лайза. Тя в никакъв случай не му се усмихваше заради парите му по простата причина, че го смяташе за твърде беден дори за да си купи нова работна риза, а камо ли да изсипва диаманти в ръцете ѝ. И въпреки това тя го гледаше с възхищение, което правеше усмивката ѝ още по-красива. обстоятелството, че не беше необходимо да си задава въпроса защо на Лайза ѝ е приятно да бъде с него, представляваше истинско съкровище, което не можеше да бъде купено с никакви пари. Това преживяване беше единствено по рода си и му беше много скъпо — за първи път в живота си беше сигурен, че му се радват и го ценят просто като човек.

С известно закъснение Рей осъзна, че стои с брадвата в дясната ръка, а с лявата държи топлите пръсти на Лайза и се усмихва — нещо твърде необичайно за него.

— Твоята усмивка е заразителна — каза той, като стисна пръстите ѝ още веднъж, преди да ги пусне, и ѝ подаде брадвата. — Трябва да я хванеш с двете ръце. Когато сека, аз държа брадвата за края на дръжката. Но ти не трябва да я хващаш така. Защото дръжката е твърде дълга за твоите ръце. Хвани я малко по-нагоре. Когато вдигнеш брадвата, плъзни дясната си ръка нагоре по дръжката. Като замахнеш с брадвата напред, плъзни пак дясната си ръка, но този път надолу. През цялото време обаче трябва здраво да държиш с лявата. Ето така.

Рей ѝ показа точно как става всичко. Лайза се опитваше да се съсредоточи върху брадвата и ръцете му. Но беше невъзможно.

Гъвкавите му мускули на гърба, които играеха и се движеха под потъмнялата от слънцето кожа, я очароваха.

— Искаш ли да опиташ?

Лайза едва не го попита какво точно има предвид, като ѝ предлага да опита. Когато взе брадвата, пръстите ѝ се допряха до ръката му. Неговата жизненост сякаш ѝ се предаваше при всяко докосване, а топлината му беше нещо повече от естествената топлина на тялото. Почувства ръцете си нестабилни, когато обхвана гладкия, твърд сап на брадвата. Повтори си наум всичко, което току-що ѝ беше обяснил, пое си дълбоко дъх, повдигна брадвата и я удари върху пъна.

Брадвата отскочи и едва одраска дървото. Тя пак повтори същото движение. Но пак същото. Пълен неуспех.

— Дали не забравих да спомена, че трябва да включиш и гърба си в това усилие? — попита Рей след третия ѝ опит.

— „Това“ усилие поглъща достатъчно от вниманието ми и без да трябва да включвам гърба си — измърмори Лайза.

За момент Рей се почувства затруднен да отговори. След това си помисли колко многозначителна беше думата „това“ в разговора им и колко неща назоваваха или избягваха да назоват с нея.

— Това усилие поглъща цялото ти внимание, така е — съгласи се той.

— Разбира се. Всъщност като че ли вниманието ми се разбунтува. Но не му е позволено. Или давай конкретни указания, или мълчи.

Рей се опита да спре усмивката, която напираше на устните му.

— Добре. Ето, нека да опитаме да го направим заедно — а-а, да сечем — ето така. Това би трябвало да ти подсказе как да улучиш ритъма на замахване.

Рей застана зад Лайза и протегна ръце около нея така, че хвана дългата дръжка над и под нейните ръце. Всеки път, когато си поемаше дъх, тя вдишваше аромата на борова смола и мъжествена топлина. Усещаше гладката му кожа до своята, гореща, а косъмчетата по ръцете му блестяха на слънцето в нюанси от саждено черно до бронзово. Усещаше как дъхът му раздухва кичурчетата коса, които непокорно се подаваха от плитките ѝ.

С всяко движение на Рей гърдите му се допираха до гърба на Лайза, което постоянно ѝ напомняше, че телата им бяха на един дъх

разстояние. От тази мисъл ѝ се завиваше свят, сякаш усещаше как земята се върти под краката ѝ. Тя стискаше дръжката на брадвата така силно, че чак кокалчетата ѝ побеляха, тъй като гладкото дърво беше единственото сигурно нещо — всичко друго бе започнало да се върти бавно около нея.

— Лайза?

Тя безпомощно погледна Рей през рамото си. Той беше така близо, че можеше да преброи гъстите му черни мигли и всяко цветно петънце в сивите му очи. Устата му беше само на няколко сантиметра. Ако се повдигнеше на пръсти, а той се наведе, можеше пак да изпита сладостта на жилавите му устни.

Рей взе секирата от ръцете на Лайза, които не му оказаха никакво съпротивление, и заби острието в пъна само с едно леко, сякаш небрежно движение от китката.

— Ела насам — прошепна той, като се наведе над нея. — Още по-близо. Да, точно така.

Последните думи той издиша точно срещу устните на Лайза, а ръцете му я обгърнаха и я извиха към неговото тяло. Тя усети топлината на гърдите му, твърдите мускули на ръцете му, а след това и нежния натиск на устните му, които търсеха нейните. Тя в сляпо подчинение сложи ръцете си върху неговите бицепси. Сякаш светът се завъртя около нея и тя трябваше да разчита на силата на неговите мускули, докато се опиваше от сладката гъвкавост на устните му и контрастиращата твърдост на брадясалото му лице. Искаше ѝ се този миг никога да не свършва.

Изведнъж Рей отпусна ръцете си и Лайза пак се озова далеч от него.

— Какво ти става? — попита Рей рязко. — Хвърляш се в прегръдките ми, сякаш за теб няма да дойде утрешния ден, но когато те целуна, нищо не се случва. По същия начин бих могъл да целуна и коня си. Това да не е някаква твоя странна шега?

Лайза се почувства цялата обляна от топлина — от желание и от смущение, и лицето ѝ поруменя.

— Мислех, че шегата е твоя.

— Моя ли? — попита той с неразбиране.

— Като ме целуваш — поясни тя. — Целувката за теб е на шега, нали? Но за моя сметка. — Тя дълбоко си пое въздух и бързо заговори:

— Знам, че искаш да ми покажеш колко съм неопитна и че имам жълто около устата. Аз се опитвам да поддържам това твое убеждение, защото си прав. Така е, аз съм напълно неопитна и имам жълто около устата, когато става дума за целувки. Никога не съм целувала никого, освен родителите си и когато ти ме целуваш, става ми горещо, а после студено, започва да ме тресе и не мога да дишам и не мога да мисля и... и аз не знам нищо за целуването и... и за тези шеги за моя сметка, това е всичко. Когато се наситиш да ми се присмиваш, можеш да продължиш да ме учиш как да държа брадвата, но моля ти се, не стой толкова близо до мен, защото тогава единственото нещо, за което мога да мисля, е за теб, а тогава коленете ми омекват, а също така и ръцете ми, цялата започвам да се чувствам слаба и може да изпусна брадвата. Разбра ли?

Пороят от думи изведнъж спря. Лайза гледаше Рей развълнувана и чакаше да се разсмее.

Но той не се засмя. Само я гледаше и не можеше да повярва на ушите си.

— На колко години си? — попита я той най-после.

— Коя дата е днес?

— Двайсет и пети юли.

— Така ли? Значи вчера съм навършила двайсет години.

Последва дълъг, напрегнат момент на мълчание. Лайза стоеше неподвижно, сякаш се страхуваше дори да диша. Той я оглеждаше — от блестящата платиненоруса корона на плитките до пръстите на краката ѝ, които надничаха от оръфаните ѝ маратонки. Погледът му беше сериозен, а също така и някак си собственически.

— Честит рожден ден — измърмори той колкото на себе си, толкова и за да го чуе Лайза. След като за последен път огледа розовите ѝ устни, той я погледна в очите. — На рождените дни има един чудесен стар американски обичай — продължи той, като ѝ се усмихна нежно. — По една целувка за всяка година. И когато те целувам, малка моя, това може да значи много неща, но едно можеш да бъдеш сигурна — че няма да бъде шега.

Устните на Лайза се отвориха, но оттам не излезе нито дума. Тя го гледаше в устата с любопитство и чувствена жажда, която беше едновременно невинна и подканваща. Рей видя невинността там, където до сега бе виждал само поканата.

— Никого, освен родителите си? — попита я той с дрезгав глас. Тя само поклати глава, без да откъсва поглед от устните му.

Той хвана ръката ѝ, нежно отвори пръстите ѝ и я целуна точно в средата на дланта.

— Тази е първата. — След това целуна палеца ѝ. — Тази е втората. — После връхчето на показалеца ѝ. — Третата.

Лайза не можа да сдържи един лек, гърлен стон, когато зъбите на Рей бавно се затвориха върху възглавничката в основата на палеца ѝ. Не усети болка, а само чувственото послание, което накара стомахът ѝ да се свие от сладко удоволствие.

— Ч-четвъртата ли е тази? — попита тя.

Той кимна и започна да търка бузата си с дланта ѝ.

— Ухапванията не се броят. Нито пък това.

Той бавно наведе глава. Докосна с език чувствителната кожа между първия и втория ѝ пръст. Преди да премине към втория и третия пръст, той вкуси гъвкавата ѝ плът със зъби. Направи същото по цялата ѝ ръка, като след нежното стискане на зъбите му следваха горещите, влажни докосвания с език. Когато хвана малкия ѝ пръст между устните си и започна да го гали с език и зъби, тя силно потръпна. След това той бавно се оттегли, като през цялото време продължаваше ласките си.

— Харесва ли ти? — попита я той.

— Да — въздъхна тя. — О, да, харесва ми.

Рей усети вълнението в гласа ѝ и се запита какво ли би било да чуе отново и отново нейното да, да, да, докато я целуваше по цялото тяло, докато накрая тя изстене решителното да ѝ бъде допуснат до недокосваната ѝ плът. От мисълта да навлезе в нея спазъм от желание, което не търпи отлагане, прониза тялото му. Той усещаше бавните, скрити тръпки, които обхващаха цялата, от пръстите на краката до връхчетата на пръстите на ръцете ѝ, и това усещане само разпалваше собственото му желание и правеше тялото му натежало от страст.

— Харесва ли ти, когато те целувам по устните? — попита я той.

Още преди да изрече въпроса си, той вече се навеждаше над нея, защото видя отговора във внезапното потъмняване в центъра на очите ѝ. Кехлибарените ѝ мигли се отпуснаха и закриха издаващите я зеници, които се бяха разширили, когато вдигна лицето си към него с невинността и доверието на цвете, което пие топлина от сутрешните лъчи на слънцето. Нейната невинност изостряше желанието му със

сладост, граничеща с болка. Знаеше, че трябва да ѝ каже да не му се доверява толкова много. Той беше мъж и желаше да притежава недокоснатите тайни на тялото ѝ, искаше да усети и притежава всяка негова пора, искаше да почувства как меката ѝ женственост се отдава на мъжката му плът, като се вкопчва в него и го обвива със своето опиянение.

— По-близо — прошепна той. — Ела по-близо. Искам да почувствам как се повдигаш на пръсти, за да се доближиш до мен отново. По-близо... да.

Рей издаде тих стон от удоволствие, когато Лайза сложи ръцете си на голите му рамене и се изви в прегръдките му. Той обхвана устните ѝ почти жестоко, започна да я целува силно, като усети как тя застина, когато езикът му отвори устните ѝ. С усилие на волята се застави да отпусне малко гъвкавото ѝ, подчиняващо се тяло. Допря чело до светлите извивки на плитките ѝ, като с всички сили се опитваше да овладее дишането си, както и необузданата си страст.

— Рей? — попита Лайза обезпокоена, несигурна.

— Всичко е наред. — Той вдигна глава и после отново се наведе, за да намери устните ѝ. — Само ме пусни... само веднъж... в устата ти... о, скъпа, пусни ме. Този път ще бъда нежен... толкова нежен.

Преди Лайза да може да отрони дума, устните на Рей отново галеха нейните. Още, и още той се наслаждаваше на тяхната мекота, като нежно се плъзгаше по тях, едва ги докосваше, като постепенно се притискаше все по-плътено до нея, а тя склочи ръцете си около врата му и го привличаше към себе си в неосъзнато желание. Когато усети твърдите му зъби да захапват нежно долната ѝ устна, тя изстена беззвучно.

— Да — промълви той, като галеше с език следите от зъбите си. — Отпусни се, малка моя, пожелай ме.

Лайза открехна устните си и потрепери, когато езикът на Рей докосна чувствителната им плът така, сякаш беше негова собствена. Игривата, неуловима настоятелност на ласката му дразнеше устните ѝ и ги предизвикваше да се отворят още, и още, докато изчезне всякаква преграда на неговата власт над нея.

— Да — каза той гърлено. — Точно така. Точно така.

Чувственото присъствие на езика на Рей в устата на Лайза, език, който се плъзгаше и извиваше, я накара да извика леко от непознатото

усещане. От стомаха ѝ се надигаха вълни топлина, които я заливаха и я караха да се чувства като в треска, която превръщаше костите ѝ в нещо меко като мед. Тя се устремяваше към силата на Рей, без да го съзнава, защото всичко, което чувстваше сега, бе ритмичното проникване и излизане на езика му, който я галеше. Тя се предаде изцяло както на надигащата се топлина в собственото ѝ тяло, така и на него, като отвърщаше на плъзгащата се настойчивост на езика му със своя език. Изпитваше наслада от вкуса и от докосването на плътта му, примамвана все по-дълбоко и по-дълбоко в горещата му уста, докато се оказа, че отвърща на целувката му така дълбоко, както я и получаваше.

След дълго, много дълго време Рей се изправи. Той нежно докосна Лайза по гърдите, като се опитваше, но неуспешно, да овладее тръпките на желание, които го покосяваха. Когато разбра, че същите диви тръпки преминават и през нейното тяло, той не можа да задуши един гърлен победен звук на мъжко желание. Тя беше напълно невинна, а въпреки това само от една целувка започна да трепери от желание по него.

— Петата целувка — промълви най-после Лайза като на сън, като триеше бузата си о голите гърди на Рей. — Нямам търпение за шестата.

— Аз също. Но ще те целуна, дори и това да ме убие, нещо, което напълно би могло да се случи.

Рей видя объркването в очите на Лайза и се усмихна, въпреки че тялото му беше обзето от желание.

— Ти ми приличаш на малко любопитно коте. Баща ти никога ли не ти е казал, че любопитството убило котката?

— Обаче удовлетворяването на любопитството ѝ я върнало към живот.

Детското остроумие отекна в съзнанието на Рей, но не го успокои. Не искаше да се възползва от нейната неопитност и да я съблазни, без да ѝ даде възможност дори да му се противопостави. Съвестта не му позволяваше да вземе жена, която дори не знаеше името му. Но пък и не искаше да ѝ каже кой е в действителност. Не искаше вместо чувственост да види знаците на долара в очите ѝ, когато го погледнеше.

Въпреки всичко я желяеше. Искаше я до такава степен, че целият трепереше. Обаче нямаше да я вземе. Можеше да прави любов с хиляди жени. Но тази невинна усмивка можеше да му даде само Лайза.

СЕДМА ГЛАВА

Лайза си тананикаше тихо, докато шиеше новата риза на Рей. Сива, блестяща, с леки нюанси на синьо и зелено — цветът на финия ленен плат, който кроеше, тя не свързваше с нищо друго, освен с очите му, когато я гледаше. А Рей винаги я гледаше. От момента, когато пристигна на ливадата на черния си кон до последния път, когато я погледна през рамо, възседнал Девил, преди да се загуби надолу по стръмния път към ранчото, Рей през цялото време я гледаше.

Но това бе всичко, което си позволяваше. Повече не я целуваше. Не хващаше ръката ѝ и не ѝ предлагаше да я учи как да работи с брадвата. Държеше се така, като че ли онези пламенни моменти близо до пъна за сечене на дърва никога не се бяха случвали. Той все още се смееше, задяваше я, докато я накара да се изчерви и я гледаше с очи, изпълнени с жажда, но никога не я докосваше. Единственият път, когато Лайза заговори за обичая с целувките за рождения ѝ ден — и за недовършените целувки — той само се усмихна някак тъжно и ѝ каза, че не той е имал рожден ден.

Тогава Лайза разбра, че Рей не само нямаше да я целуне отново, но дори внимаваше да не се докосне до нея случайно. Въпреки това идваше на ливадата почти всеки ден, понякога даже само за няколко минути. Въпреки смуцаващата дистанция, която той умишлено поддържаше, Лайза инстинктивно усети, че тук го привличаше не само ливадата и го караше да изминава дългия път от ранчото.

Той е просто беден и горд, това е всичко, каза си Лайза, когато свърши с кроенето на последното парче от ризата. Не може да си позволи да се среща с жена, а в същото време е твърде горд, за да ме ухажда, щом няма пари в джоба си. Но празненството на шефа Мак е безплатно.

Тогава защо Рей не ме покани на това празненство? — попита я един присмехулен вътрешен глас.

Защото хубавите ризи струват пари, а когато отиват на празненство, хората се обличат добре, ето защо. Но тази риза ще бъде

безплатна. Той не може да откаже да я приеме, защото тя е вместо онази, която скъса, когато сечеше дърва за мен.

Доволна от логиката на разсъжденията си, Лайза продължи да си тананика, докато изваждаше най-обикновените пособия, с които щеше да ушие ризата. Игла, конци, ножици и сръчността на пръстите ѝ беше всичко, което щеше да използва, защото не разполагаше с друго. Но и не ѝ трябваше. Беше ушила доста дрехи, откакто беше станала достатъчно голяма, та да може да държи иглата, без да я изпуска. Кройката извади от старата риза на Рей, която внимателно разпра на съставните ѝ парчета. Като ги наложи върху плата, тя скрои новата риза. Единствената промяна, която трябваше да направи, бе да добави няколко сантиметра на раменете на ленената риза, тъй като старата му беше умалила и се опъваше от силния му гръб и от мускулите на раменете, когато работеше.

Затрудниха я копчетата — какви копчета да ѝ сложи? Бе си помислила да помоли Ласитър да ѝ купи, но той идваше на ливадата само веднъж седмично. Освен това не ѝ се струваше честно да го моли да губи от свободното си време, за да търси подходящи копчета за ризата на друг. Опитата се да изработи копчета от дърво, но се получиха много груби за финия лен. След това намери разрешението на проблема буквално в краката си. Всяка година елените сменяха рогата си и им израстваха нови. Техниката на изработване на разни полезни инструменти от рога беше много стара, далеч по-стара от съвременната цивилизация. Изрязването на еленови рога и кости беше едно от тайнствените изкуства, на които Лайза се бе научила заедно с това как се изработва импровизиран нож от дялано стъкло.

Както при повечето примитивни техники всичко, което се изискваше, за да се направи някакъв предмет, беше време, търпение и пак време. А това не представляваше проблем за Лайза. На ливадата тя отново бе попаднала под въздействието на бавните ритми на времето според представите на примитивните народи, когато не беше трудно да се проявява търпение, тъй като нямаше за какво да се бърза. Доставяше ѝ истинско удоволствие да вижда как постепенно копчетата се оформяха. Полирането на всяко едно от тях ставаше мъчително бавно, но на нея ѝ беше приятно да си мисли за чувствителните пръсти на Рей, за усещането, което той ще изпита от сатенената гладкост на копчетата. Със същите чувства шиеше и невероятно финия ленен плат.

Голяма част от удовлетворението ѝ идваше от мисълта с какво удоволствие Рей ще носи ризата от мекия плат.

Тя си тананикаше работна песен, чийто ритъм беше стар, колкото техниката, която използваше. Събра и сгъна заедно скроените парчета, за да ги ушие по-късно. Когато прекъсна работа, за да обядва, се сети, че бе сложила да се топли вода, за да се измие. Пробва колко се е стоплила водата във варела, който Рей бе преместил на слънце за нея. Водата беше копринена и топла. Тя гребна и напълни една тенджера, занесе я в хижата и се изкъпа добре, но с пестеливостта на човек, за който една кофа вода за къпане е полагащото му се от живота. Когато се изми, си облече една бледосиня блуза, която беше купена от някакъв пазар на открито в другия край на света. Имаше два чифта избелели и закърпени джинси. Едните съвсем се бяха скъсали на коленете, така че трябваше да ги отреже, както правеха тук, и така да станат на шорти. През август на високата ливада ѝ беше достатъчно топло и можеше да си позволи удоволствието да пече голите си крака.

Когато Лайза излезе пак навън, умишлено се въздържаше да поглежда по посока на стръмния път. Ако изобщо днес Рей дойдеше на ливадата, то щеше да бъде късно следобед. Често той оставаше само за няколко минути, питаше я дали има нужда да ѝ донесе нещо „отдолу“, дали се чувства добре, дали не се е порязала или не си е навехнала крака, за което би могла да се нуждае от неговите грижи. Тя все му отговаряше кратко с да или не, а след това известно време си говореха за ливадата, за тревите и за смяната на сезоните.

Гледаха се взаимно с очи, изпълнени с онова, което не бяха си казали и не бяха се осмелили да направят.

Лайза видя отражението си в останалата във варела вода и направи сладко-кисела муцунка. За времето, прекарано на ливадата, кожата ѝ беше придобила златист загар, който сякаш говореше за чувствена зрялост, която дотогава ѝ липсваше. Същото можеше да се каже за устата ѝ. Устните ѝ изглеждаха по-пълни, по-влажни, розово подканващи нежните целувки на Рей — обаче те все не идваха. Тя се събуждаше от забравените си сънища с набъбнали до болка гърди, а тялото ѝ беше обхванато от онази първична треска, която Рей можеше да предизвика дълбоко в нея.

Лайза загреба още една кофа с вода от варела, разплете светлорусата си гъста коса и я потопи в кофата. Тя реши да измие

косата си навън, защото знаеше от опит, че се разлива много вода, ако се мие в хижата. Иначе нямаше нищо против бъркотията. С удоволствие започна да се търка с изобилната ароматна пяна и да се облива с чистата, топла вода, под която косата ѝ заблестяваше като сребро — жива и чиста. Разпуснатата, косата ѝ беше дълга до бедрата, гъста и виеща се на меки къдрици. Тя грижливо избърса с кърпа дългите кичури и започна да ги разресва с уверени енергични движения. След това, почувствала се отпусната, прехвърли постелката си през оградата и я застла на ливадата. Излегна се по корем, като остави косата си да се разстила по гърба и бедрата, за да съхне. Ленивият бриз, топлото слънце и сънливото бръмчене на насекомите скоро накараха клепачите ѝ да натежат. След известно време се поддаде на спокойствието на ливадата и заспа.

Когато Рей се промъкна през оградата, за един кратък миг, през който сърцето му едва не спря да бие, той си помисли че Лайза е гола и е покрита само от косата ѝ, увила се нежно около бедрата. Косата ѝ трептеше с всеки повей на вятъра като сребристо наметало. Когато беше сплетена на плитки, вдигнати на главата ѝ, тази красота беше само загатната. Той стоеше като закован, притаил дъх, и се чувстваше като нарушител на уединението на някоя нимфа, която до този момент е била скрита от човешки поглед.

Тогава вятърът повя отново, като раздуха платинената ѝ коса и откри земния цвят на износените ѝ отрязани джинси. Рей въздъхна безшумно. Знаеше, че трябва да се обърне, да побегне към хижата, да развърже Девил и да запрепуска към ранчото. Знаеше, че ако се доближи и коленичи до Лайза, нямаше да може да се въздържа да не я докосне.

А знаеше също така, че веднъж като я докосне, няма да може да се въздържа изобщо. Желаше я толкова много, че не можеше да се довери на себе си.

Така че кажи ѝ кой си.

Не! Не искам всичко да свърши толкова бързо. Никога през живота си не съм се чувствал толкова добре с някого. Ако станем любовници, ще трябва да ѝ кажа кой съм и тогава всичко ще се развали.

Така че не я пипай.

Но Рей вече беше коленичил до Лайза и като усети копринената ѝ коса да се плъзга между пръстите му, забрави за всичко друго. Леко повдигна четката за коса от отпуснатите ѝ пръсти и започна да разресва сребърните каскади. Дългите, меки кичури сякаш бяха живи. Те се извиваха, като ги докоснеше, къдреха се сладко около ръцете му и прилепваха към пръстите му, сякаш мълчаливо го молеха за още ласки.

Той се усмихваше и я решеше с бавни, нежни движения, а когато не можеше да устои повече, зарови пръстите си дълбоко в затоплената от слънцето, блестяща коса. Нейната прелест и мекота го накараха да потръпне. Той повдигна един кичур до устните си и зарови лице в неговия блясък, вдишвайки дълбоко аромата му.

Лайза се раздвижи и се събуди, изпълнена с нея, все още в плен на съня си, в който, както всеки път, когато заспеше, се появяваше Рей. Когато отвори очи, видя силните му гъвкави бедра, които се очертаваха под опънатите джинси, и собствената си светла разпусната коса, прилепнала към неговото тяло. Тя почувства тежестта на дългата си коса, хваната от ръцете му — безбройните копринени кичури сякаш образуваха чувствена верига, която я свързваше с него — и него с нея. Бавно обърна глава, за да види лицето му, заровено в косата ѝ. Контрастът между неговата тъмна коса и нейните руси кичури, между твърдите му мъжествени черти и нейната женствена мекота, спря дъха ѝ.

Тогава Рей отвори очите си и Лайза съвсем престана да диша. Зад черните му мигли пламтеше страст, мъчителна жажда и чувство, което меко отекна в нея, като я докара до състояние на треска. Погледна го в очите и там видя истината, която беше усетила още първия път, когато Рей дойде на ливадата и я завари като се опитваше да сече дърва. Нямаше защитни сили срещу първичната истинност на неговата страст, нямаше защитни сили, които да му противостоят.

— Опитах се да не те събуждам — каза той с дрезгав глас.

— Но аз нямам нищо против.

— А би трябвало. Ти си толкова невинна. Не бива да ме допускаш близо до себе си. Прекалено много ми се доверяваш.

— Не мога другояче — призна Лайза меко, но решително. — Родена съм да стана твоя жена. Знам това още от мига, когато се

обърнах и те видях — приличаше на воин, възседнал кон, черен като нощта.

Рей просто не можеше да понесе честността и убедеността, които се четяха в красивите аметистови очи на Лайза. Черните му мигли се отпуснаха и през тялото му съвсем видимо премина тръпка.

— Не — възрази ѝ той грубо. — Ти не ме познаваш.

— Знам, че си мъжествен и повече от достатъчно силен, за да ме нараниш, но също така знам, че никога няма да го направиш. Винаги си бил много внимателен с мен, по-мил и загрижен, отколкото повечето мъже към жените и дъщерите си. С теб се чувствам сигурна във всяко отношение. Знам това, както добре знам, че си интелигентен, с буен нрав, забавен и много горд.

— Ако един мъж не е горд и силен и е неспособен да се бори, светът ще се стовари върху него и ще го сплеска като сянката му в праха.

— Да, знам и това — съгласи се Лайза простиичко. — Наблюдавала съм го в различни култури — без значение дали са на примитивни или на цивилизовани народи. — Тя погледна Рей, който бе навел глава над косата ѝ и я галеше с бузата си. — А дали не забравих да спомена, че също така си много красив и всичките ти зъби са на мястото си?

Рей не можа да сдържи смеха си. Никога не бе познавал жена като Лайза — различна, чувствителна, почитена, винаги способна да се радва — и тази радост осветяваше всичко, което казваше или правеше.

— Ти си единствена на света, Лайза.

Тя се усмихна тъжно. Винаги е била единствена на света, където и да отидеше с родителите си. Винаги наблюдаваше отстрани, като публика, и не можеше да бъде участничка в шарената, изпълнена със страсти драма на човечеството. Мислеше си, че в Америка ще бъде различно, но се бе излъгала. Въпреки това, понякога, когато Рей беше до нея, не се чувстваше изолирана. А когато я целуваше, усещаше бавно обземащата я сладка треска на живота, която я съединяваше с него.

Лайза нерешително проследи с върха на показалеца си извивката на долната устна на Рей. Той се отдръпна от невинната, но възбуждаща ласка, защото нямаше доверие на собственото си самообладание. Тя

отпусна ръката си и отвърна поглед от него. Беше твърде простидушна, за да скрие разочарованието и обидата си от неговото отдръпване.

— Съжалявам — каза тя. — Когато се събудих и те видях, ти беше заровил лице в косата ми и... — Изведнъж гласът ѝ секна. Погледна назад над рамото си и му се усмихна, сякаш му се извиняваше. — Предполагам, че съм твърде неопитна с мъжете, за да разбирам правилно поведението им. Помислих си, че искаш...

Гласът ѝ пак замря. Тя преглътна. Опитваше се да разбере какво е изписано на лицето му, но то не изразяваше нищо. Само очите му бяха живи, блестящи от треската, с която се преборваше. Но тя не знаеше това, знаеше само, че се беше отдръпнал от ласката ѝ. Когато той затвори очи, тя видя суровата линия на стиснатите му челюсти и си внуши, че се опитва от любезност да ѝ спести обяснението.

Тя се отдалечи малко от Рей и сега останаха свързани от дългите ѝ блестящи кичури коса между неговите пръсти. Подръпна се леко, после още веднъж, за да се освободи, без да привлича вниманието му. Постепенно осъзна, че някаква нежна, но непреодолима сила я привличаше към него, като ѝ напомняше, че копринената връзка на косата ѝ имаше два края. Когато пак се обърна към Рей, той я гледаше с пламтящи очи.

— Трябва да говорим, малка моя, но не сега. Един единствен път в живота си искам да знам какво значи да те желаят като мъж. Просто като мъж на име Рей.

— Не те разбирам — прошепна Лайза, а Рей се наведе над нея, изпълвайки нейния свят.

— Знам. Но това го разбираш, нали?

Лайза леко простена, когато усети отново сладостта на решителните му устни. Те бавно и ласкаво ставаха напористи, докато разделиха нейните устни, за да я подготвят за нежното проникване на езика му. Но той го отлагаше, като леко докосваше с устни нейните чувствени устни, които с жадна готовност следваха изкушаващите му ласки. Тя изрече името му не толкова като дума, а като въздишка, което съвсем го разпали.

— Да? — отговори ѝ Рей, като търкаше чувствителните ѝ устни.

— Би ли...?

Думите ѝ бяха прекъснати нежно, когато той захапа със зъби долната ѝ устна. Тя изстена леко и гърлено от удоволствие, но

милувката внезапно секна.

— Още — промълви тя. — Моля те.

Лайза не толкова чу, колкото почувства смеха му. Тя отвори очи и видя, че той я наблюдава с необикновено, сякаш осезаемо напрежение.

— Нещо неподходящо ли казах? — попита тя.

— Можеш да ми казваш всичко, каквото искаш — отговори ѝ той с глас, изпълнен с вълнение от бушуването на кръвта му. — Харесва ми да те слушам, да те усещам как се подчиняваш на устните ми, да знам, че ме искаш. Това ми харесва най-много от всичко. Да знам, че ме желаеш и че аз, само аз съм те накарал да трепериш от желание.

— И думите ти част от това ли са?

— От кое това? — попита я той с усмивка.

— Това.

Лайза провря пръстите си в гъстата му, топла коса и придърпа главата му така, че устните му да се озоват до нейните. Със същата чувствена предпазливост, която той ѝ беше показал, тя проследи извивката на устните му с върха на езика си, а после съвсем леко захапа долната му устна. Когато усети как по силното му тяло премина тръпка, тя се усмихна и бавно се отдръпна.

— Треперенето е част от кадифената треска, нали? — попита го тя нежно.

Рей затвори очи. Усещаше ударите на сърцето си, засилващи се от кръвта, забушувала в него. Мисълта да се люби с жена така откровено чувствена и чувствено откровена като Лайза го накара почти да загуби самообладание.

Но беше толкова невинна, че той се страхуваше да не я отблъсне от себе си, преди да може напълно да я възбуди.

— Би ли...? — Тя докосна устните му с връхчето на пръста си.

— Искаш да те целуна ли? — попита я той, отвори очи и ги впи в аметистовите дълбини на нейните очи.

— Да — въздъхна тя.

— Как искаш да те целуна? Така ли? — Той отри устните ѝ с устни. — Или така? — Пак докосна устните ѝ, но по-дълго. — Или пък така? — Този път езикът му очерта с топла, влажна линия устните на Лайза, след това навлезе между тях, после се задържа вътре в тях, докато тя започна нежно да стене и да се отваря за по-дълбока целувка. — Така ли искаш? — прошепна той.

Когато Лайза усети влажния напор на езика на Рей, цялото ѝ тяло се напрегна. Той започна да гали устата ѝ в бавен, чувствен ритъм, като я караше да се разтапя от наслада до него и бавно, дълбоко да повтаря ритъма на движенията му. Това, което беше за почнало с лека целувка, се превръщаше в чувствено тържество, за което беше копняла. Притискаше се в него, забравила предупреждението му да не му се доверява, знаейки само, че е в прегръдките му и че това е по-красиво дори от сънищата ѝ. Когато той прекъсна прегръдката, тя издаде неразбираем звук на протест и силно го прегърна през врата, жадуваща още за неговата топлина и нежност.

— Ш-шт — каза Рей и леко захапа езика на Лайза. — Никъде няма да отида без теб. Ти ще бъдеш с мен докрай, ако ще това да ме убие... ще изминем заедно целия този път.

Той бавно се отмести, прилегна на одеялото, като целуваше блестящата ѝ като коприна коса, която повдигна над главата ѝ в сребърно-златен облак. Гледайки я в очите, той се прилепи до нея и проследи с пръсти очертаванията на скулите ѝ, а след това повтори ласката си в обратна посока, но този път с външната страна на пръстите. Тя хвана ръката му и я целуна, а после я захапа не чак толкова нежно по твърдата длан. В отговор той се засмя с гърлен, мъжки смях. Очите му потъмняха като опушен кристал, когато погледна устните ѝ, а после извивката на гърдите ѝ под блузата.

— Искаш ли пак да те целуна? — попита я той почти шепнешком.

— Да — отговори му тя, срещайки погледа му. — О, да, Рей. Искам.

— Къде? Тук ли?

Лайза се усмихна, когато той докосна с пръсти устните ѝ.

— Или тук?

Тя потрепери, когато той очерта нежното ѝ ухо.

— Или пък тук?

Пръстите му я погалиха по шията и спряха там, където се усещаше бързото биене на пулса ѝ.

— А може би тук? — промълви той.

Този път пръстите му слязоха до трапчинката на гърлото ѝ и след това бавно се плъзнаха под яката на блузата ѝ. Тя нямаше сутиен, така че между кожата им нищо не притъпяваше яркото усещане, когато той

погали твърдата извивка на гърдата ѝ и хвана зърното ѝ между пръстите си. Тя извика от изненада и страст и сложи ръката си върху неговата, като че ли за да спре толкова интимната ласка.

— Значи ли това, че не искаш? — попита я нежно Рей, като дърпаше силно кадифеното зърно с нежните си, сръчни пръсти.

Острото усещане прониза Лайза и я направи неспособна да отговори. Тя изстена леко и се изви от милувката на Рей, като държеше ръката му върху гърдата си.

— Така — измърмори той и продължи да стиска зърното ѝ и да слуша сладките ѝ викове, като съзнанието за нейното удоволствие напрягаше тялото му и го изпълваше с тежък наплив на кръв. — Каж ми какво искаш, малка моя, и аз ще ти го дам. Всичко, всичко, каквото можеш да си представиш.

— Искам... — Гласът на Лайза секна, защото Рей продължаваше да мачка зърното ѝ с твърдите си пръсти, като изпращаше пронизваща сладост по цялото ѝ тяло. — Аз... — Гласът ѝ секна отново.

Лайза се отказа от опитите си да говори. Държеше ръката на Рей върху гърдата си и се притискаше в дланта му, мълчаливо го молеше да продължава. Усмихнат, той плъзна ръката си под нейната в милувки, от които кожата ѝ пламна от страст.

— Рей?

— Да? — попита той. Пръстите му разкопчаха първото копче на блузата ѝ, после второто, след това — третото. Когато започна да издърпва дрехата ѝ, Лайза издаде вик на изненада. Ръцете ѝ хванаха краищата на полуразкопчаната блуза в опит да я затворят.

— Не искаш ли да те галя? — попита я Рей меко.

— Аз... аз никога не съм... Не знам.

— Но тялото ти знае. Виж.

Лайза погледна гърдите си. Зърната ѝ, които я боляха със сладка болка, бяха втвърдени и се очертаваха под мекия плат, сякаш се молеха пак да ги галят. Докато тя ги гледаше, Рей обгърна с пръсти върха на едната ѝ гърд, а след това и на другата, като накара зърната да се втвърдят още повече, с което прониза със сладостно усещане цялото ѝ тяло, до петите на краката ѝ.

— Ще се почувстваш по-добре без блузата — прошепна Рей, като продължаваше да се усмихва на нежните стенания, които

изтръгваше от Лайза. — Позволи ми да те видя, бебчо. Няма да те докосна, освен ако ти не поискаш. Съгласна ли си?

Лайза бавно кимна, защото не се доверяваше на гласа си. Не я интересуваше какво прави Рей, стига само да отговори с ласки на болката, която усещаше в гърдите си.

Без да отделя поглед от очите на Лайза, Рей бавно издърпа едната половина на не доразкопчаната блуза. С умишлено предизвикваща, чувствена предпазливост той придърпа блузата ѝ през твърдия, висок връх на гърдата ѝ, а след това подпъхна насъбрания плат под твърдата ѝ плът. Той видя полузатворените ѝ очи и усети тръпнещата ѝ въздишка, когато гърдата ѝ се напрегна от първата милувка на слънчевите лъчи. Зърното ѝ глезено се цупеше в по-тъмен нюанс на розово, явен знак, че кръвта в тялото ѝ се е разбунтувала.

— Да — прошепна Лайза, като се гънеше плавно и леко се извиваше. — Да. Толкова ми е приятно на слънце, че почти ме боли от него, но то далеч не може да се сравни с твоята ръка.

Той едва потисна един стон, когато чувствената жажда го удари болезнено като чук, жажда, която го втвърди до болка. Лайза беше много по-красива от очакванията му, много по-красива, отколкото беше възможно. Гърдата ѝ беше гладка и едра, кожата ѝ — безупречна като перла, а зърното ѝ приличаше на малина, която приканваше да я вкуси с език.

Лайза усети жестокото напрегане на тялото на Рей и неочакваната неподвижност на лицето му, докато гледаше гърдата ѝ, сгушена между гънките на блузата.

— Рей?

През него запулсира жежка вълна, когато чу Лайза да произнесе името му с глас, преобразен от същата страст, която го докарваше до границата на способността му да се владее. Цялото му тяло се беше напрегнало така, че той едва можеше да говори.

— Ти ме изгаряш жив — успя да каже той с прегракнал глас, — а аз само едва те докоснах. Ти си така невинна, но аз не съм. Желая те толкова много, че чувствам слабините си като разкъсани. Искам да те съблека, да те чуя да извикваш името ми, когато те докосна там, където никой не те е докосвал. Искам да целувам всяка частица от тялото ти, да положа буза на корема ти, да прокарам език по голата му кожа, да вкуся гладката кожа между бедрата ти, да те докосвам и галя всякак,

както един мъж може да докосва и гали една жена. Но ти си така дяволски невинна, че те плаша, дори ако не направя нищо повече, а само целуна връхчето на гърдта ти.

Лайза се опита за заговори, но не ѝ се удаде. Думи те на Рей ѝ действаха като милувки и спираха дъха ѝ.

— Разбираш ли за какво ти говоря? — попита я той възгрубо. — Не за няколко горещи целувки, след които да се прибера вкъщи. Говоря ти за това да легна гол до теб и да те пипам така, както дори не можеш да си представиш, и когато се разпалиш и започнеш да викаш от желание, аз ще повторя всичко пак, докато така полудееш, че забравиш дори името си.

Очите на Лайза се разшириха, а устните ѝ се разтвориха, за да си поеме въздух.

— И тогава аз ще те взема, ти ще ме вземеш и за дълго, много за дълго ще престанеш да съществуваш ти, ще престана да съществувам аз, а само ние двамата, сключени в онова взаимно удоволствие, заради което хората убиват или заради което могат да умрат — свърши Рей рязко. — Разбираш ли всичко това? Ако те докосна по начина, по който ме молиш да те докосна, ти няма да излезеш от тази ливада девствена.

ОСМА ГЛАВА

Лайза гледаше Рей с широко отворени очи. Поиска да му отговори — отвори уста, облиза устните си и се опита да мисли. Не бе възможно. Неговите думи звучаха непрестанно в съзнанието ѝ и я караха да трепери. Не беше си помисляла какво може да последва след наладата от целувките му. А трябваше, и тя знаеше това. Беше невинна, но не и глупава.

— С-съжалявам — отрони тя безпомощно, като се ненавиждаше, че му причинява болка. — Не съм си представяла какво може да изпиташ ти. Нито за миг не съм искала да те огорча.

Когато Рей видя напрегнатото изражение на Лайза, той изруга грубо и изведнъж с див порив се надигна до седнало положение. Затвори очите си, защото ако продължаваше да я гледа, пак щеше да протегне ръка, да я целуне бавно, дълбоко, да я съблазни, без да ѝ даде възможност да каже нито да, нито не.

Изведнъж той усети топлината на дъха ѝ до ръката си в момента, преди нейните устни да докоснат кожата му. Когато тя протегна ръка към бузата му и прошепна извиненията си, той почувства, че цялото ѝ тяло трепери и разбра, че сега Лайза изпитваше страх и разочарование точно толкова, колкото и страст. Тази мисъл му даде сила да се опомни, да охлади треската си, която бе достигнала до предела на способността му да се владее.

— Вината не е твоя — прошепна Рей, като леко придърпа Лайза в скута си, приласкавайки я с нежна прегръдка. — Аз съм виновен. Защото много добре знаех какво ще се получи. А ти не си знаела. — Той се усмихна тъжно. — Но това, което не знаех, е, че мога да желая жена така, както желая теб. Наистина съм изненадан. — Той докосна с устни бузата ѝ и усети соления вкус на сълзи. — Не плачи, бебчо. Всичко е наред. Вече познавам себе си по-добре. Отсега нататък няма да позволя нито ти, нито аз да се окажем неподготвени и няма да ти сторя нищо, което ти не желаяш. Можеш да поискаш да те целувам или толкова рядко, или толкова много, колкото прецениш, по начин, който

ти харесва, и когато поискаш. Само не се страхувай от мен. За нищо на света няма да те насилвам за каквото и да е, Лайза. Знаеш това, нали?

Думите му я успокоиха, но още повече я предразположиха лекуващите, нищо не искащи целувки, с които Рей обсипваше челото и бузите ѝ, върха на носа и ъгълчетата на устните ѝ. След известно време тя въздъхна дълбоко и гърдите ѝ се отпуснаха. Той отметна косата ѝ и я остави да падне над рамото му, така че копирените кичури се надиплиха като водопад по гърба му. Искаше му се да е гол, за да усети нежното докосване и тежестта на косата ѝ. Обърна се и зарови лицето си в светлите, ароматни кичури и дълбоко пое дъх, галейки косата ѝ с тъмната си буза.

Като виждаше какво чувствено удоволствие изпитва Рей от допира на косата ѝ, стомахът ѝ се сви от странна тръпка. Спомни си момента, когато се събуди и го завари със заровено лице в косата ѝ, сякаш се къпеше в топлия ѝ, ленен водопад. Спомни си как преди няколко седмици той допря предизвикателни те си, чувствени устни до дланта ѝ, а след това в най-интимна ласка облиза с език кожата между пръстите ѝ, как я ухапа, а тя изстена. Мисълта, че той обожава цялото ѝ тяло, я накара да усети топлина, която направи кожата ѝ свръхчувствителна. Вятърът подухна и тя спря да диша от лекия му като перце полъх върху все още голата ѝ гърд.

— Лайза — прошепна Рей.

Тя се обърна и видя, че той гледа към гърдата ѝ, която се издигаше между бледосините гънки на блузата.

— Имаш ли ми достатъчно доверие, за да ми позволиш да те погаля пак?

— Да. Не. О, Рей, имам ти пълно доверие, но не искам да усложнявам нещата за теб. Не е честно да те огорчавам, след като ти ме караш да се чувствам толкова добре.

— Няма нищо — отговори ѝ той, като леко прокара ръка от коляното нагоре по бедрото ѝ, до талията. — Всичко е наред, бебчо. Това ще достави удоволствие и на двамата ни. Освен ако ти не искаш? — Той задържа дишането си, като се опитваше да се владее, и зачака, спрял ръката си точно под гърдата ѝ.

— Това? — попита тя с неочаквано висок глас, разкъсвана между нервността на девственица и треската, която обземаше плътта ѝ чак до костите и изгаряше душата ѝ.

Той се усмихна малко на една страна.

— Ръката ми, а след това устата ми. Ето така. Да се опивам от теб, да те вкусвам, да те любя.

Той се наведе и почти допря устните си до рубиненото връхче, което сякаш се бе устремило към не го и дори следваше движенията му. Вместо да обгърне или целуне чувствителната плът, той я духна, сякаш беше свещ върху торта за рожден ден. Смехът на Лайза от предизвикателната закачка се превърна в задавен вик, когато топлата му длан прихвана тежката ѝ гръд. И сега той продължаваше да оставя без внимание настръхналата розова коронка и се правеше, че не забелязва колко болезнено копнее за ласките му.

Без да мисли, Лайза изви гърба си, като се опитваше да намали разстоянието между устата на Рей и своята гърда. Светът изведнъж се завъртя около нея, когато той я повдигна, обърна я и пак я положи на одеялото. Разлюля косата ѝ, остави я да пада безредно над главата ѝ и после зарови лявата си ръка в копринената ѝ топлина, като я увиваше бавно около пръстите си, докато Лайза наведе главата си назад и изви като дъга гърба си.

— Още — каза Рей пресипнало.

Лайза не го разбра, но усещането как пръстите му масажират кожата на главата ѝ се оказа така изненадващо приятно, че тя наведе главата си и се отърка в ръката му като котка. Гърбът ѝ се изви още повече заедно с това движение, от което голата ѝ гръд се втвърди и накара зърното да щръкне още.

— Така, бебчо — измърмори Рей, като мачкаше с пръсти върха на главата ѝ и така я подтикваше да се приближи до устата му. Той бавно се наведе към нея, но без я допира, въпреки нямата молба на извития ѝ гръб, като по този начин засилваше възбудата и на двамата. — Да, по-високо. Така ще ти хареса още повече... а също и на мен.

С гъвкава грация Лайза напълно изви гърба си, като доближи стегнатата коронка на гърдата си до устните на Рей. Само че не устните му я докоснаха, а горещият, влажен връх на езика му. Тази неочаквана ласка я накара да извие гръб като опънат лък. Дясната му ръка се плъзна под нея, за да я придържа, докато устата му бавно се затвори над гръдта ѝ, като нежно, но лакомо поглъщаше първо твърдото розово връхче, а след това кадифения му ореол, и не спираше, докато то устата му не се напълни с нейната плът и езикът му я

оформяше по свое желание, а зъбите му се стягаха в чувствено менгеме, с което я караше да се гъне и гърчи от наслада. Ноктите ѝ се забиха в силните му рамене, а устните изговаряха името му всеки път, когато си поемаше дъх, дишаше накъсано, нагаждайки ритъма на дишането си към дърпането на гърдата ѝ от устата му, като запалваше в тялото ѝ изгарящ я огън.

С бързо движение на главата Рей се обърна и предяви претенции към другата ѝ гърда, като я захапа леко през блузата със зъби, докато зърното щръкна гордо. Зъбите му се затвориха през плата изключително предпазливо, въпреки жаждата, която караше тялото да се тресе.

Гласът на Лайза се прекъсваше от вълните на наслада, които бурно я обхващаха. Тя не усети кога беше разкопчана и останалата част от копчетата на блузата ѝ, нито пък кога беше съблечена. Усещаше само горещите, диви ласки върху голите си гърди, усещаше ги в една трескавост, която я обхвана изцяло. Когато той преплете пръстите си с нейните и опъна ръцете ѝ над главата ѝ, тя грациозно се изви към устата му, като гърбът и се превърна в напрегната извивка, а гърдите ѝ бяха набъбнали и зачервени от жарта на неговите целувки.

— Не спирай — изстена Лайза. Тя се гънеше под Рей и се опитваше да облекчи приливите на болка в зърната си, като ги отриваше в твърдия му гръден кош. — Моля ти се, Рей, не спирай.

Твърдото вкарване на езика му между нейните зъби прекъсна молбите ѝ. Тя яростно отвърна на целувката му, като ѝ се искаше да смачка тялото си от притискане в неговото тяло, тресящо се от страст в отговор на нейното желание. Устните му се впиваха силно в нейните устни, като овладяваха нейните диви движения и бавно ги превръщаха в ритмичните движения на любенето. Тя не се противопостави. Искаше го толкова много, колкото и той нея. Никога не бе изпитвала такова неистово желание. Усети как краката му се настаняват между нейните и ги отварят. Тогава той внезапно се изви над тайното скривалище на нейната страст и тя извика от страх заради силното усещане, което я прониза.

— Рей!

— Спокойно, бебчо, спокойно — каза той, като се преборваше с нетърпящото отлагане туптене на собствената си кръв. — Няма нищо. — Той се обърна на една страна заедно с Лайза. Дълго време я галеше

и утешаваше с гласа си, с ласки, с тялото си, с думи и милувки, които повече я успокояваха, отколкото запалваха огън в нея. — Ето така, скъпа. Дръж се за мен. Няма защо да бързаме. Тук сме само двамата и нашето взаимно наслаждение. Само ние и цялото време на света.

Лайза се притискаше в Рей, докато той я галеше бавно, спокойно, гласът му беше мек въпреки вълните от страст, които го пронизваха при всяко движение на гърдите ѝ към него. След известно време той бавно разкопча ризата си и въздъхна на пресекулки, когато почувства как зърната ѝ се сгущават в черните гъсти косми на гърдите му, докато достигнат до потъмнялата от слънцето кожа. Контрастът от сатенено гладките ѝ гърди и твърдите му от работа мускули накара възбудената му плът да се напрегне още повече и да напирва в плътто стегнатите му джинси. Той пренебрегна грубата нужда на собствения си пол, защото знаеше, че независимо дали Лайза ще стане негова любовница още сега или няма да пожелае от него нищо повече, освен целувките му, със своята невинност и почтеност тя заслужаваше далеч по-много от един прибързан, почти неумеец да се владее мъж.

— Ти ставаш все по-красива всеки път, когато те погледна — каза Рей с дълбок глас, а дъхът му затопли ухото ѝ. Той деликатно го захапа, а след това — по-силно, като се наслаждаваше на начина, по който тя се приближаваше към него, а не бягаше от ласки те му. Със силната си ръка той я прихвана през гърба, като нежно я притискаше и отриваше в гърдите си. — Дали съм ти приятен поне приблизително толкова, колкото ти — на мен?

Лайза се засмя на пресекулки, като вече не се страхуваше от ярките, неочаквани усещания, които без никакво предупреждение връхлетяваха върху тялото ѝ. Сега тя беше любопитна, неспокойна, жадна да усети отново онази преобразяваща я наслада.

— Ти си ми двойно по-приятен. Петорно. Нищо не може да се сравни с това, което ти ми даваш.

Докато говореше, тя отвърщаше на нежния натиск на ръката му, като се гънеше бавно срещу него и изпитваше наслада от тръпките, които тръгваха от зърната ѝ и стигаха до стомаха ѝ, откъдето отново се разпръскваха из тялото ѝ — бавно, горещо, като превръщаха костите ѝ в мед.

— Харесва ли ти... — Гласът на Лайза изведнъж секна, тъй като коляното на Рей се пъкна между краката ѝ и ги отвори. Топлата, твърда

тежест на неговото бедро се плъзна нагоре, докато се притисна до нейната мекота, и я залюля, като изпращаше бавни, сладко прерязващи чувствени светкавици, които се разпростираха по цялото ѝ тяло. Тя издаде нисък, неволен стон на изненада и го погледна със замаяни аметистови очи. Усещането беше толкова остро, колкото първият път, когато той легна между краката ѝ, но въпреки това то беше сладостно до непоносимост.

— Какво да ми харесва? — попита Рей, като предпазливо се движеше между бедрата ѝ, за да ѝ даде възможност да свикне с този вид ласка. Тялото му се напрегна жадно, когато почувства нейната внезапна, гореща влага, тъй като Лайза беше понесена на вълните на удоволствието.

— Х-харесва ли ти да те докосна? — попита тя с треперещ глас.

— Да. — Той се наведе и бавно я целуна. — Искаш ли да ме докоснеш?

— Да, но...

— Но?

— Не знам как — призна му Лайза, като хапеше устни. — Искам да бъда добра за теб, толкова добра, колкото си и ти за мен.

Рей за момент затвори очи, като се бореше с подтика да постави ръцете на Лайза в долната част на тялото си, докато те започнат да търкат твърдата му, нетърпелива плът между краката му.

— Ако ми стане по-добре от това — каза той почти грубо, — може и всичко да свърши. — Той ѝ се усмихна кисело. — Сложи си ръцете на мен. Където и да е. Навсякъде. Както ти харесва. Искам да бъда докосван от теб. Имам нужда от това, бебчо. Представа нямаш колко се нуждая от това.

Ръката на Лайза трепереше, когато я вдигна към лицето на Рей. Тя проследи тъмните извивки и на двете му вежди, линията на носа му, а след това и на ухото му. Когато тази ласка накара дъхът му осезаемо да спре, тя се върна към чувствителния край на ухото му, но този път го погали с уста. С котешка деликатност тя очертаваше извивката на ухото му с върха на езика си, докато усети чувствените тръпки, които преминаха през тялото на Рей.

— Ти харесваш това — промълви тя.

— О, не знам — каза той пресипнало. — Може да е просто съвпадение. Не е ли по-добре да опиташ пак.

Тя изглеждаше изненадана, но после се усмихна.

— Ти ме предизвикваш.

— Не, бeбчo. Ти ме предизвикваш.

Той изръмжа гърлено, когато зъбите ѝ се затвори ха върху ухото му — ласка, която беше научила от него.

— Да престана ли да те предизвиквам? — попита тя, като се разсмя на ръмженето му.

— Попитай ме пак след един час.

— Един час! — възкликна Лайза. Докато говореше, дъхът ѝ затопляше чувствителното ухо на Рей. — Могат ли хората да издържат на толкова голяма наслада?

— Не знам — призна той, — но си струва човек да умре, за да разбере.

Отговорът на Лайза остана неизречен, защото успите ѝ се заинтригуваха от разликата между усещането от бузата на Рей и от ухото му. Той не се оплака от това, че тя не поддържаше разговора, само леко обърна главата си, за да улесни устните ѝ в тяхната нежна изследователска работа. Скоро те се натъкнаха на ризата му. Той се отдръпна за момент, съблече я и я захвърли настрана, без да погледне нататък. Но когато пак се приближи към Лайза, се изплаши, че може би свалянето на ризата е било грешка. Тя го гледаше така, сякаш никога не беше виждала мъж, гол до кръста.

— Да я облека ли пак? — попита той тихо.

Тя бавно премести погледа си и го погледна в очите.

— Какво?

— Ризата си. Да я облека ли пак?

— Студено ли ти е?

Рей издаде звук, който трудно би могъл да бъде определен като смях.

— По дяволите, как ще ми е студено! Просто ти изглеждаше... изненадана... когато си съблякох ризата.

— Спомнях си, когато ти дойде при потока, след като беше цепил дърва. Наплиска си гърдите и когато се изправи, капчиците блестяха като течни диаманти на слънцето. Искрах да изпия всяка една от тях от кожата ти. Това би ли ти харесало?

— О, бeбчo! — пошепна той.

Рей обхвана устата на Лайза със своята и продължително я зацелува, любеше я с бавните движения на езика си, и двамата разтърсени и възбудени от думите ѝ. Накрая, неохотно, той я пусна, защото знаеше, че е на границата на загубване на контрол. Легна по гръб на одеялото, като склучи ръце под главата си, за да не може да се протяга към розововърхите ѝ гърди, които надничаха така изкусително изпод разкопчаната блуза.

— Добра памет ли имаш? — попита я той е дрезгав глас.

— Казват ми, че е много добра.

— Затвори си очите и си спомни всяка капка вода, която си видяла по мен. Можеш ли?

Лайза затвори очи и се усмихна като насън.

— О, да!

— Те са твои, всяка една от тях. Всичко, което трябва да направиш, е да ги изпиеш.

Тя изведнъж отвори очите си. Погледна Рей, който се беше излегнал пред нея, наблюдавайки я със смесица от шеговитост и чувствена сериозност, която накара дъхът ѝ да спре. Тя бавно се наведе над него, трепереща като него, когато устните ѝ се докоснаха до кожата му.

— Ето тук имаше една — каза тя и го целуна по шията. — И тук... и тук — Тя не спираше, като се гушеше по продължение на ключицата към средата на гърдите му. — И тук имаше една сребърна струйка.

Рей затвори очи, когато розовият език на Лайза го близна по гърдите, разравяйки гъстите му косми, за да стигне до горещата му кожа под тях.

— Капките се стичаха надолу до токата на колана ти — припомни си тя колебливо. Думите ѝ прозвучаха като въпрос.

— Боже, и аз така се надявам.

Усмихвайки се, Лайза продължи надолу по ребрата му, като галеше с устни тялото му и пробваше гъвкавостта на плътта му със зъбите и езика си. Когато достигна до токата, тя спря, а Рей се изкуши да ѝ каже, че водата се е стичала под дрехите му, та чак до стъпалата му, но дъхът му спря, когато тя го целуна по кожата точно над колана и започна да хапе навсякъде плоския му стомах. Той склучи пръстите си зад главата си, за да не се протегне към нея, когато нежните ѝ устни

безразборно го целуваха по ребрата, спирайки само за малко, когато откриеше зърната му, заровени под къдравите черни косми. Когато тя продължи нагоре към шията му, без да спре, той издаде неразбираем звук на разочарование.

— Ти пропусна няколко капки — уведоми я той с дебел глас.

— Така ли? Къде? Тук ли? — попита го Лайза, като докосваше ключицата му с език.

— По-ниско.

— Тук ли? — Устните ѝ уловиха и игриво задърпаха косъмчетата, виещи се в средата на гърдите му.

— Вече си по-близо. Сега иди надясно.

— Твое дясно или мое дясно?

— И двете, скъпа. Ще я намериш.

Изведнъж Лайза разбра. Тя меко се засмя.

— Разбира се. Как можах да забравя, че водата се събираше там!

Рей не можеше да отговори, защото тя беше намерила плоското му зърно и го закачаше нежно, пламенно, със зъби и език, както той правеше с нея. От наслада той изстена дрезгаво. Когато пръстите ѝ се заровиха и започнаха да мачкат дебелото килимче от косми на гърдите му, той изви горната част на тялото си, за да се засили натискът от нейното докосване. Ноктите ѝ се впиваха в кожата му, като ръцете ѝ плавно се извиваха, любувайки се на твърдите косми и стегнатите мускули, които тя търкаше с длани. Ръцете ѝ блуждаеха нагоре и надолу по гърдите му, галейки го и уталожвайки чувствената жар на кожата му.

След време тя откри, че растителността под мишниците му беше нежна като въздишка. Усещането от нежната ямка я омайваше. Пръстите ѝ се връщаха към нея отново и отново, също както устните ѝ непрестанно се връщаха към малките твърди връхчета на зърната му до момента, в който той повече не можеше да издържи. Измъкна ръцете си, нарочно склучени под главата му, и придърпа Лайза над себе си така, че тя да го възседне. Преди да успее да каже и дума, блузата ѝ бе свалена и изхвърлена, а гърдите ѝ се оказаха чисто голи. Върховете им се втвърдяваха само от погледа му, сякаш му казваха, че тя жадува ласката му не по-малко, отколкото той се стреми към нея.

— Рей?

— Ела насам, малката ми — промълви той глухо.

Лайза бавно се наведе напред, поднасяйки гърдите си в ръцете на Рей. Когато топлите му пръсти намериха зърната ѝ, тя се разтресе от острата пронизваща наслада, която този допир ѝ даваше. Вече не можеше да овладее виковете, ритмично напирани от нея, както и не можеше да спре треската, която прииждаше в тялото ѝ и изостряше нейната чувствителност. Тя се гънеше бавно в ръцете му, когато той притегли още повече тялото ѝ. Видя отворените му устни, видя крайчетата на зъбите му, докато езикът му кръжеше около зърното ѝ, а после то се оказа в устата му, пленено от неговите горещи влажни ласки. С едно стенание тя изпъна цялото си тяло, оставяйки се на любовния му порив.

Ръцете на Рей се сключиха около тънката талия на Лайза, като я мачкаха, а устата му не спираше схватката си с гърдата ѝ. Той обхвана пищните форми на ханша ѝ, а пръстите му потъваха в плътта ѝ с нежност, която караше костите ѝ да отмалаят. Тези дълги пръсти се впиваха в бедрата ѝ, после се отпускаха за малко, пак се впиваха и се отпускаха с плавни движения, които я довеждаха до трепет. Той плъзна палци под крачолите на срязаните ѝ джинси, за да ги прокара изцяло по извивките на голата ѝ плът.

— Рей — промълви Лайза, после потрепери, защото палците му се заровиха още по-надолу под избелялата материя.

— Какво? — прошепна той, докато извърташе главата си, за да обсипе с ласки другата ѝ гърда.

— Вие ми се свят.

— И на мене, бебчо.

— Наистина ли?

— Кълна ти се. Ако не бях в легнало положение, сигурно щях да падна.

Лайза се засмя уморено, но с удовлетворение.

— Мислех, че ми има нещо.

— О, да, има ти, и още как. В твоето прекрасно тяло има достатъчно огън, за да стопи тази планина до самите ѝ недра.

— Това... добре ли е?

— Не — изломоти той, триейки лицето си в гърдата ѝ. — Повече от добре е. Невероятно и възбуждащо до безумие. Ти си ми липсвала през целия ми живот, а аз даже не съм знаел това.

Смехът на Лайза се превърна в стон, тъй като усещанията от чувствената битка на устата му с гърдата ѝ я пронизваха като светкавици. Ръката му се вмъкна между краката ѝ, дланта му я обхвана като купол и тя настръхна от изненадващото погалване.

— То е част от онова — прошепна Рей, като гледаше Лайза в очите, докато дланта му нежно я разтриваше.

— Онова? — попита тя задъхано.

А после мислите ѝ се разпиляха в хиляди бляскави пращинки от удоволствие само след едно движение на ръката му. Лайза се гънеше, покорена от дланта му, а вълните на блестящата и коса го обливаха като водопад. Той изтръпваше от тяхната шептяща милувка.

— Там е къщата на кадифената треска — прошепна той съвсем до устните ѝ. — Не я ли чувстваш, скъпа? Гореща и сладка, жадна и красива... толкова красива.

Рей издаде тих звук, когато Лайза потръпна в ръката му, защото разпалващата се жар в тялото ѝ му отговори по-добре, от каквито и да е думи. Ръцете му се преместиха и копчето, закопчаващо талията на срязаните ѝ джинси, се предаде, последвано от лекото шумолене на плъзгащия се надолу цип. Нежно, но неумолимо пръстите му се промъкнаха под колана ѝ. От главата до петите, тя лежеше върху него, тръпнеща, без да отрони нито дума, когато усети, че последната част от облеклото ѝ се приплъзна надолу през краката ѝ, оставяйки я гола под слънчевите лъчи и пред мъжа, чиито очи пламтяха по-ярко от слънцето.

Рей държеше Лайза в обятията си, гола върху него, като я галеше с продължителни, нежни движения и се опитваше да смири безумната жажда в собственото си тяло.

— Р-рей?

— Спокойно, бебчо. Всичко е наред. Не се каня да правя нищо, което ти не искаш.

Тя издаде едва доловима въздишка и бавно се отпусна върху него.

— Така — промълви той. — Просто се отпусни и се радвай на слънцето, а аз ще се радвам на теб.

Само след няколко мига слънцето и галещите, любещи ръце на Рей изпариха неловкостта на Лайза, че е гола. Тя дишаше и се протягаше, изпълнена със сладостна нега. Скоро ръцете ѝ зажадняха

да гаят Рей така, както той правеше с нея, но когато те се прехвърлиха от раменете към кръста му, джинсите му се оказаха там — една преграда, която ѝ напомни, че тя е съблечена, а той не е.

— Така не е справедливо — прошепна тя.

— Ще издържа — успокои я Рей, по свой начин разбрал думите ѝ.

— Не, имам предвид джинсите ти.

— Какво по-точно?

— Пречат ми.

Настъпи наелектризирано мълчание, а после Рей попита:

— Доколко си издържлива на шок?

— Напълно.

— Сигурна ли си?

— Да — отговори Лайза просто, като срещна погледа му. — Съвсем сигурна.

Щом осъзна думите ѝ, Рей застина неподвижно.

— Не е необходимо да го правиш — леко я срыза той. Гласът му беше нервен от сдържаността, която сам си налагаше.

— Знам. Искам да...

— Но защо? — попита той разпалено, макар че отгатваше отговора в недовършеното ѝ изречение.

— Не знам как. Но искам да те зарадвам... Така много искам.

Рей легна настрана, като здраво притисна Лайза до себе си и я целуна нежно.

— Ти ме радваш достатъчно — с дрезгав глас я успокои той.

Обсипа я с кратки хапещи целувки, преди да вмъкне езика си в сладостната тъма на устата ѝ. Тя с готовност прие нахлуването му, приканвайки го дори още повече, като желаше играта на езиците им не по-малко от самия него. Но Рей с неохота прекъсна целувката и се изправи. Събу обувките и чорапите си, разкопча токата на колана си и сведе поглед към Лайза.

Тя лежеше настрана, косата ѝ се бе разпиляла около тялото ѝ в копринен хаос, а розовите ѝ зърна стърчаха изпод златистите кичури. Булото на косата ѝ падаше от двете страни на бедрото ѝ и разкриваше бисерна дъга от плът и светло нежно руно от много по-къси и много по-къдрави косъмчета.

— Все още не е късно да промениш решението си — прекалено сериозно каза Рей, като се чудеше дали не лъже.

Лайза се усмихна.

Без да откъсва поглед от нея, той разкопча джинсите си и ги свлече надолу заедно с бельото. Ритна дрехите встрани и застана, затаил дъх, като се молеше тя да е така издържлива на шок, както го увери, защото той бе по-възбуден, отколкото когато и да било в живота си. Желанието му бе тя да изпита същото удоволствие от това, каквото и той изпитваше, но тя бе неопитна и сигурно щеше да се изплаши.

Очите на Лайза така се разшириха, че заприличаха на аметистови езера върху смаяното ѝ лице. Тя видя как буйно скача пулсът на слепоочието му, врата му и далеч по-надолу, където плътта му безкомпромисно се бе устремила напред.

Но точно тогава Рей се обърна и посегна към дрехите, които преди малко бе захвърлил.

— Не! — извика Лайза, като се надигна на колене сред облак от развята коса. Тя със замах прегърна краката на Рей и прилепи лицето си към най-изпъкналия мускул на стегнатото му бедро. — Не се страхувам. Наистина не. Виждала съм мъже почти без нищо, но не и... не и... Той просто ме смая.

Рей стоеше неподвижен и потръпна, когато косата на Лайза се спусна върху втвърдената му плът като набедреница от коприна.

— Той? — попита Рей с грапав като пила глас. — Много ти харесва тази дума, нали?

Тя вдигна поглед и видя искрящия хумор в разпалените му от страст очи, а кожата му пареше под бузата ѝ. В този момент разбра, че инстинктът ѝ не бе я подвел — Рей не би я наранил, независимо от могъществото на порива и жаждата му.

— Това — поправи се Лайза, нежно отривайки бузата си по цялата дължина на набъбналата му плът — ме смая.

— Бебчо — прошепна Рей, като коленичи, защото не можеше повече да стои прав, — решила си да ме ликвидираш. А аз едва издържам да чакам.

Той плъзна пръстите си под блестящата завеса на косата ѝ, после я обхвана зад бедрата, като я привлече към тялото си. Дъхът на Лайза секна и сякаш остана така, тъй като пръстите му галеха бедрата ѝ на долу и после се връщаха до дъното на ябълките ѝ, и пак, и пак, като

всеки път се плъзгаха все по-дълбоко между краката ѝ, разделяйки ги малко по малко с всяка следваща ласка.

— Знаеш ли какво ми причини, когато ме отърка с бузата си? — попита той, като захапа ухото ѝ, а после мушна в него езика си.

— Н-не.

— Това — прошепна той.

Лайза сподави един стон, защото дланта му се плъзна по корема ѝ надолу, а пръстите му навлязоха в твърдите ѝ къдрици и се добраха до кожа, която беше влажна и невероятно нежна. С всяко плъзгащо движение на пръстите му тя се разтреперваше повече. Зажумя и се полюляваше срещу него като цвете на вятър.

— Прегърни ме през врата — прошепна Рей, прониквайки все по-навътре в тялото ѝ, за да я подготви за по-дълбокото сливане на телата им, което предстоеше.

Лайза сляпо му се подчини, като се вкопчи в него, защото той беше единственото истинско нещо на света, който сега сякаш се въртеше все по-бързо и по-бързо с всяко движение на пръстите му вътре в нея. Тя не изпитваше нито неловкост, нито свенливост от засилващата се интимност на ласките му, защото първичната треска, която той бе открил в нея, беше изпепелила всичко, оставяйки само жар и страст.

— Така, бебчо. Дръж се здраво и ме следвай. Аз знам къде отиваме.

Рей намери и заигра с чувствената пъпка, която вече не беше скрита в олтара на нейната женственост. При всяко погалване в кръг Лайза стенеше, понеже чувстваше как вълни от пулсираща жега я помитаха, докато не можеше вече да се сдържа и насладата ѝ преля.

— Да — каза той, като хапеше врата ѝ така силно, че оставаха леки следи, и започна да я предизвиква с онази част от тялото си, която беше толкова твърда, колкото Лайза беше нежна. — Още веднъж, мила. Още веднъж. Прави всичко заедно с мен. Така ще е по-лесно за теб, за мен, за двама ни. Точно така. Да.

Лайза едва чуваше думите, които я обгръщаха и я приобщаваха към Рей с такава сила, с каквато тя го беше прегърнала, а той нежно я опознаваше чрез тялото си. Усети се повдигната във въздуха и после — внимателно положена отново върху одеялото. Макар че той лежеше

между краката ѝ, не докосваше влажната плът, която бе предизвикал към живот. Тя отвори очи и неспокойно, трескаво повдигна глава.

— Рей?

— Ето ме. Целият съм твой. Нали това искаш?

— Да — прошепна тя и посегна надолу, за да го докосне така интимно, както той бе я докосвал.

Рей примижа, защото тръпка прониза цялото му тяло. Усещането от малката ръка на Лайза, сключена в кръг около него, беше по-възбуждащо, отколкото въображението му би допуснало.

— Бебчо — прошепна той, — нека...

Той облада овлажнелите ѝ устни с цялата енергия на треската, която го изгаряше жив. Докато езикът ѝ се триеше жадно в неговия, Рей започна да навлиза в тялото ѝ, но почувства крехката бариера на нейната невинност.

— Рей? — промълви тя. — Рей.

Без да бърза, той плъзна ръката си към мястото, където телата им бяха започнали да се сливат, и като поклащаше плавно хълбоците си, галеше набъбналата пъпка на нейната чувственост.

Неочаквано Лайза изстена, тъй като треската лумна диво в цялото ѝ тяло — една треска, разпалена от ръката на Рей и от неговата втвърдена плът. Той я изпълваше бавно, напредвайки нежно, като я галеше с ръка и тяло, докато насладата я понесе в ритмични вълни — наслада, толкова могъща, че напълно я погълна, разтапяйки я от любов към него отново и отново, и всеки път тя изричаше името му. Искаше да му каже, че не би могла да изпита по-възвишено удоволствие, достигащо почти до границата със смъртта, но покорно се отдаде на любовните тласъци, разлюляващи я отвътре. Дълбоко отвътре. А после той замря неподвижен, наслаждавайки се на агонизиращото удоволствие да бъде изцяло вътре в нея.

— Лайза — прошепна Рей. — Бебчо?

Тя бавно отвори очи, зашеметена от разпалващата се жар, предизвикана от сливането с него.

— Мислех... Мислех, че ще боли — призна тя.

— Боляло те е — отговори той дрезгаво. — Но болката е била приглушена от толкова много удоволствие, че ти не си я усетила. А сега боли ли?

Той направи бавно движение. Тя издаде тих, сподавен стон, който трябваше да бъде неговото име.

— Още — помоли тя отмаляла. — О, Рей, още. — Тя се вгледа в пепеливия блясък в очите му. — Да не би на тебе да не ти е хубаво?

— Хубаво? — Рей потръпна, тъй като отново се вмъкна изцяло в Лайза, изтегли се и я прониза още веднъж. — Толкова ми е хубаво, че нямам... думи. Ела с мен, бебчо. Отведи ме в твоето царство.

Той се движеше в нея с една агония на самообладанието, обуздавайки цялата си сила. Той никога не бе докосвал нещо, достойно за сравнение с кадифената треска на Лайзиното тяло, никога не бе вкусвал физическа близост, до такава степен дълбока, никога не бе допускал, че е способен да достигне неизмеримото чувствено изживяване, което изпитваше в момента. Той се движеше бавно в нея, дълбоко, изражението на лицето му бе изпълнено със страдание и възвишеност, желаше това никога да не свърши, но и знаеше, че ако още дълго не даде воля на чувствата си, щеше да умре от сладостната агония.

Виковете на Лайза бяха като мълнии в трескавата тъма, която бе завладяла Рей, и му напомняха, че тя е от другата страна на екстаза и го зове. Той еднакво силно искаше да отиде при нея и да остане там, където е, разпалвайки треската и в двамата все повече и повече, докато му притъмня и тази тъма бе прободена от вихрушка от цветове, хиляди миниатюрни импулси пронизаха нервите му до върховно напрежение, трептящи, неудържими, жадни... С дрезгав, отчаян вик той се изви като дъга над нея, за да проникне до предел, и после се предаде на сладкия напор, взривил волята му и устремил се към облекчение.

Последната свързана мисъл на Рей беше, че бе излъгал — той всъщност не е знаел къде отиват. Лайза го бе завела в царство, в което никога не е бил досега, приласка го в кадифената треска на своето тяло, обгаряйки плътта му, срази го нежно и безпощадно, изгаряща и тя в това сливане на душите им в споделен екстаз, който можеше да се сравни със смърт и възкресение, събрани в едно.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лайза въздъхна и грижливо разпра ситните бодове, над които бе прекарала последния един час, шиейки финия ленен плат. Тя беше мислила за Рей повече, отколкото за правилното притягане на края. В резултат шевът беше прекалено стегнат и бе набръчкал еластичната материя. Тя търпеливо приглади парчетата с пръсти и още веднъж тропоса ризата по дължина, като по този начин съедини двете части, за да може да направи окончателния шев със ситни бодове. Беше се упражнявала много пъти на отделни парчета плат, за да постигне идеалните шевове на старата риза на Рей, каквито бяха, преди да я разпори. Спретнатите тегели я бяха очаровали — никъде по ризата не можеше да се види набръчкан шев. Тя искаше и новата риза да бъде същата и да няма нищо неизпитано нито от лицевата, нито от опаковата страна.

Трябваше да я изработи идеално, колкото и усилия да й струваха шевовете. Времето, което това щеше да й отнеме, за нея не беше проблем. На ливадата на Макол времето не съществуваше, а просто между планинските върхове тържествуваше слънчевото ясно лято. Ако не бяха тревите, които растяха и които тя предано регистрираше на всеки седем дни с фотоапарата си, нямаше да забележи хода на времето. Лятото за нея беше поредица от дълги, сладки интермедии между появяванията на Рей в сиянието на ливадата, възседнал силния си черен кон.

Мисълта за растящата трева напомни на Лайза, че трябва да прегледа импровизирания си календар. Тя погледна към първаза на единствения прозорец на хижата. Там бяха наредени шест камъчета. Днес трябваше да сложи седмото. Беше дошло време пак да прави снимки. Освен това, слънцето беше започнало да преминава през прозоречната рамка, което означаваше, че преваля пладне. Ако не се захване със задълженията си, на ливадата можеше да се появи Рей и да я завари, като му шије ризата. А тя не искаше това да стане. Искаше новата риза да бъде пълна изненада.

Мисълта колко много ще се зарадва Рей на ризата я накара да се усмихне. Щеше да му олекне и да изпита щастие, че може вече да я покани на танците, организирани от шефа Мак. През последните седмици имаше няколко случая, когато той се опитваше да ѝ каже нещо, но се отказваше, сякаш не можеше да намери думи. Подозираше, че се опитва да я покани на танците или пък да ѝ обясни, че няма да му е удобно да отиде със старите си износени дрехи. Последният път, когато заговори за това и пак не му достигна смелост, тя се опита да му каже, че за нея няма никакво значение дали дрехите му са скъпи или износени и че ѝ стига да бъде с него, но той не я остави да довърши мисълта си. Беше прекъснал думите ѝ с жадна целувка и скоро тя забрави за всичко, пламнала от треската, която обхвана тялото ѝ.

Споменът за любенето с Рей накара ръцете ѝ да затреперят. Тънката игла се изплъзна от пръстите ѝ. Тя я взе, пое си дълбоко въздух и реши, че ще е по-добре да остави вече ризата. Можеше да се убоде и да изцапа с кръв финия светъл плат.

Стресна я далечно изпръхтяване на кон. Тя се изправи притеснено и видя с разочарование, че по пътя откъм долината идваха двама ездаци вместо един. И макар единият от конете да беше тъмен на цвят, тя веднага разбра, че ездачът не е Рей. Когато той идваше на ливадата, винаги беше сам. А когато пък дойдеше, независимо за колко време, никой друг не се появяваше.

Тази мисъл накара Лайза да застине — започваше да се пита защо Рей беше толкова самотен. Ласитър обикновено идваше с Джим. Понякога Блейн, заедно с Шорти или някой друг от помощниците, се появяваха с филми и продукти, или пък просто гледаха с надежда към огъня. Всеки път каубоите стояха само колкото да я навестят и да хапнат, след което докосваха шапките си за довиждане и си тръгваха, като че ли усещаха, че някъде около ливадата Рей нетърпеливо ги чака да си отидат.

А Лайза нетърпеливо се надяваше той да дойде.

— Хей, Лайза! В хижата ли си?

— Ей сега излизам, Ласитър — извика тя и набързо прибра ризата в гардероба.

— Искаш ли да стъкна огъня?

— Ще ти бъда благодарна. Още не съм обядвала. А вие с Джим?

— Ние винаги можем да хапнем от твоя хляб — отвърна ѝ Джим. Лайза бързо излезе на верандата и веднага спря колебливо, защото и двамата я гледаха някак особено.

— Да не се е... случило нещо? — попита ги тя.

Ласитър свали шапката си с жест, който наподобяваше поклон.

— Съжалявам. Не искахме да се получи, че те гледаме невъзпитано. Ти винаги си ходила с вдигнати плитки, а сега косата ти е разпусната и блести. Божичко, каква коса! Сигурно, когато Бог е създал Ева, тя е изглеждала точно като теб.

Лайза се изчерви, изненадана от неприкритото възхищение на Ласитър.

— О, благодаря ти. — Тя несъзнателно вдигна ръце, хвана косата си и я усуква като дебело въже, което зави във вид на спирала и го закрепил на темето си с две полирани дървени пръчки.

— Недей да скриваш заради нас цялото това великолепие — каза Ласитър.

— Нямам друг избор, щом ще трябва да готвя на огъня.

— Имаш право — съгласи се той и сложи шапката на главата си. Не откъсваше поглед от блестящите златно бели кичури, които се скриха в гладката спирала на импровизираната ѝ прическа.

— Тъй да бъде. Амин — обади се Джим. — Дългата коса и огъня са две несъвместими неща. Шефът Мак не би ни простил, ако ти се случи нещо лошо.

Лайза застина в момента, в който закрепваше косата си.

— Шефът Мак ли?

Ласитър погледна с укор към Джим, а след това се обърна към Лайза.

— Шефът Мак винаги се интересува от здравето на хората, които работят за него. Той специално ни поръча да се грижим за теб, тъй като си сама на това безлюдно място, а си така малка и безпомощна.

— О! — Лайза премигна. — Няма нужда, но много мило от негова страна.

— Извинявай — възрази ѝ Джим, — но съвсем определено има нужда. Всички ние, помощниците, които работим за шефа Мак, вземаме присърце заръките му, особено пък Рей. Той сигурно напоследък идва да те наглежда почти всеки ден.

Лайза се изчерви и сведе очи надолу, като видя многозначителните погледи, които си размениха двамата каубои.

— Момчетата и аз си мислим, че той май започва да си пада по теб — продължи Джим, като не обръщаше внимание на строгите погледи на Ласитър. — Истинско чудо би било, ако е така, като го знам какъв саможивец е и тем подобни. Е, бас държа...

— Нали каза, че си гладен — прекъсна го Ласитър.

— ... можем да се надяваме да те видим на танците, нали — заключи Джим с широка усмивка.

Лайза усещаше, че я закачат, но не можеше да отгатне накъде бият. Разбираше единствено задоволството на Джим да види „саможивец“ като Рей да покани жена на танци.

— Не се надявай Рей да ме покани — разочарова го Лайза, като се насили да се усмихне. Тя слезе от верандата и дойде между двамата мъже. — Както каза, той е саможивец. Освен това не всеки има пари за дрехи за вечеринки.

— Какво искаш да кажеш? Шефът Мак има достатъчно пари да... О, Ласитър! Защо ме настъпваш по крака?

— Съмнявам се — измънка Ласитър. — Заслужаваш да те настъпя и по двата крака заради голямата ти уста.

— Какви ги мелиш, по дяволите... — Изведнъж разпалиеното лице на Джим се озари от това, че проумя думите му. — О! Добре де, ти приказвай. Ама има ли смисъл от една закачка, ако не я попресолиш?

— Единствената закачка, която трябва да ти е в акъла, е Големият Мак да не те закачи с юмрука си. Чат ли си? — Ласитър хвърли бърз поглед към Лайза, която се бе навела над огъня и го разръчкваше. Той се сниши към Джим и му заговори тихо: — Слушай, човече. Ти по-добре стой далеч от ливадата, докато шефът Мак си играе играта. Ако му развалиш удоволствието, ще трябва да си търсиш някакво друго пасбище, за да си развяваш коня. А какво ще каже Бетси, ако трябва бебето, което чакате, да го ражда по пътя?

— Добре де, приказвай ти — притеснено отговори Джим. — Ако човек прекалено дъвче една и съща шега, въобще не е смешно.

— Това е проблем на шефа. Твоят е да си държиш устата затворена, освен когато я тъпчеш с ядене.

Мърморейки под носа си, Джим се упъти след Ласитър към огъня.

По цялото бюро на Рей бяха разхвърляни документи. На всеки от тях имаше малък жълт квадратен стикер, прикачен към много поголемия бял лист на документа. Жълтите листчета съдържаха детайлни инструкции какво трябва да бъде направено. Той се взираше в една от малките прилепени хартийки. Ядосан, че не може да разчете собствената си забързана бележка, изруга. Грабна ново листче от малките жълти стикери и започна да пише.

Химикалката му се беше свършила. С отвращение той я запрати в металното кошче за отпадъци с такава сила, сякаш щеше да го продъни.

— Първата ми работа тази есен е да си наема счетоводител — мърмореше той. — Трябваше да го направя още преди години.

Но не беше го направил. Той бе решил да се справя с всички дейности от бизнеса на ранчото самостоятелно. Така никой не можеше да каже, че Едуард Райън Макол III не е спечелил богатството си сам. За жалост, възстановяването на ранчото, което беше почти развалина, когато го получи, му отне много време. Никога досега не беше се притеснявал, че стопанисването на ранчото не му оставя време за личен живот. Жените, които почукваха на вратата му, не го откъсваха от работата му за по-дълго, отколкото беше нужно за задоволяването на един естествен физически порив. Поддържането на връзки със семейството му също не го привличаше особено в действителност, безкрайните лекции на баща му за необходимостта от продължаването на династията Макол бяха истинска пречка за чести семейни визити от страна на Рей.

Той изгледа свирепо книжата. Питаше се дали просто да не вдигне слушалката и да си наеме счетоводител, както би поръчал например половин тон овес. Защо да се мъчи с интервюта, проверка на препоръки и всички останали формалности, които отнемат време, само и само за да избегне ангажирането на първия попаднал счетоводител? Просто избира едно име, грабва телефона и след няколко минути излиза от офиса с решен проблем. Девил сигурно вече наднича над оградата, изпълнен с нетърпение да се появи неговият ездач.

Но Рей нямаше да се появи. Ако не въведе в компютъра поне част от данните от книгата, натрупани пред него, сметките на ранчото щяха да се объркат така, че той никога нямаше да ги оправи — дори и през есента, когато щяха да се занижат дни, през които нямаше да му остава да прави нищо друго, освен да работи в ранчото.

Намръщен, Рей прогони мисълта за края на лятото. Той никога не си представяше, че нещата имат край, когато биваше на ливадата с Лайза. Там времето не съществуваше. Сякаш Лайза винаги е била там, винаги щеше да бъде там, изчезваше миналото, изчезваше бъдещето, имаше само лято — изначално тържество на природата, което не знае що е време. Също като Лайза. Тя притежаваше някаква освободена от времето, първична нагласа, която беше както привлекателна, така и непреодолима. Навярно това беше нейният дар да се радва на живота. Навярно това се дължеше просто на умениято ѝ да живее за мига, да отдаде цялото си внимание на всяка минута заедно с него. Нямаше вчера, нямаше утре, имаше само безкрайно, искрящо настояще.

Но лятото щеше да свърши. Рей го съзнаваше, макар че когато беше с Лайза, не му се вярваше. А когато не беше на ливадата, всичко изглеждаше различно. Отдалечеше ли се оттам, изпитваше угризения на съвестта, задето не е казал на Лайза, че не е просто бедно облеченият помощник без минало и бъдеще, а собственикът на имението Макол. Но щом кракът му стъпеше на ливадата, всякакви мисли кой е и какъв е, които му идваха в подножието на хълма, просто избледняваха пред ослепителната светлина, наречена Лайза. Независимо дали е положил глава в скута ѝ и говори за животните, хората и смяната на сезоните, или е проникнал дълбоко в нея и чувства как страстните ѝ викове пронизват върховния му унес, при Лайза той намираще онова спокойствие, което надхвърля обикновените граници на времето и пространството.

Ето защо думите му засядаха в гърлото и отказваха да му се подчиняват, щом понечваше да ѝ каже цялото си име. Всеки пореден път, когато бяха заедно, близостта между тях ставаше все по-ценна, до този момент тя беше придобила такава изключителна стойност, че не можеше да се изрази с думи. Ако ѝ кажеше кой е, той щеше да загуби нещо, което е неоценимо. Тя ще започне да гледа на него като на Едуард Райън Макол III, вместо на един каубой на име Рей. В мига, в който научи кой е той, времето отново ще придобие своите обичайни

измерения. Това щеше да се случи доста скоро, в края на лятото, когато тя ще си отиде и ливадата пак ще остане пуста.

И той щеше да бъде опустошен.

Ето защо няма да ѝ кажа. И така, и така губя. Всеки изминал ден, през който не ѝ казвам, е откраднат от времето. Лятото ще свърши скоро, но ще бъде пълноценно до последната възможна секунда.

Телефонът звънна и прекъсна мислите на Рей. Когато посегна към слушалката, той погледна часовника и си даде сметка, че бе прекарал половин час, втренчен в книгата на бюрото си, но изпълнен с размисли за ливадата и за жената, която не знае що е време. Жаждата да бъде с Лайза го прониза с изненадващо силна болка като нож, забит в тялото му.

По дяволите сметките на ранчото. Имам нужда да бъда с нея. Толкова малко време ми остава.

Телефонът звънна за четвърти път.

— Ало — отговори Рей.

— Божичко, как изляя! Трогателно би било да науча, че дори и хапеш.

— Здравей, сестричке — усмихна се той. Синди бе единствената от неговото семейство, чиито позвънявания бяха винаги добре дошли. — Докъде стигнахте с най-новия ти приятел?

— Смешно, братко. Смешно се развиха нещата.

— Толкова бързо, а?

— Дори по-бързо, отколкото очаквах. Още преди да поръчаме вечерята, той насочи разговора към семейството ми. Между другото, тогава аз се представях с моминското фамилно име на мама. Така че за него бях Пепеляшка, Райън, и понеже бях пийнала...

— Пепеляшка? — прекъсна я Рей, като се разсмя.

— Ами да! Едно толкова необикновено име звучи поубедително, нали?

— Имаш право.

— Това ми бе необходимо, за да го забода на таблото при другите насекоми от моята колекция — каза тя потиснато. — Те стават все по-красиви, но между тях вече няма честни.

Рей изсумтя. Той знаеше, че „те“ бяха ловците на богатство в обществото. По принцип презираше всички подобни хора, но към мъжете от тази порода изпитваше особена ненавист.

— Ела да живееш при мен, Пепеляшке. Ще ги проучвам вместо теб. Мога да надушвам сметкаджиите от десет километра разстояние.

— Де да можеше и татко.

— Все с това ли се занимава?

— С лопати ги рине.

— Не ми разказвай. Нека аз сам да позная каква ми търси — предложи Рей. — Висока, брюнетка, бюст 105, талия 64, ханш 100, особената ѝ дарба се състои в намирането на дрехи, които ѝ отиват.

— Кога се запознахте? — запита Синди.

— Въобще не съм се запознавал.

Настъпи мълчание, след което последва горчив смях.

— Да, разбира се, излиза, че е доста предсказуем, нали?

— Нищо чудно. Майка ни беше висока, чернокоса и красива. Той още я търси.

— В такъв случай би трябвало да добави и коефициент за интелигентност към данните от картотеката си — пое сарказма му Синди. — Доброто телосложение не предполага непременно висок интелект.

Рей се засмя беззвучно. Сестра му беше копие на покойната им майка — висока, брюнетка, закръглена и много интелигентна.

— От което следва? — продължи Синди.

— Следва какво?

— Уместен въпрос. Когато си готов с отговора, знаеш телефона ми.

Смеейки се, Рей се оттласна на стола си с колелца и вдигна небрежно краката си с каубойски ботуши върху книжата. Хрумна му, че двете момичета биха се разбирали. Но тази мисъл го накара да се усмихне, защото Синди никога нямаше да има възможността да се запознае с Лайза.

— ... момичето, с което живеех в една стая в колежа. Помниш я, нали? Сюзан Паркър.

— А? — разсеяно попита той.

— Райън, мили братко, чудовище на детските ми години, това беше просто едно позвъняване за събуждане. Събуди се. Стягаш се за сбор, вечеринка или нещо такова само след една седмица. Танци. Нали така?

— Точно така — засмя се той.

— Ще дойда в ранчото ти след една седмица — продължи Сидни, като говореше бавно, ясно, сякаш брат ѝ не беше способен да разбира английски, когато се говори нормално. — Ще доведе със себе си едно момиче, което се казва Сюзан Паркър. Заедно следвахме в колежа. Живеехме в една стая. След дипломирането си спечели неприлично много пари, като се усмихваше на фотографите, облечена в най-отвратителните дрехи, създадени някога от дизайнери-женомразци. Ама ти слушаш ли ме?

Вътрешната сигнална система на Рей премина в състояние на пълна бойна готовност.

— Красива и богата, така ли?

— Да.

— Да, ама не. Ти си добре дошла по всяко време, Пепеляшке, но зарежи торбата си с хитрости как да ме сватосаш.

— Искаш да кажеш, че приятелките ми не са добре дошли в твоето ранчо?

Рей отвори уста да я среже, но се спря, усетил поражението си.

— Синди, ти си ми любимата сестричка и освен това...

— Съм единствената ти сестра — вметна иронично тя.

— Няма ли да си заключиш устата?

— Добре, щом ме молиш толкова любезно, ще се радвам да...

— Синтия Едуина Райън Макол, ако не...

— Млъкнеш... — продължи Синди от негово име, точно на място.

Рей въздъхна.

— Синди. Моля те. Без сватосване. А?

Настъпи кратка пауза, последвана от въпроса ѝ:

— Ти май говориш сериозно?

— Да.

— Да не би най-после да си намерил някоя?

Рей сви устните си от огорчение и не ѝ отговори.

— Райън?

— Заповядай на танците. Вземи със себе си госпожица не знам коя си, ако това ти доставя удоволствие. Дори ще бъда учтив към нея. Обещавам.

— Какво представлява тя?

— Дявол да го вземе, Синди, тя е твоя приятелка, а не моя. Откъде да знам?

— Не. Не, Сюзан. Оная, която си намерил.

Рей затвори очи и си представи как изглеждаше Лайза, заспала на ливадата, с огряна от слънцето коса като златен водопад.

— Името ѝ е Жена с главна буква... и тя не съществува — промълви Рей замислено. — Всъщност съществува. Но живее извън времето.

Настана дълго мълчание, след което Синди първа заговори:

— Не разбирам. Не знам дали да се радвам за теб. Защото гласът ти звучи някак... тъжно.

— Можеш да се радваш. Сега разбрах какво е да бъдеш обичан заради теб самия. Тя мисли, че съм просто каубой със закръпени джинси и оръфани маншети, и пет пари не дава за това. Отнася се към мен, като че ли съм изсипал диаманти в ръцете ѝ, а аз нищичко не съм ѝ подарявал.

— Освен себе си.

Рей затвори очи.

— Кое то не е бивало достатъчно за другите жени.

— Или мъже — добави Синди със заглъхнал глас, защото си спомни собственото си болезнено откритие, че именно парите ѝ, а не самата тя, бяха привлекли мъжа, когото бе обичала. — Радвам се за теб, Райън. Дори и да не трае дълго, радвам се за теб. Нямам търпение да се запозная с нея.

— Съжалявам, сестричке. Това просто не влиза в пасианса.

— Няма ли да бъде на танците? О! Естествено, че не. Тя не знае кой си. Дяволска работа!

Той се усмихна въпреки болката, която го дълбаеше.

— Тя не би могла да дойде, дори ако аз можех да я поканя. Защото няма пари да си купи едно свястно джобно ножче, камо ли нещо толкова безполезно като рокля за танци. Дали е с джинси на кръпки или цялата в коприна, за мен е без значение, но аз по-скоро бих си отрязал ръцете, отколкото да я накарам да се почувства не на мястото си.

— Ами купи ѝ рокля. Кажи ѝ, че си спечелил на покер.

— Тогава тя ще ми предложи с тези пари да си взема нова риза — и ще го мисли от сърце.

— Боже Господи! Да не кандидатства за светица?

Рей си помисли за физическото удоволствие, което Лайза изпитваше от неговото тяло и за усещането си от влажната ѝ уста и парещия ѝ език, с който го опознаваше.

— Светица ли? Нищо подобно. Тя е просто твърде практична, за да харчи пари за дреха за една вечер, когато приятелят ѝ е толкова беден, че не може да си купи нова всекидневна риза.

— Искам да се запозная с нея.

— Съжалявам. Лятото ще свърши съвсем скоро, както знаеш. Обичам те, сестричке, но не до там, че да жертвам от времето си с нея дори един час, просто за да задоволя любопитството ти.

Синди измърмори нещо, което Рей предпочете да не чуе. После въздъхна.

— А как изглежда?

— Ласитър ми каза преди няколко часа, че Ева трябва да е изглеждала като нея при сътворението на света.

Това, което Рей пропусна да добави, беше, че едва не разкраси физиономията на Ласитър задето си е позволил да загледа Лайза.

— Ласитър ли е казал това? И той е една божа кравичка... Тогава тя наистина трябва да е покорителка на мъжките сърца.

— Той го каза повече от уважение, отколкото от свалячество.

— Ха-ха! Как ли пък не! Ако вярваш в това, май ще се наложи да ти преизчисляват коефициента за интелигентност, брат ми. За Ласитър свалячеството е начин на живот.

— Не съм казал, че е било само от уважение. Тя просто излъчва невинност, която парира обичайните маниери на Ласитър.

Синди се разсмя.

— Това го вярвам. Само една истински невинна душа не би могла да прецени какво представляваш. Къде е живяла досега — да не би в Тимбукту?

— Да, там, но и на други места.

— Като например?

— Тя пътува по целия свят.

— Богата туристка? Тогава как така не можа да отгатне социалното ти положение?

— Синди, аз не съм...

— Не е честно — прекъсна го тя. Не искаш да ми кажеш как изглежда, не искаш да ми кажеш името ѝ и не искаш да ми кажеш къде живее.

— Но нали ти казах. Живее някъде извън времето.

— Тогава къде се срещаш с нея?

— Там.

— „Някъде извън времето.“ — Синди замълча, а после попита замечтано: — Как е там — извън време то?

— Не съществуват думи...

За няколко мига Синди зажумя и просто държеше слушалката, като се бореше с вихрушката от чувства, предизвикани от сладкогорчивото признание в гласа на брат ѝ.

— Боже мой, Райън. Ти би трябвало да си щастлив, а гласът ти звучи толкова... унило.

— Зимата се задава, малка сестричке. Още преди края на седмицата се очаква да падне убийствена слана в планинските райони. Лятото ще бъде много по-кратко тази година.

— И ще ти липсва ходенето на твоята ливада, така ли? — попита Синди, защото знаеше какво спокойствие намира Райън във високата ливада, която нарочно беше оставил да възвърне дивото си състояние.

— Да. Ще ми липсва ходенето на моята ливада. — Сивите очи на Рей изведнъж се загледаха към върха, който се извисяваше над ливадата Макол. — Това ме подсети нещо. Трябва да занеса горе една пачка с фотокасетки, преди да се мръкне.

— Разбирам от намеци, особено ако са поднесени деликатно като с каменарски чук. Довиждане до следващата събота.

— Ще те чакам с нетърпение — приключи Рей. Но докато говореше, той гледаше към планината. Остави слушалката, грабна чантата с фотокасетите от шкафа и с широки крачки се запъти към обора. Имаше чувството, че времето лети безпощадно бързо и отнема все повече от неочаквано споходилото го лятно щастие. Това чувство се разрасна и се превърна в страх.

Нещо се е случило. Или е обидена, или е открила кой съм. Нещо не е наред. Не е наред.

Чувството за някаква надвиснала опасност все по вече обземаше Рей, докато се изкачваше по стръмния път. Изпълнен с нетърпение, той пришпорваше Девил, като поставяше на изпитание бързината и

издържливостта на коня. Когато прелетя през горичката от трепетлики, която свършваше до сами хижата, се оказа, че Лайза не го чака край огъня. Смушка Девил, за да го насочи към отвореното място на ливадата, откъдето оградата се извиваше красиво по продължение на цялото пространство.

С ъгълчето на окото си Рей улови някакво движение. Към него тичаше Лайза. На лицето ѝ се четеше радост. Той слезе от Девил, втурна се към нея и я взе в прегръдките си. Започна да я гали по косата, като я отвърза и разпусна. Зарови лицето си в лекия златно-сребърен облак и хвана ръката ѝ, опивайки се от нейната топлина, която сякаш му казваше, че лятото никога няма да свърши.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лайза преброи камъчетата на перваза на прозореца. Бяха пет. Погледна към дългокракия дорест кон, кротко чакащ в горичката от трепетлики. Конят ѝ беше оставен, откакто си бе навехнала крака, когато прегази боса през потока и деликатно помоли Джим да ѝ послужи с коня си, за да обикаля с него границите на ливадата. Когато я оставиха да пояди пред техните изпитателни погледи, Ласитър и Джим останаха изненадани от умението ѝ като ездачка. И освен това се разсипаха да ѝ дават съвети как се лекува навехнат крак.

Съвсем същото се повтори, когато Рей осъществи непредвидена екскурзия до ливадата точно преди залез-слънце, за да доведе един кон на име Ноузи. Той гледаше Лайза критично, докато тя яздеше Ноузи, одобри стила ѝ и троснато каза, че шефът Мак е трябвало по-рано да се сети да ѝ даде кон за езда. Ако има нужда от нещо, би могла да прескочи с него до ранчото, а ако се контузи и не може да язди, достатъчно е да отвърже Ноузи. Той би се върнал в ранчото не по-зле от пощенски гълъб.

Погледът на Лайза се отмести от камъчетата, за да прецени ъгъла, под който падаха слънчевите лъчи върху перваза. Беше най-малко два часа.

— Втори път няма да дойде днес и ти го знаеш — промърмори си тя тихо. — Каза, че шефът Мак е подгонил всички да се готвят за танците.

Рей дойде на кон рано тази сутрин на ливадата. Появи се при нея заедно със зората. Събуди я и я разсъни с ласките си, изпълнени с нежна настойчивост, която я караше да трепери от треската, забушувала в кръвта ѝ. Той я люби така, сякаш тя отново беше девствена, галейки я, докато я обземе страст, после пак започна отначало, милвайки тялото ѝ до полуда — и накрая още веднъж, любейки я с уста вместо с ръце, като я учеше на една сладостна интимност, която преобръщаше света и в сплетените им тела оставаше да гори само кадифената треска.

При спомена как парещата, покоряващо опитна уста на Рей я любеше ръцете ѝ започнаха да треперят. Той беше я накарал да се чувства като богиня, пред която се прекланяше един бог на страстта, и щом тя си помислеше, че повече не би могла да понесе, Рей отново се сливаше с нея, като ѝ доказваше, че чувственият екстаз никога не свършва, а всеки път започва отначало.

С треперещи ръце Лайза посегна към кафявата пазарска чанта от хартия, която бе оставила до вратата. Тази сутрин, когато зората позлати кожата му и направи очите му да блестят от удоволствие, тя без малко щеше да му даде ризата. Но си бе наумила ризата да стане идеална, а не ѝ стигна времето да дооправи старата ютия. Беше я намерила в единствения килер на хижата — заедно с парче от ръждясала испанска лопата, счупен чук и шепа квадратни пирони — все неща, изглежда по-стари дори от самата ютия. Почистването и използването на древното тежко желязо беше поставило на изпитание нейното търпение и находчивост до крайност, но си заслужаваше. Сега ризата беше красиво изгладена и платът трепкаше като жив.

За десети път Лайза си внуши, че шефът Мак нямаше да се ядоса, ако тя използва коня му не по спешност, а просто за една разходка до ранчото. Ливадата няма да пострада от нейното отсъствие. Всички необходими снимки за днес бяха направени, а данните — нанесени в дневниците. Сигурно шефът Мак би я разбрал...

— Стига си усуквала — заповяда си тя твърдо. — Рей спомена, че няма да може да дойде на ливадата няколко дни, а забавата е вдругиден. Ако не му дам ризата днес, изобщо не ще може да ме покани.

Лайза въздъхна дълбоко, взе хартиената чанта и излезе да оседлае коня, даден ѝ от шефа Мак.

Рей наруга полусляпата крава с думи, които биха накарали и камъкът да се изчерви. Кравата все пак не беше камък. Тя беше крава — нещо съвсем различно. В сравнение с нея дори камъкът изглежда интелигентен.

— Шефе Мак! Вътре ли си? — провикна се Ласитър.

— Къде другаде, по дяволите, съм вече цял час? — озъби се Рей, подразнен, че пак го безпокоят. Откакто се срещаше с Лайза, той беше

отложил толкова много неща, че помощниците му го преследваха и едва ли не на всеки десет минути му се налагаше да взема решение за нещо, което е трябвало да бъде направено преди седмици.

— Още ли цериш тази глупава крава? — попита Ласитър.

— Не, по дяволите. Слагам ѝ една скапана книжна подлога.

Ласитър надникна през оградата тъкмо когато дългата, увиснала, далеч не чиста опашка на кравата с убийствена точност шибна Рей през лицето. Каубоят слушаше с истинско внимание, докато Рей му описваше родословието на кравата, индивидуалните ѝ особености, предполагаемия коефициент на интелигентност и къде ще бъде погребана след смъртта ѝ — в тягостни подробности. Междувременно Рей продължаваше да нанася с тампон антибиотик на многобройните рани на старата крава, получени, докато тя упорито се бе опитвала да премине през оградата от бодлива тел и многократно бе подновявала тези си опити.

— Ама тя наистина си е била наумила да избяга от онова пасище, а? — отбеляза Ласитър.

Рей изръмжа и още веднъж поднесе напоения тампон към раните на кравата.

— Нещо искаш от мен или само си чешеш езика?

— Току-що звънна сестра ти — заобяснява Ласитър бързо. — Баща ти ще дойде с нея на партито, ако няма някаква среща и хване ранния самолет. Ако обаче не успее, ще трябва да го вземеш от града. Води тайфата си приятелки. Горедолу осем, доколкото знам. Мис Синди се е опитала да го разубеди. Без резултат, смятам. Така че идва — както смъртта или данъците.

Рей затвори очи и стисна челюсти, за да преодолее желанието си да замахне към приносителя на лошите новини.

— Чудесно — изрече той през зъби. — Просто чудесно. — След това му хрумна нещо, което го накара да се усмихне неволно. — Тъкмо ще имам възможност да видя каква физиономия ще направи поредното лъскаво гадже, когато разбере, че дансингът е в някакъв си обор и че оркестърът не разчита на мощна апаратура, а само на двестагодишната местна традиция.

Ласитър беше затаил дъх. Въздъхна тихо и се усмихна.

— Да, струва си да се види. Преди колко години е дошъл баща ти по тия места?

— Преди десет.

— Оттогава малко са се променили нещата.

— Обаче мръсотията си е мръсотия и прясната кравешки тор залепва по ботушите ти, ако стъпиш в нея.

— Шефе, тези неща никога няма да се променят.

Рей намаза за последен път раните на кравата от дясната ѝ страна, а след това и от лявата.

— Така, както се е изподрала, май че ще е най-добре да приключим работата, като направим едно барбекю от старата дяволица — предложи Ласитър.

— Ще си счупим зъбите с нея.

Ласитър се засмя. Знаеше, че Рей е много привързан към полусляпата крава. Тя беше първата, която роди теленце, след като бе купил ранчото. Оттогава почти всяка година раждаше близнаци и всички отрастваха здрави. Макар и да беше грозна, Рей я смяташе за свой талисман, който му носи късмет.

— Ще трябва да намина при доктор Лонг — продължи Рей. — Като приключи със зашиването на раните на лудия нефелен кон на Нелсон, ще дойде тук.

— Расовият му дъртак пак ли е прескочил оградата?

— Не оградата. Прескочил е през стената на обора.

— Божичко! Това се казва жребец с воля.

— Някой загубеняк завързал една разгонена кобила съвсем близо до него, от външната страна на обора.

Ласитър се засмя меко.

Пред големите отворени порти на обора някой започна да вика шефа Мак.

— Иди да видиш какво иска — помоли го Рей, като се наведе, за да избегне опашката на кравата, която тя размахваше.

Ласитър излезе и се върна след няколко минути.

— Късия иска да те попита колко дълбока яма да изкопае за барбекюто.

— Какво ще ме пита? Нали е от Тексас, за Бога!

— От Оклахома. Син на брокер от борсата. Но въпреки това се заформя като добър каубой. С конете го бива като никой друг, като изключим Джим.

Рей въздъхна.

— Кажи на Късия да изкопае ямата достатъчно голяма за изпичане на бик.

Рей поклати глава и продължи да се занимава с нещастната стара крава. Прекъсваха го поне още шест пъти, докато намаже всичките рани. Съчетава нето на ежедневната работа по ранчото и подготовката за танците изглежда не можеше да се осъществи, без на всеки десет минути някой да се обърне за съвет към шефа Мак.

Най-сетне Рей се изправи и се протегна, за да разкърши гърба си, който се беше схванал, и след това отиде до огромната порцеланова мивка, инсталирана от него още когато построи обора. Изми изцапаните си ръце и ги дезинфекцира. Пак се протегна, за да го отпусне болката в гърба. Мислите му бяха на сочени към Лайза, високо горе на ливадата. Но каквито и комбинации да премисляше как да се откопчи от подготовката, имаше още много да се прави и все не можеше да намери време да отскочи до ливадата и пак да прегърне Лайза.

Изведнъж той невъздържано изруга работата, която не му позволяваше да отиде при нея. Продължаваше да проклина мрачно, докато се върна край клетките в обора, за да погледне още веднъж старата крава. Откри, че в негово отсъствие му беше оставила подарък. Мърморейки под носа си, той грабна вилата, защото не искаше раните на кравата да се инфектират от изпражненията.

— Рей? Тук ли си?

Отначало Рей помисли, че сънува. Обърна се и я видя, застанала на пръсти на широката площадка в центъра. Надничаше из клетките.

— Лайза! Какво, по дяволите, правиш тук?

Тя бързо се обърна, като чу гласа му. Усмивката, която я бе озарила, стана несигурна, като видя израза на лицето му. Той затвори вратата на клетката зад себе си и тръгна към нея. Лайза здраво стискаше книжната чанта, която носеше.

— Знам колко си зает и не искам да ти създавам неприятности пред шефа Мак — заговори в скоропоговорка Лайза. — Просто имам нещо за теб и исках да ти го дам, така че реших да дойда и... — Тя пхна чантата в ръцете на Мак. — Заповядай.

Известно време Рей беше твърде изненадан, за да предприеме каквото и да било. Само гледаше втренчено Лайза. Изведнъж

установилата се тишина беше нарушена от ясения глас на Джим, който го викаше от другия край на обора.

— Шефе Мак? Ей, шефе Мак? Тук ли си?

— Тук, къде другаде! — изкрещя Рей, без да се замисли.

Очите на Лайза се разшириха. Нищо чудно тогава, че Рей беше така шокиран, като я видя. Шефът Мак явно беше наблизил, а тя прекъсна работата на помощника му. Беше слушала достатъчно за характера на този човек, за да не иска да злепоставя Рей пред него. Огледа се изплашено, като се питаше къде ли е шефът Мак.

— Късия иска да знае на каква дълбочина да разстеле жаравата, освен това на Девил току-що му падна подковата и Ласитър ми каза да ти предам, че доктор Лонг трябва да прегледа една кобила с остри стомашни болки, преди да дойде да зашие твоята загубена полусляпа крава — говореше Джим, докато влизаше в обора. Той идваше от яркото слънце и започна да мига, за да свикнат очите му с полутъмната вътрешност на обора. — Къде, по дяволите... А, ето къде си бил. Късия се кълне, че е видял червения скопен кон, който даде на Лайза, завързан зад обора. Искаш ли да проверя?

— Не — отговори Рей безцеремонно.

— Сигурен ли си? Да не би той да я е хвърлил или... — Гласът на Джим секна и той млъкна, когато очите му свикнаха със сумрака и различи Лайза, застанала точно зад Рей. — О, Божичко, божичко! Дяволите да ме вземат с голямата ми уста. Много съжалявам, шефе Мак.

Лайза не чу отговора на Рей. Беше като парализирана от разкритието.

— Ти си... — Тя изведнъж млъкна. Преглътна конвулсивно, като видя напрегнатия, студен израз на лицето на Рей. — Шефът Мак.

— Да — отговори й той с глас, не по-различен от израза на лицето му.

Лайза не сваляше поглед от Рей, като в същото време се опитваше да подреди хаоса в главата си.

— Аз... — Тя направи безпомощен жест, след като думите отказваха да й служат.

— Извинявай, шефе — измърмори Джим. — Уверявам те, че не исках да издам шегата ти.

Рей стоеше неподвижен и сякаш не го чуваше. Вниманието му изцяло беше погълнато от Лайза, като очакваше да види как, когато го погледне, вместо любовта в очите ѝ ще прочете сметкаджийство.

Лайза пребледня и на лицето ѝ не остана капчица кръв, когато извинението на Джим достигна до парализираното ѝ съзнание.

Уверявам те, че не исках да издам шегата ти.

Тя не забеляза кога каубоят излезе от обора набързо и мълчаливо, защото изведнъж си спомни първите думи, които Рей ѝ беше казал: Ти си нещо друго, малко момиченце. Ако приемеш диамантена гривна вместо диамантен пръстен, ще прекараме добре известно време.

Чак сега, но твърде късно, тя разбра значението на това „нещо друго“.

Глупачка.

Рей я беше предупредил по възможно най-ясния начин, че иска от нея само едно нещо, но тя не го беше слушала. Беше я подвела самотата ѝ и неопределеният ѝ копнеж и си беше създала красива мечта: беден каубой на име Рей.

Уверявам те, че не исках да издам шегата ти.

Думите на Джим отекваха пак и пак в мислите на Лайза и не ѝ даваха мира.

Шега, шега, просто една шега... всичко това, от първия миг е било шега. Рей беше шефът Мак, богатия свалач, човекът, който никога не би се задомил и не би зарадвал баща си с наследник. Шефът Мак, кой то притежаваше толкова много пари, та никой от семейството му не си правеше труда дори да ги преброи. Както и жените му. И тях никой не си правеше труда да преброи.

Аметистовите очи на Лайза се спряха на кафявата книжна чанта, в която бе ризата, ушита за Рей. Можеше да си представи какво ще си помисли за дреха, направена при най-примитивни условия, дреха, която притежаваше всичките недостатъци на ръчната изработка. Шевовете на ризата не бяха идеално прави и равномерни, илиците не бяха съвсем еднакви, а след като уши ризата, я беше изгладила с една стара ютия, която нагря на каменното огнище. Самите копчета пък бяха далеч неизискани, просто отвратителни.

Изведнъж лицето на Лайза пламна и възвърна обичайния си цвят при мисълта за копчетата, които едно с едно не си схождаха, бяха ръчно изработени от еленови рога и грубо излъскани, също на ръка.

Погледна Рей с изплашени очи, като се опитваше да намери думи, за да обясни, че е мислела да направи добро, само че просто не е знаела кой е той, иначе никога не би допуснала, че...

Изведнъж Лайза осъзна и нещо друго, отново лицето ѝ пламна и после пак пребледня — то сменяше цвета си с бързината на ударите на сърцето ѝ.

Нищо чудно няма, че Рей не ме покани на танците. Защото просто не е един от каубоите, работещи тук. Той е собственикът на Рокинг М. Която дойде с него на танците, няма да е момиче без пари, с непрестижно образование или пък маниери на поведение в обществото, усвоени край първобитните огнища.

Каква шега! За моя сметка. Определено за моя сметка.

Изведнъж я напуши неудържим смях, но тя с всички сили се овладя и не се издаде. Напомни на самата себе си, не без чувство на унижение, че ако не се въздържи, много скоро смехът ѝ ще се превърне в истинска болка и плач. А така не биваше. Сега тя беше сред цивилизовани хора, които умееха да скриват чувствата си. Това беше маниер на поведение, който просто трябваше да научи. И то веднага. Още сега. В тази секунда.

А след това Лайза си помисли, че не би могла да се усмихне и да поздрави Рей за добрата му имитация на провлечения говор на западняк. Просто не притежаваше това светско умение. И никога нямаше да се научи на такова поведение. Защото тя беше като ливадата, която с готовност приемаше както слънцето, така и дъжда и не се пазеше от тях — нейното убежище без бариери.

А точно от това се нуждаеше в този момент. От щедрата, безкористна топлина на ливадата.

Лайза се обърна и започна да бяга. Излезе навън, където грееше ослепително слънце. Втурна се към Ноузи и чевръсто го възседна с грациозността на момиче, отраснало с яздене на неоседлани коне. Като реакция на пришпорването на ездачката конят се завъртя на задните си крака, но една силна ръка го хвана за юздите точно под муцуната и принуди животното да се закове на място.

— Тпру-у! Стой, момче! Спокойно, така. Спокойно — повтаряше Рей, докато се противопоставяше на опитите на коня да се освободи. Когато Ноузи изпръхтя и се успокои, Рей вдигна поглед към Лайза, без да пуска юздите.

Първото, което му направи впечатление, бе неестествено бледото ѝ и напрегнато лице. Изражението ѝ беше като на човек, когото са ударили без предупреждение и който търси как да избегне следващите удари. Беше отклонила поглед и гледаше нагоре към върха, който се извисяваше над ливадата на Макол, а тялото ѝ просто трепереше от желанието ѝ да избяга. На него му беше ясно, без да я пита, че тя копнее за лятното безвремие на ливадата, за нейната тишина и спокойствие. Той копнееше за същото. Но сега вече всичко беше загубено, беше му отнето от непредпазливостта на един каубой, който не можеше да държи устата си затворена.

Рей с омраза изсъска една-единствена жестока дума. Лайза трепна и се опита да смушка коня, за да избяга. Но не успя. Рей не пускаше юздите.

— Започвах да ти говоря за това поне стотина пъти — заговори я той рязко.

Лайза дръпна юздите, но пак напразно. Конят не реагираше. Стана ѝ ясно, че няма да се озове в нежната прегръдка на ливадата, преди да се изправи лице в лице с Рей. Тя решително събра цялото си самообладание.

— Но не ми каза — възрази му тя, като продължаваше да гледа към ливадата, вместо към него. Опита се да се усмихне, но не ѝ се удаде. — Защото ако беше ми казал, това щеше да развали шегата ти. Разбирам го. Но чак сега.

— Това, че не съм ти казал, няма нищо общо с каквито и да е шегички. Особено след като се сблизихме.

Рей видя как Лайза трепна при думата „сблизихме“, видя как се изчервява от притеснение. Изглеждаше уязвима, беззащитна. Невинна. Но вече не е. Той ѝ бе отнел невинността. Не. Всъщност тя сама му я беше дала.

Тя я беше дала на един каубой на име Рей. Но аз съм шефът Мак. Защо не ѝ казах?

Проклинайки и себе си, и целия свят, и като все повече се вбесяваше при всяка казана дума, Рей, без да пуска юздите, се наведе над врата на коня и принуди Лайза да го погледне в очите.

— Не знам защо изпитвам това проклето чувство за вина — заобяснява той троснато. — Имах съвсем основателна причина да не ти казвам кой съм.

— Да, разбира се — отговори му тя учтиво, с овладян глас. Погледът ѝ не се отделяше от върха в далечината. Тя отново дръпна дискретно юздите. Без никакъв резултат. — Може ли сега да си тръгвам или искаш да ти върна коня?

Внимателните, учтиви думи на Лайза подействаха като факла върху разлят бензин — сравнение, напълно подходящо за настроението на Рей сега.

— Знаеш много добре защо не ти казах, така че не ми се прави на невинна! — извика той сърдито, като стискаше юздите на Ноузи в едната си ръка, а с другата — забравената и от двамата чанта.

— Да. Заради твоята шега.

— Не беше никаква шега, дявол да го вземе, и на теб ти е много добре известно! Не ти казах кой съм, защото не исках да виждам в очите ти долари вместо любов! Защо, по дяволите, трябва да се чувствам виновен за това? И преди да ми отговориш, няма да е зле да чуеш и още нещо. Знам, че си дошла в Америка, защото искаш да си намериш съпруг, който или да може да живее като родителите ти, или да има достатъчно пари, за да не трябва да се съобразяваш с часовника и да работиш по четиридесет и осем часа на седмица.

С всяка дума на Рей лицето на Лайза добиваше все по-объркано изражение. Той виждаше нейната обърканост, но това не го успокояваше.

— Ти си отгледана така, че не си способна да живееш в реалния свят. И много добре знаеш това — продължи той грубо. — Времето, което си прекарала при племената, просто не се връзва с Америка от двайсети век. Затова презглава си хукнала на лов за богат мъж или поне антрополог, но накрая ми се даде на мен, въпреки че знаеше, че съм беден и че за нищо на света не бих започнал да изучавам онези диваци от каменния век. Аз взех това, което ти ми предложи и никога нищо не съм ти обещавал, нищо от рода на брак или каквото и да е друго. Така че можеш да се откажеш от това си поведение на обидена девица. Знаела си, че лятото все някога ще свърши. Знаех го и аз. Тогава ще се хвърлиш в прегръдките на онзи глупак, антрополога, когото Тед Томпсън ти е избрал.

Рей не си задаваше въпроса защо само мисълта за непознатия мъж, който очаква Лайза, караше цялото му тяло да се изпълни с убийствена ярост. Не се питаше за това какво означава всичко, което

изпитваше — беше твърде ядосан, защото усещаше, че лятото се изплъзва през стиснатите му в юмрук пръсти така необратимо, както когато денят преминава в нощ. Нуждаеше се от топлината на огъня на Лайза и от тръпнещата топлина на нейното тяло. Имаше нужда от нея точно толкова, колкото се нуждаеше от въздух. Бореше се да я задържи точно така, както би се борил, ако му беше отнет въздухът, без никакви задръжки, безмилостно, без да задава въпроси или да отговаря на някакви въпроси, с цялата твърдост, на която бе способен.

И все пак губеше. Загубваше я. Знаеше си, че някога това ще се случи, но това, което не знаеше бе, че ще се случи толкова скоро и толкова много ще го заболи. Болката го вбесяваше, както и загубата.

Почувства, че юздите бавно се издърпват от стиснатата му ръка.

— Не! — избухна той, като стисна юздите още по-здраво. — Говори, дявол да го вземе! Не си отивай, сякаш не съществувам!

Неговата решителна молба проникна до съзнанието на Лайза, където имаше само една мисъл — мисълта да избяга. За първи път го погледна право в очите.

Той очакваше да прочете корист и жажда за пари в очите ѝ. Но там не намери нищо друго, освен същата пустота, която беше обзела собствената му душа. Болка, необратима загуба и мъка, но не и гняв.

Липсата на гняв в нея обърка Рей, когато тя заговори. Грижливостта, с която подбираше думите си, безмилостната индиферентност на гласа ѝ, лекото потреперване на тялото ѝ — всичко му подсказваше, че тя е напрегната почти извън предела на това, което може да издържи. Не беше ядосана, защото не можеше да си го позволи, за да не загуби напълно самообладанието си.

— Не знам нищо за никакъв антрополог, за глупак или както и да го наречеш — заговори Лайза. — Родителите ми ме изпратиха тук, за да си намеря съпруг, но аз дойдох не за това. Искях да разбера коя съм и каква съм. Не се чувствах на мястото си в нито една от културите, в които израснах. Винаги бях бялата кльоцава пришълка, която знае твърде много за различни от техните традиции, богове и начин на живот. За това си мислих, че мястото ми е тук, в Америка, където живеят заедно хора с всякакъв цвят на кожата и където традициите са нещо, което семействата създават. Но съм сбъркала. Мястото ми не е тук. Аз съм твърде... бедна.

— Това, което казваш, не обяснява нищо за нашите отношения, за теб и за мен — противопостави ѝ се хладно Рей.

Лайза затвори очи, тъй като изведнъж я преряза, остра болка.

— За какво говориш?

— Ти си обидена и разстроена, защото те измамих, а точно сега аз съм изпълнен с гняв към всички, включително и към самия себе си. Но дълбоко под моментното настроение нищо между нас не се е променило. Когато те гледам, така те желая, че не мога да стоя на краката си. Когато ти ме погледнеш, изпит ваш същото. Ние сме влезли взаимно в кръвта си и си причиняваме треска. Това не се е променило.

Лайза погледна Рей, мъжествената извивка на устните му и искрящата сивота на очите му. Разбра, че има право. Даже и сега, когато гневът и болката се бореха в нея, тя го гледаше с желание, от което ѝ се виеше свят.

Треска.

Рей видя откликналата любов в очите на Лайза и почувства, че ноктите, които сякаш се бяха впили в него, бавно го отпуснаха. Краят на лятото наистина щеше да дойде... но не точно днес. Не и в този момент. Пак можеше да диша свободно. Въздъхна дълго и дълбоко. Пусна юздите, като с ръката си сега усети износената мекота на плата, опънат по бедрото на Лайза.

— Има една хубава страна на цялата тази бъркотия — призна той троснато. — Сега знаеш кой съм и няма причина да не дойдеш на танците.

Щом Рей спомена за танците, Лайза си спомни за нещастната риза, скрита в чантата, която той още държеше. Изведнъж разбра, че би могла да издържи всичко друго, но не и той да види тази риза и всичките ѝ недостатъци, които така нелепо щяха да излязат наяве.

— Благодаря ти, много мило от твоя страна — от говори му тя бързо, — но аз не мога да танцувам.

При тези думи му се усмихна. Мълчаливо се молеше той да разбере, че му отказва, не защото е сърдита, нито пък от прекомерна гордост. Просто тук не се чувстваше на мястото си и много добре го съзнаваше.

Но Рей сякаш не беше в състояние да я разбере. От предната част на обора се чу гласът на Ласитър — викаше шефа Мак. Рей изруга злобно под нос.

— Аз ще те науча да танцуваш — възрази ѝ той решително.

Тя бавно поклати глава, сякаш лишена от способността да говори.

— Нали ще дойдеш? — настоя той.

— Ей! Шефе Мак! В обора ли си? — викаше Ласитър. Гласът му се чуваше все по-слабо, защото се отдалечаваше навътре в обора. — Търсят те по телефона от Хюстън...

— По-добре да тръгваш — предложи Лайза и леко дръпна юздите.

Рей вдигна ръката си от бедрото ѝ и хвана поводите.

— Няма да си тръгна, преди да се съгласиш да дойдеш на танците.

— Шефе Мак? Ей! Шефе Мак! Къде си, по дяволите?

— Не мисля, че идеята ти е добра — изговори Лайза бързо думите си. — Наистина не знам нищо за обичаите в Америка, нито пък...

— Остави сега обичаите — сопна се Рей. — Каня те да танцуваме, а не да си водиш бележки за разни старомодни народни обичаи.

— Шефе Мак! Е-ей!

— Идвам, дявол да те вземе!

Конят нервно трепна при гръмогласното изревяване на тези думи. Рей само стисна по-силно юздите, впил поглед в Лайза.

— Ще дойдеш на танците — настоя той решително. — Ако нямаш официална рокля, ще ти купя.

— Не — отговори тя бързо, защото много добре си спомняше думите му за обещаната диамантена гривна, ако тя му угоди. — Никакви рокли. Никакви диамантени гривни. Нищо. Имам си всичко, от което се нуждая.

Рей понечи да ѝ възрази, но само като погледна бледото, категорично изражение на лицето ѝ, разбра, че не би имало смисъл да спори.

— Добре — съгласи се той с напрегнат глас. — Ела с проклетите си джинси. За мен няма никакво значение. Ако не искаш да танцуваш, просто ще слушаме музика. Това не изисква нищо друго, освен две уши, а ти си ги имаш дяволски истински. Няма да имам време да дойда до хижата и да те взема. Твърде често ми се налагаше да отсъствам

оттук през последните седмици. Ако не си гледам работата, няма да има танци... нито пък ранчо, по същата причина.

Лайза се усмихна тъжно, когато видя как от двете им страни бързо се приближават Ласитър и Джим, и двамата устремени към Рей като мухи на мед. Мисълта колко време беше отделил от работата си, за да бъде с нея, беше едновременно и приятна, и обезпокоителна. Рей можеше и да има време, което да отдели за нея, обаче шефът Мак нямаше.

— Ще изпратя Ласитър да те вземе утре следобед — предложи Рей. — Рано следобед.

Колебливо, с ясното съзнание, че прави грешка, Лайза кимна с глава. Не можеше да устои на желанието да види Рей отново, както водата в потока не можеше да се противопостави на наклона на хълма и течеше надолу.

Рей изпита облекчение, толкова силно облекчение, че почти се преви под непосилното чувство. Погледна към Лайза с надежда, като се опитваше зад тъмнината в очите ѝ да открие топлотата и смеха, които винаги бе срещал.

— Любима? — каза той меко, като погали бедрото на Лайза с кокалчетата на ръката си. Все още държеше книжната чанта. — Съжалявам, че не ти го казах по-рано. Просто не исках нещата да се... променят.

Лайза кимна отново и леко докосна ръката на Рей. Когато той отвори длан в отговор на ласката ѝ, тя взе хартиената чанта, стисна ръката му и в същото време издърпа юздите. Докато Рей разбере, че чантата отново е в нейните ръце, Ноузи вече се беше отдалечил.

— Лайза?

Тя го погледна. Лицето ѝ беше бледо, а очите ѝ толкова тъмни, че не личеше истинският им цвят.

— Не беше ли изминала целия този път, за да ми дадеш плика?

Тя поклати глава и се опита да придаде на гласа си безгрижност.

— Това беше за един каубой на име Рей. Той живее на ливадата. А шефът Мак живее тук, долу.

Рей почувства как студените нокти на болката пак го хващат здраво.

— Рей и шефът Мак са един и същ човек.

Лайза насочи коня си към планината, без да му отговори.

— Лайза? — викаше Рей. — Лайза! Какво искаше да ми дадеш? Отговорът ѝ беше донесен от вятъра, който повя откъм високите върхове.

Не е нещо, от което имаш нужда...

Рей дълго стоя така, а думите ѝ ечаха в съзнанието му. Усещаше, че нещо му се изплъзва, нещо му убягва. Каза си, че това е глупаво — Лайза просто беше шокирана и обидена и си беше взела обратно подаръка, който му бе приготвила, но все пак щеше да дойде с него на танците. Щеше да я види пак. Лятото още не бе свършило.

— Не е нещо, от което имаш нужда...

Изведнъж той усети как цяла една пропаст се отвори зад привидно шеговитите думи и го обхвана чувството, че е загубил нещо, което не може да назове.

— Не се е променило нищо — внушаваше си той упорито. — Тя все още ме желае и това нейно желание няма нищо общо с парите ми. Нищо не се е променило!

Но не си вярваше.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Лайза се събуди сутринта в деня на танците, пейзажът наоколо беше неземеен — сякаш обсипан с диаманти под сапфиреното небе. Светлозелените листа на трепетликите правеха фона от зеленината на другите дървета да изглежда почти черен. Дъхът на Лайза образуваше сребърно облаче. Въздухът беше толкова студен и чист, че ставаше почти видим и блестящ. Тя стоеше на вратата на хижата и се опиваше от красотата на ливадата, докато започна да трепери от студ.

Помисли си за Рей, който беше шефът Мак, а не Рей.

Не. Не трябва да мисля за това. Вече нищо от нещата, които се случиха, не могат да се променят. Единственото, което мога да направя, е да побягна обратно и да премина през нощта, за да се върна в топлината на вчерашния ден. Трябва да бъда като трепетликите. Те биха искали сладката лятна треска никога да не свършва, но въпреки това не се сърдят, когато наистина свърши. Те запазват най-голямата си красота за последните, сладко-горчиви мигове на лятната си любов.

Не знам точно как, но същото ще направя и аз.

Джинсите, които обу, бяха твърди от студа. Кръпките им бяха с толкова много цветове, колкото утринния пейзаж. Тя бързо се облече с тениска, блуза, пуловер, яке, чорапи и обувки, едва ли не всичко, което имаше в гардероба.

Навън слънцето беше толкова ярко, че пламъците на огъня, който запали, просто бяха невидими. Само топлите вълни, които се издигаха към наситеното синьо небе, правеха гледката зад тях леко деформирана. Кафето замириса божествено, а вкусът му се оказа още по-хубав от аромата, когато топлината му се разля в измръзналото й тяло. Контрастът между студа и топлината, между сутрешния хлад и огъня избистри сетивата й. Също като трепетликите, замрели в междувремието на отиващото си жежко лято и идването на ледовитата зима, тя се вслушваше унесено в тишината, в която кристалчетата

слана проблясваха и се изгубваха заедно с изчезващия здрач над ливадата, прогонван от все още незагубилото силата си слънце.

Когато изчезнаха и последните блестящи кристалчета слана и всички треви останаха сухи, Лайза мина през оградата на ливадата с фотоапарата в ръка. За последен път щеше да запише височината на растенията, измерена срещу номерираните колчета, тъй като сланата беше така безпощадна, колкото и красива. Със своя блясък тя слагаше край на растежа на тревите.

Ливадата сякаш не беше изненадана. Беше се готвила за тази диамантена сутрин месеци преди това, от момента на първите нежни стръкчета трева, покарала под топящия се пролетен сняг. Трескавият пробег на лятото беше вече донесъл своите плодове. Тревите кимаха и се покланяха на всички ветрове. Техните грациозни, ефирни главички бяха натежали от семената, които щяха да покълнат следващото лято. А отвъд тревите се виждаха трепетликите. Листата им потрепераха и горяха в толкова чист, ярък жълт цвят, че Лайза не можеше да ги гледа, без да присвие очи.

Движеше се из ливадата тихо и леко, сякаш тя самата беше част от природата. Ръцете ѝ бяха нежни, бързи и сигурни, когато режеше семенните главички на тревите. От всяко растение вземаше само онова, което ѝ беше поръчал доктор Томпсън, а всичко друго оставяше на ливадата и на съществата, които живееха в нея. Върна се в хижата, подреди номерираните пликчета и ги прибра. Залепи в дневника снимките, които току-що бе направила, написа необходимите бележки и прибра и тетрадката.

Тъгълът, под който падаха слънчевите лъчи, и къркоренето на стомаха ѝ напомниха, че е късно следобед. Осъзнаването на това я извади от първобитното чувство за време, в което се бе потопила, позволявайки на бавния първичен ритъм да уталожить вълнението в нея. Обядва нещо студено, докато сгорещи вода, за да си измие косата. Много преди опушената до черно кофа да започне да вдига пара, тя дочу тропот на конски копита. Сърцето ѝ лудо заби, но кога то се обърна, видя само Ласитър.

Какво очаквах аз? Рей — шефът Мак — каза, че ще изпрати Ласитър и точно това бе направил.

— Здравей — посрещна го Лайза, като се опита да се усмихне. — Обядвал ли си?

— Боя се, че да — отвърна Ласитър неохотно. — Шефът поръча да не се мотая тук, а да те заведа долу. А пък точно когато тръгнах, се обади баща му. Шефът трябва да шофира чак до града, за да го вземе. Ще ти кажа истината, госпожице Лайза. До довечера, докато шефът Мак се върне, така ще му се влоши настроението, че би засрамил дори мечка гризли.

— Разбирам. Е, все пак налей си една чаша кафе, докато взема това-онова от хижата. Няма да те издам на шефа Мак, че сме загубили няколко от скъпоценните му минути, освен ако ти не му кажеш.

Ласитър слезе от коня си и тръгна към Лайза. Очите му търсеха лицето ѝ.

— Добре ли се чувстваш?

— Чудесно, благодаря. Не съм се порязала, не съм си навехнала нищо и не се нуждая от храна, нито пък от касетки — добави тя, като се насилваше да се усмихне, докато изброяваше обичайните неща.

Ласитър отвърна на усмивката ѝ, макар че въпросът му не беше зададен като подготовка за разпита, който шефът Мак провеждаше с всеки каубой, след като е видял Лайза. Ласитър я наблюдаваше, докато тя загаси огъня с вещица, която издаваше истинска опитност. Усещаше, че има някаква промяна в нея, но не можеше да реши точно каква.

— Виждам, че снощи е паднала слана — измисли той какво да отбележи най-после, като оглеждаше яркожълтите трепетлики и измамната зеленина на ливадата.

— Да — отговори му Лайза.

— Но въпреки това още няколко дни ще бъде горещо.

— Така ли? Откъде знаеш?

— Тази сутрин вятърът излезе късно. Сега духа от юг. Предполагам, че ще имаме циганско лято.

— Какво значи това? — попита Лайза.

— Нещо като подарено лято между първите тежки слани и началото на истинските студове. Тогава се запазват всички предимства на лятото и няма насекоми.

Лайза погледна към трепетликите.

— Измамно лято — измърмори тя, — но затова пък още по-приятно. Трепетликите знаят това. Нагиздили са се с най-ярките си премени.

Тя бързо изтича до хижата и малко по-късно се появи с раницата си в ръце. Сплетената ѝ коса беше скрита от ярко шалче, вързано отзад на тила ѝ. Ласитър беше оседлал Ноузи и беше поставил юздите му, докато тя се приготвяше в хижата. Когато ѝ подаде поводите, той я погледна и разбра какво се беше променило. В неповторимите ѝ виолетови очи сега не светеше смях, докато вчера цялата беше засмяна.

— Не е искал да те огорчи — каза ѝ той тихо.

Тя се обърна към него обърквана, защото в момента мислеше за преобразените листа на трепетликите, които горяха като хиляди свещички на фона на наситеносиньото есенно небе.

— Шефът Мак — поясни Ласитър. — О, безспорно е доста кибритлия и никой не може да му се опре — нито хората, нито животните, но не е дребнав или злобен. Не е искал да те огорчи с шегата си.

Лайза се усмихна предпазливо, но приветливо, като очите ѝ отразяваха ярките цветове на трепетликите в ливадата.

— Убедена съм, че е така. Не се притеснявай, че не се смее, когато очакваш. Това е просто защото все още не разбирам тънкостите на западняшкото чувство за хумор.

— Ти си влюбена в него, нали? — попита я тихо Ласитър.

— В шефа Мак ли?

Ласитър кимна.

— Не съм — каза тя и насочи коня към пътеката. — Бях влюбена в един каубой на име Рей.

Известно време Ласитър остана с отворена уста и гледаше Лайза, докато тя тръгна на коня си. След това бързо скочи на своя кон и я последва, излизайки от ливадата. През целия път надолу към ранчото грижливо подбираше темите на разговор — говореше за бебето на Джим — как му растат зъби, за ямата за барбекю, която Джим е изкопал, за полусляпата крава, която има повече шевове по кожата си, отколкото могат да се преброят върху чифт ръчно напра вени ботуши. Макар че Лайза все още се усмихваше само за да бъде мила с Ласитър, към края на пътешествието повече приличаше на себе си, и ако понякога усмивката ѝ влизаше в тъжно противоречие със сенките в очите ѝ, той не виждаше причина да отдава голямо значение на това.

Когато Лайза и Ласитър влязоха в двора на ранчото, там една до друга бяха паркирани скъпи коли и бляскавата им боя прозираше като оцветена вода под праха, наслоен от селските пътища. Имаше очукани пикапи от близките стопанства, както и чужди коне на коневръзките. От едната страна на обора беше опъната огромна тента на ярки райета, под която имаше дълги маси. Така те щяха да бъдат защитени от внезапен следобеден пороен дъжд, който често се изливаше откъм планинските върхове. Хората шумно се поздравяваха и си подвикваха, докато изваждаха от колите си огромни покрити съдове с ядене и ги занасяха в кухнята на ранчото. Изглежда, че всички се познаваха.

Лайза беше обхваната от онова познато чувство на тъга и безпокойство, че тук е чужда и няма нищо общо с тези хора. Поканена е и е добре дошла, но толкова. Обаче принадлежи ли на това общество? Не.

— А, виждам, че децата на Лайтън са дошли по стръмния път, който се използваше, преди да построят държавната магистрала — отбеляза Ласитър.

Лайза проследи погледа му до конюшната, където имаше три чужди коня. Те хрупаха сено от малки купчинки, които бяха оставени на яслите.

— По кой стръмен път?

— За който ме попита точно преди да минем през първата река и където пряката пътека на шефа Мак се слива с големия път. Та тази пътека продължава през планината до ранчото на Лайтън. От там до града има само два-три километра. — Ласитър пак огледа паркираните коли и изруга под нос. — Не виждам пикапа на шефа Мак. Това значи, че баща му е изпуснал ранния самолет. Проклети да са дяволите в ада! — Ласитър въздъхна и с рязко движение на ръката намести шапката си. — Шефът ще бълва змии и гущери, убеден съм. Хайде, ела да се настаниш, за да няма за какво да ми мрънка.

— Да се настаня ли?

— Шефът Мак поръча да се паркираш в неговата стая — изговори Ласитър предпазливо, като гледаше навсякъде другаде, но не и внезапно почервенялото лице на Лайза. — Тя е тази голямата точно до хола. Сестра му с приятелката ѝ и приятелките на баща му ще се настанят по другите стаи — продължаваше в скоропоговорка Ласитър, — така че няма да имаш друг избор.

— Няма проблеми — отговори му Лайза напрегнато. — Няма да оставам през нощта. Стаята ще ми трябва само да се измия и да се преоблека.

— Ама шефът Мак каза...

— Да вържа ли Ноузи при другите коне или да го оставя на пасището? — прекъсна го Лайза нетърпеливо.

Мисълта, че Рей... Не, не Рей, шефът Мак бе допуснал, че тя най-покорно ще се настани в неговата стая, направо я разгневи. За първи път, откакто бе открила кой всъщност е Рей, тя се чувстваше не само тъжна и в глупаво положение, но и обидена. Можеше да приеме без никакъв гняв, че лятото си отива, защото животът сред различните племена я беше научил, че смяната на годишните времена е така неизбежна, както редуването на светлината и тъмнината.

Но не можеше да приеме ролята на поредната жена на шефа Мак.

— Ще заведе Ноузи в обора — предложи Ласитър, като бдително наблюдаваше Лайза. Забеляза как първият изблик на унижение беше последван от истински гняв. — Може да хапне малко овес, след като няколко седмици е пасъл прясна трева.

— Благодаря — каза тя и слезе от коня. — Ще оставиш ли такъмите на вратата на обора?

— Той ми поръча да ги прибера. Каза ми, че вече няма да ти трябват, и че и от коня няма да имаш нужда. — Ласитър се изкашля и добави притеснено: — Съвсем ясно е, че шефът Мак очаква да останеш тук.

— В неговата спалня? — попита строго Лайза, като повдигна едната си платинена вежда в мила извивка. — С него? Това не е много приемливо, не мислиш ли? Аз се запознах с него едва ли не вчера. Сигурно ме бърка с някоя от жените си.

Ласитър отвори уста, после я затвори и се усмихна неохотно.

— Не ми е казал нищо за това къде възнамерява да спи той. Само ми каза ти къде ще се настаниш. Тук никоя жена не е преспивала. Нито веднъж дори.

— Боже Господи! Естествено, че не бих искала да опетня безупречната му репутация. Особено пък след такова кратко познанство.

Постепенно усмивката на Ласитър се превърна в откровен смях. Той се облегна на предната част на седлото на Лайза и я погледна с възхищение.

— Изглежда имаш намерение да си го върнеш, а?

— Какво да си върна?

— Да станете квит — поясни той кратко.

Тази мисъл не бе ѝ минавала през ума, а още по-малко формулирана така. Но след като я осъзна, наистина изкушението беше голямо. След това си представи мълчаливите трепетлики, как всеки техен лист пламтеше в жълто и оповестяваше едновременно щедростта на лятото и края на жегите. Нейните шансове да победи Рей по правилата на собствената му игра бяха не по-големи от тези на трепетликите да останат зелени и през зимата.

Лайза слезе от коня, взе раницата си и влезе в къщата. Ласитър отведе Ноузи. Дори за непретенциозния вкус на Лайза мебелировката на къщата ѝ се видя твърде спартанска, с изключение на кабинета. Явно не се бяха поскъпили за набавянето на компютър, който далеч не беше стар или второкласен, също както и не се скъпяха за добитъка, за конете и заплащането на надници на хората, които работеха за шефа Мак.

Интересно колко ли плаща на жените си?

Отговорът на тази невесела мисъл ѝ хрумна така бързо, както и въпросът.

Диамантени гривни, разбира се.

Нямаше никакво съмнение коя спалня принадлежи на Рей. Която имаше достатъчно голямо легло за неговия ръст. Към спалнята имаше баня с необичайно голям душ. Лайза пусна райбера на вратата след себе си. Извади аметистовия плат от раницата си, разтръска дългото ленено парче и го постави на закачалката в банята. Дълго и с удоволствие се къпа на великолепия щедър душ, наслаждавайки се на всяка капчица топла вода. Чувстваше се като царица в банята на царския палат. Когато най-после излезе от душа, парата беше оправила гънките на намачкания лен. Останалото беше изгладено от малката ютия, която намери в гардероба на Рей.

След няколко опита разбра как да борави с яркорозовия сешоар за коса, който беше оставен на плота в банята. Не можеше да си представи, че Рей си служи с това приспособление, както не можеше

да си представи, че ползва и луксозния сапун и шампоан, които бяха оставени в банята. Тя самата също не можа да се възползва от тях, защото пластмасовите бутилки бяха неотворени.

Може би Рей водеше жени тук по-често, отколкото си мислеше Ласитър.

В това тъжно настроение Лайза си бършеше косата, докато се превърна в ароматен сребърно-златен облак, който се прилепваше към всичко, което се докосваше до нея. Очерта с грим очите си така, както открай време правеха жените от Средния изток. Аркансилът потъмни дългите ѝ кехлибарени мигли, докато добиха цвета на зениците на очите ѝ. Начерви устните си с бляскавото съдържание на ухайна кутийка от дърво, не по-голяма от палеца ѝ. Парфюмът, който употребяваше, беше смесица от розови листенца и мускус — рецепта, толкова древна в козметичната практика, колкото и черния прах за очертаването на очите.

Тя събра копринената си буйна коса и я сплете на сложна, блестяща плетка, която закрепил на върха на главата си с два дълги фуркета от абаносово дърво. Фуркетите бяха украсени с дъгоцветни парченца от морски миди, както и шестте абаносови гривни, които сложи на лявата си ръка. Блестящите черни обувки тип чехли бяха извадени от раницата и сложени на краката ѝ. Тя взе дългия аметистов ленен плат и започна да го увива около тялото си като индийско сари. Последният метър от сияйния плат остана, за да покрие свободно косата ѝ, от което очите ѝ изглеждаха като огромни аметисти, грейнали на фона на фината ѝ блестяща като перла кожа.

— Лайза? Тук ли си? Отвори ми. Трябва да взема душ, а Синди е окупирала другата баня.

Лайза подскочи от изненада, като чу гласа на Рей. Сърцето ѝ заби диво.

Това не може да бъде Рей — толкова скоро.

Тя бързо погледна през прозореца на банята и разбра, че следобедът наистина е изхвърчал. Отиде до вратата на банята, но се спря с ръка на бравата. Не беше готова да се изправи лице в лице с Рей и да му се усмихне лъчезарно като трепетликите на ливадата. Не беше сигурна дали ще събере нужната смелост.

— Лайза? Знаем, че си вътре. Отвори проклетата врата!

Преди да се осмели да отговори, чу познатия глас на Ласитър, който прокълнтя из къщата.

— Шефе Мак? Ей, шефе Мак! Вкъщи ли си? Блейн каза, че полусляпата крава прехапва шевовете си. Искаш ли пак да извикаш доктора или сам ще закърпиш старата дяволица?

Това, което Рей отговори, убеди Лайза, че Ласитър е бил прав — точно сега Рей беше в такова настроение, че можеше да преподава уроци по отвратително държание на разярена мечка. Тя чу как токовете на ботушите му озвучават всяка негова крачка от спалнята до изхода. Когато ругатните му се отдалечиха, тя надникна навън, не видя никого и бързо излезе от спалнята. Докато преминаваше край ъгъла на всекидневната, едва не се сблъска с една висока и стройна жена, чиято коса беше с цвят на току-що смляна канела, със стойка на кралица или на манекенка. На тънката ѝ ръка видя скъпа диамантена гривна.

— Божичко — възкликна жената, втренчена в Лайза. — Райън откога е започнал да държи харем?

— Райън ли?

— Макол. Идва от Едуард Райън Макол III, собственик на това ранчо и на няколко милиона разни други неща.

— О! Още едно име, значи. Чудесно. Въпросът за харема е съвсем уместен — каза Лайза, като произнесе думата, както в Средния изток — хареем. — Обзалагам се, че само той знае отговора. Защо не го попитате него, когато следващия път ви купи диамантена гривна?

— Моля?

— А, ето те, Сюзан — обади се една друга жена. — Помислих си, че съм те загубила заради тази среброкоса сладкодумна дяволица.

Лайза се обърна и видя висока, млада жена с красиви форми, която идваше откъм входната веранда. Кожата ѝ беше безупречна, а очите ѝ бяха като чисти черни кристали. Беше облечена с червен копринен костюм, от скъпата кройка, на който лъхаше на последна парижка мода.

— Божичко! — възкликна Лайза, несъзнателно повтаряйки думите на Сюзан. — Той наистина ли има харем?

— Ласитър ли? — попита чернооката красавица. — Ами, да, опасявам се, че има. Но ние му прощаваме. В края на краищата, той е един-единствен, а жените, изпълнени с копнеж, сме твърде много.

— Не Ласитър, а Рей. Райън. Шефът Мак. Едуард Райън Макол III — издекламира Лайза.

— Пропускате да кажете само, че е брат на Синди — каза сухо брюнетката.

— Кой?

— Синди — каза Сюзан с усмивка, — представи се на тази малка нимфа от мохамеданския рай, преди да те е намушкала с някоя от елегантните си абаносови фуркети за коса. Между другото, откъде си ги купила?

— От Судан, но те не се продават, не се и правят от местните занаятчии — обясни Лайза разсеяно, без да отделя очи от брюнетката. До нея и Сюзан тя се чувстваше като недодялан къс кол за ограда, увит в купени на старо парцали.

Трябваше да си остана на ливадата. Тук не мога да съществувам. Наистина. Нямам нищо общо с тези жени и не се чувствам непринудено като тях. Божичко, те са толкова красиви. Тук са у дома си. Държат се естествено. А аз не мога. Тук не мога да се държа естествено, при всичките тези хора, които се познават помежду си и познават Рей/Райън/Едуард Райън Макол III.

— И гримът за очи също е направо от Египет, от преди около три хиляди години. Роклята е вариация на сари — обясняваше Сюзан, като посочваше с пръст всичко, за което говореше, — а обувките са турски. Очите са просто сякаш от друг свят. Цветът им е като на скандинавка с тази съвършена уелска кожа, а тялото е красиво и пропорционално, макар и малко ниско. Токчетата веднага ще премахнат това несъвършенство. Защо не носите високи токчета?

— Сюзан е бивша манекенка, която сега ръководи модна къща. Тя не го прави от грубост — обясни другата жена.

— Мои? Груба? — възрази Сюзан, като вдигна изящно извитите си вежди. — Съчетанието е необикновено, но направо умопомрачително красиво. Грубо ли е да я посъветвам, че целият този ефект ще се подсили от високите токчета? Бих й предложила моите, но ще трябва да ги среже наполовина. Господи, бих убила някого, за да имам такива деликатни крачета. А тези очи! Косата ви естествено платиненоруса ли е, или мъничко посльгвате?

— Да посльгвам ли? — попита Лайза объркано.

Сюзан изръмжа.

— Естествена е. Бързо я скривай в гардероба, иначе никой от мъжете няма да ме погледне.

Лайза премигна, твърде изненадана, че високата красавица с коса с цвят на канела ѝ завижда, за да може да каже нещо.

— Хайде да се върнем към самото начало — предложи брюнетката с усмивка. — Аз съм Синди Макол, сестрата на Райън. — Тя се засмя на красноречивото изражение, което се изписа на лицето на Лайза и което тутакси разкри мислите ѝ. — Този израз на облекчение, който прочетох на лицето ви, е по-ласкателен от подсвиркването на някой сваляч — заключи Синди.

— Не ви обвинявам за нищо. Съперничеството със Сюзан за благоволенieto на Райън би създадо достатъчно неприятности, на която и да е, за да не се включва и една едричка брюнетка в пазарлъка. За нещастие, опасявам се, че и двете сте извън играта на брат ми. Райън вече си е намерил някакво момиче, но за това само се шушука. Обаче има и други неженени мъже тук, добро ядене и дори видях вино, скрито на дъното на хладилника. С една дума, човек има повече основания да се усмихва, отколкото да хленчи.

Лайза затвори очи и едва не се разплака, като чу думите на Синди. Просто не можеше да повярва. Райън вече си е намерил някакво момиче.

— Тя не ти вярва — каза Сюзан. — Мислиш ли, че има име, или Тинкърбел я е оставил на пътя, за да си улови някой алигатор?

— По-добре крокодил — пошегува се Синди.

Сюзан сви рамене.

— И от двата вида стават великолепни обувки. А, ето че тя се върна духом при нас. Ако замълчим за малко, може би ще ни каже името си.

Лайза се усмихна тъжно.

— Казвам се Лайза Йохансен.

— А, значи съм била права за скандинавската жилка — произнесе Сюзан ликуващо.

Изведнъж иззад нея се появи Ласитър. Той се поклони леко, каза нещо, което чуваше само тя и беше възнаграден с появилия се блясък в очите ѝ. Тя протегна ръка към неговата.

— Доведи я, преди да се съмне — каза Синди към отдалечаващата се двойка.

— Имаш ли предвид някой конкретен ден? — попита я Ласитър. Синди се разсмя и поклати глава. Лайза я погледна внимателно, но не откри на лицето ѝ израз на ревност или обида.

— Това не ви ли засяга? — попита я Лайза.

— Ласитър и Сюзан ли? — Синди повдигна рамене. — Те са пълнолетни. Надявах се Райън да ѝ хвърли око, но вече няма начин, след като си има друга.

— А къде е тя с-сега? — попита Лайза, като позаекна на последната дума.

— Кой?

— Момичето на Рей... Райън.

Синди се усмихна някак особено.

— Да знаете наблизко да живеят хора, които не измерват времето?

— Какво?

— Каза ми, че „името ѝ е Жена с главна буква“ и че „живее там, където времето не съществува.“ Той ходел там при нея. Ето защо не мога да се запозная с нея. В ранчото има твърде много часовници.

Сладко-горчиви сълзи опариха очите на Лайза, когато си даде сметка, че тя самата е момичето, което Рей е описал на сестра си — и че той също е наясно, че Лайза не може да съществува тук долу. Тя съществуваше само на ливадата, която не познаваше времето и където един беден каубой на име Рей идваше при нея, когато можеше, за да я види.

— Но искам да ги видя заедно — продължи Синди замислено. — Макар и да не мога да го изпитам пряко, искам да видя какво значи да те искат заради теб самия, а не заради банковата ти сметка.

В гласа на Синди прозвуча както копнеж, така и нотки от решителността на Рей. Веднъж, само веднъж в живота си искам да знам какво значи да те желаят като мъж. Просто като мъж, който се казва Рей.

Тогава Лайза не беше разбрала думите му. Но сега ги разбра. Разбра ги и я заболя повече, отколкото си представяше, че бе възможно. Заболя я не заради самата нея, а заради Рей. Обичаше го така, както той винаги беше искал да бъде обичан, но той никога нямаше да ѝ повярва, защото не беше каубоят на име Рей. Той беше Едуард Райън Макол III, наследил твърде много пари и твърде малко любов.

— О, виж какво чудесно бебе! — извика Синди с възхищение.

Лайза погледна през рамото си и видя Джим с бебе в ръце. Каубоят беше едновременно горд и малко неспокоен, че е поел отговорност да се грижи за сина си. Когато видя Лайза, на лицето му остана изписан само изразът на чиста гордост и той забърза към нея.

— Ето те и теб. Бетси ми каза да ти се похваля с новото зъбче на Бъди.

Бебето размахваше пухкавите си юмручета и гледаше Лайза с огромните си сини очи. Тя се усмихна от радост. След миг Бъди отвърна на усмивката ѝ. Новопоникналото зъбче блестеше в цялото си самотно великолепие на фона на здравите розови венци на бебето. То замахна неопределено с едното си юмруче и после постигна целта си — лакомо налага пръстите си.

— Още едно му пробива — обясни Джим с нещо средно между гордост и чувство на примирение. — Когато на бебетата им растат зъби, стават чувствителни като сляпа гърмяща змия.

Синди премигна.

— Моля?

— Гърмящата змия, когато е току-що сменила кожата си, не може да вижда — обясни ѝ Джим. — И се хвърля на всичко, което се движи. През останалото време гърмящите змии са много добри.

— Щом ти го казваш — отговори Синди уклончиво.

Бъди изплака. Баща му го понамести в ръцете си неспокойно. Явно се чувстваше много по-сигурен, когато боравеше с въже или със седло, отколкото с невръстния си син. Бъди чувстваше това много ясно. Плачът му прерастваше в пълногласно изявление на цялото му нещастие. Джим изглеждаше като поразен.

— Може ли? — помоли го Лайза с усмивка и протегна ръце.

Джим ѝ предаде бебето с вид на пълно облекчение.

— Толкова е малък, че винаги се страхувам, че ще го счупя или ще му сторя нещо лошо.

Смехът на Лайза прозвуча така нежно, както беше нежна и усмивката ѝ. Тя инстинктивно започна да люлее бавно Бъди в прегръдките си, като му говореше тихо и нежно. Очите му се бяха вторачили в яркия аметистов плат, увит около главата ѝ. Малките му ръчички се пресегнаха, вкопчиха се в плата и го задърпаха. Ленената материя се свлече и се събра като шал върху раменете ѝ. Вниманието

на бебето веднага беше привлечено от светлата корона от коса, в която блестяха абаносовите фуркети с инкрустиран седеф. То се пресегна с малките си ръчички към привлекателните украшения, но само за да открие, че не може да ги достигне. Личицето му се зачерви и помрачи от разочарование.

Но преди Бъди да се разплаче, Лайза измъкна и двата фуркета, защото знаеше, че ако остави само единия, тъкмо него ще поиска. Бебето изгука от удоволствие, посягайки към черните фуркети, но на секундата вниманието му беше привлечено от облака на разпуснатата коса на Лайза. Дългите кичури бавно се плъзгаха надолу, а след това по-бързо, докато се разпусна цялата ѝ коса и провисна като тежка копринена завеса чак до бедрата ѝ.

— О, госпожице Лайза, ето че той ти развали официалната прическа. Много съжалявам — заизвинява се Джим, а лицето му беше просто потресено.

— Няма нищо — отговори меко Лайза. — Бъди е като всички деца по света. Обича меките и бляскави неща.

Тя закачи фуркетите на плата над гърдите си, гребна с шепата от собствената си коса и започна да гали бузките на бебето с нея, докато то се заля от смях от удоволствие, като откриваше двете си новопоникнали зъбчета и зачервеното място, където се опитваше да пробие третото.

— Болят ли те венците, малко човече? — прошепна му тя.

Лайза нежно потърка болното място с върха на пръста си. Бъди сграбчи пръста ѝ и сериозно започна да го хапе и дъвче, като го олигави целия. На лицето му се беше изписало блажено изражение. Тя се смееше и нежно го люлееше, като в същото време затананика сложна африканска приспивна песен, забравила напълно за света около себе си, точно както и бебето.

Синди ги гледеше, завладяна от гледката на бебето, покрито с потрепващия воал на разпуснатата коса на Лайза. Бавните движения на тялото ѝ, докато люлееше бебето, караха всеки копринен кичур да потрепва на вълни. Колкото и необикновено красива да беше косата ѝ, тя не беше толкова завладяваща, колкото безмълвното първично общуване между двете същества.

Името ѝ е Жена с главна буква и живее там, където времето не съществува.

Синди не осъзна, че изрича мислите си на глас, докато не чу зад себе си студения глас на Рей.

— Да.

Лайза бавно повдигна глава. Рей я погледна в очите. Страхуваше се да не прочете в тях жаждата за пари, която очакваше — но там намери само сенките на виолетова загадъчност. Същността на Лайза му убягваше, изплъзваше се в призрачността на всичко, което не беше изказано.

— Къде избяга Малкия Еди? — прогърмя един мъжки глас от срещнатата страна на всекидневната.

— Той е с мен, татко — отговори Синди, като се обърна и погледна нататък през рамото си.

— Ами, докарай го тук! Бети Сю и Линет не са дошли чак от Флорида, за да си говорят с един старец.

Рей стисна зъби и се обърна към баща си с онзи мрачен поглед, който би разколебал намеренията на всеки друг. Но Големия Еди срещна погледа му с решителна усмивка. Той беше прегърнал и двете жени през ханша и ги примъкваше към сина си.

— Ето го, момичета, моето най-голямо дете и наследник, единственият човек на земята, който е по-упорит, отколкото всеотдаен. Първата жена, която ме дари с внук, ще притежава повече диаманти, отколкото може да събере в нежните си ръце.

Стаята се изпълни с взрив от смях.

— Молих го да не ги води — прошепна Синди.

Рей изръмжа.

— Запознай го с Лайза — каза бързо Синди. — Може би ще схване картинката.

— Единственият начин да го накарам да схване картинката е като му я набия с чук по носа. Знаеш ли, с нетърпение очаквам този момент.

— Райън, не можеш да направиш такова нещо!

— И още как, дявол да го вземе!

— Той ти е баща. И което е по-лошо, това няма да ти свърши никаква работа. Той така отчаяно иска да се появи Едуард Макол IV, че напоследък започна да търси разгонени кобили в моята къща.

— Значи затова си довякла онази, как се казваше...

— Ами, аз...

Рей просъска една невъздържана дума, когато ба ща му се приближи на две крачки от него, прегърнал двете добре оформени брюнетки.

Синди затвори очи и бързо започна да се моли наум.

— Здравей, татко. Бих искала да те запозная с едно много специално момиче. Казва се Лайза Йохансен и тя... тя... — Гласът на Синди секна, когато се обърна, за да придърпа Лайза.

Зад нея нямаше никой, освен Джим и бебето, което спеше спокойно в прегръдките му.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Макар че пълната луна светеше ярко, обляла земята в сребърни отблясъци, Рей не се осмеляваше да тръгне по късия път към ливадата, който на места прекъсваше и не беше така отъпкан. Затова тръгна по главния път, като следваше единствената диря от конски копита, които се бяха отпечатали по земята, все още влажна от внезапния следобеден дъжд. Той гледаше да не се откъсва от тези отпечатаци и остави целия свят около себе си да потъне в забрава. Не искаше да мисли за разправията с баща му, която избухна в обора, нито пък за сенките в очите на Лайза, или за гнева и смразяващия страх, които изпита, когато се обърна и откри, че си е отишла, сякаш никога не беше съществувала, без да му каже нито дума, без да го докосне, просто нищо.

Лятото не е свършило, мислеше си той напрегнато. Тя не може да си тръгне.

Леки прозрачни облаци, носени от вятъра, закриха луната, като за малко приглушиха ярката ѝ светли на, а след това се разпръснаха, за да останат само нощта и звездите. Вечнозелените клони въздишаха и стенеха, когато вятърът разресваше короните им с прозрачните си пръсти. Накъдето и да погледнеше, пред очите му се разкриваше една и съща гледка — храсти, трева, дървета и сребърни потоци. Сякаш нощта беше малко неспокойна, разкъсвана между горещината и студа. Ветровете се завъртаха и сменяха посоката си, пак се връщаха и оправяха, но не се спираха, сякаш търсеха отговор на някакви незададени въпроси в мрака, който се разстилаше под невидещото сребърно око на луната.

Но ливадата бе притихнала и неподвижна, с изключение на леките призрачни потръпвания на листата на трепетликите, които нежно си шепнеха за летните времена, които идваха и преминаваха. В нощта се разнесе тихо цвилене на кон. Девил отговори и се понесе побързо към мястото, където беше завързан Ноузи всред горичка от трепетлики.

Звукът на копитата накара Лайза да се надигне в усуканите чаршафи и одеяла. Не беше спала повече от няколко минути, откакто се бе върнала на ливадата. Надяваше се, че след танците Рей ще дойде при нея, но от друга страна се страхуваше, че няма да го направи. Дори и сега не вярваше на собствените си уши. Толкова много ѝ се искаше да чуе тропота на конски копита, приближаващи към ливадата, че започваше да си внушава, че ги чува всеки пък, когато се унасяше в сън, а след това се събуждаше с разтуптяно сърце, което биеше неистово като чук, като звукът от копитата отекваше само в нейното съзнание.

Но този път звукът беше истински.

Тя скочи бързо на крака и отвори вратата на хижата. Листата на трепетликите помръдваха бавно, като всеки техен шепот навяваше спомени за дългите часове, прекарани под щедрото лятно слънце. Скитникът вятър разроши косата ѝ, светеща като листата на трепетликите със сребърните отблясъци на изминалото лято.

— Лайза?

Тя се затича към него в лунната светлина, неспособна да скрие радостта си. Той я взе в прегръдките си, повдигна я високо и близо до себе си, а косата ѝ се разпиля около раменете ѝ в своето осветено от луната великолепие. Горещите сълзи по лицето ѝ го изненадаха.

— Страхувах се, че няма да дойдеш — повтаряше тя отново и отново, като между думите си се усмихваше, плачеше и го целуваше. — Толкова се страхувах!

— Защо си тръгна? — попита той настоятелно, но нейният единствен отговор бяха сълзите, целувките и жестоката сила, с която го прегръщаше през врата. — Скъпа — прошепна той, разтърсен от чувства, които не можеше да назове, а само усещаше как очите му парят също като нейните сълзи. — Скъпа, всичко е наред. Каквото и да е било, сега всичко е наред. Аз съм тук... Тук съм.

Той я отнесе в хижата и я положи на разбърканите одеяла, без да я пуска. Поради необходимостта да я утеши забрави собствения си гняв и незададените въпроси. След дълго време горещият дъжд от сълзи престана, както и хлипанията ѝ, които прерязваха като с остри ножове сърцето му.

— С-съжالياвам — каза Лайза най-накрая. — Аз исках да б-бъда като трепетликите. Те се усмихват толкова лъчезарно, и то винаги,

независимо какво става около тях, но изведнъж аз просто не м-можех и аз... съжалявам.

Рей я накара да притихне с нежни целувки, като леко докосваше устните ѝ и напоените ѝ със сълзи мигли, а след това я притисна още повече към себе си, като косата ѝ обви раменете му. Искаше нейното присъствие да го стопли така, както слънцето топлеше ливадата. Лайза бавно се отпусна и се опиваше от неговата близост, както той — от нейната. Тя от ново се оживи и възвърна грациозността на движенията си. Нейната мекота съвършено допълваше силата на мускулестото му тяло. Той затвори очи и я повдигна, като вдишваше аромата ѝ. Наслаждаваше се дълго на нежната ѝ тежест, докато дишането ѝ пак стана равно и дълбоко. Тя го целуваше леко по врата и се усмихваше, защото сякаш от сърцето ѝ беше паднало тежко бреме.

— Готова ли си да ми кажеш защо беше всичко това? — измърмори Рей, като триеше буза в хладната коприна на косата ѝ.

Тя поклати глава и го погледна през бляскавия воал на косата си. Очите ѝ блестяха и той не можеше да определи дали от желание, или защото напиреха сълзи.

— Сега всичко е наред — отговори му тя, като се гушеше в бузата му и вдишваше миризмата му. — Ти си тук.

— Но какво...?

Рей усети горещия език на Лайза да се плъзга по крайчеца на ухото му и забрави въпроса, който искаше да ѝ зададе. Ръцете му се движеха леко по гърба ѝ, като повече ѝ се радваше, отколкото я утешаваше. Беше възнаграден за тази промяна на чувствата си с горещ език, вмъкнал се в ухото му.

— Ако продължаваш така, ще влезеш в беля — предупреди я той нежно.

— По-скоро ще вляза в ризата ти — промърмори тя, като прокара деликатната си ръка по гърдите му, спирайки за малко внимание към едното от зърната му.

Дъхът му секна.

— Хайде да направим компромис. Може би в панталоните ми?

Тя се усмихна и ухапа ухото му с чувствено премерена сила. Когато се извъртя, за да намери устата му, той я чакаше с жажда. Тя го подразни така, както някога той я дразнеше, като леко целуваше устните му и прокарваше език по вътрешната им чувствителна страна,

докато той не можеше да издържи повече. Рей направи едно бързо движение, като се опитваше да завладее устните ѝ за дълга целувка, която желаше толкова силно, че изстена, когато тя му убягна.

— Ела тук — каза Рей с дрезгав от желание глас. Лайза му се подчини, като се разсмя. Той усети смеха срещу устните си като лек поток от въздух. Тя потърси топлината на неговата уста и потрепери силно, когато усети вкуса ѝ с езика си. Целувката им ставаше все по-дълбока и по-дълга, докато се превърна в бавно, чувствено съвкупление на устата им, на което се беше научила от него.

А това беше само едно от нещата, които ѝ беше показал.

Тръпка на очакване разтърси Лайза при мисълта за многото начини, по които Рей я дразнеше и разпалваше чувствеността ѝ. Искаше ѝ се да го възбуди и след това да го задоволи по същия начин, ако той ѝ позволи и ѝ отдаде тялото си. Ще има ли нещо против да го обича с ръцете си, с устата си? Дали ще усети от милувките ѝ всичко онова, което тя не можеше да му каже — как ливадата бавно се променя от сланата, как трепетликите се накичват с най-лъчезарните си усмивки точно когато със сигурност усещат, че лятото си отива.

— Рей?

— Целуни ме пак по същия начин — изрече той задъхано, като търсеше устата ѝ дори и докато говореше. — Така че да няма край, да няма начало, да няма нищо друго, освен ние двамата с теб.

Лайза поднесе устата си на Рей, като го търсеше така жадно, както и той нея, потъваше в него, докато времето застиваше между отиващия си сезон на огъня и идващия сезон на ледовете. Целувката им се променяше с всяко вдишване — отначало предизвикателна, после нежна, задълбочаваща се, докато и двамата не можеха повече да се сдържат. Но щом прекъснаха целувката, той отново привлече устата ѝ към своята с настойчивост, на която не можеше да се устои.

— Отново — прошепна Рей срещу устните ѝ. — Не спирай, скъпа. Твърде много се нуждаю от теб. Когато те търсех на ранчото, тебе те нямаше. Нямаше те.

Лайза чу всичко, което Рей не беше изрекъл с думи, как се е ядосал и разстроил, безмълвната му ярост, че всичко се е променило, преди да се е подготвил за това, а очите му са заслепени от сланата, която отнема светлината им и известява края на лятото.

— Нямам нищо общо с хората тук — прошепна Лайза, като го целуваше между думите си, обичаше го, искаше да го предпази от обяснения. — Аз съм на истинското си място на една лятна ливада заедно с един мъж на име Рей. Просто един мъж на име Рей...

Бавната, дълбока целувка, която Лайза му даде, го накара да стене от страст, която се увеличаваше с всяко нейно удовлетворяване. Под дрехите силното му тяло се разгорещи, напрегна се и се изпълни със същата жажда, с която устата му търсеше нейната, намираще я, задържаше я, пиеше от нея с безкрайна ненаситност. Под нейните търсеци пръсти копчетата на ризата му бяха разкопчани и тя се отвори и отдели от тялото му. Той изстена от сладостта на първото докосване на голите им кожи, без никакви дрехи по тях, нищо, освен топлите ѝ ръце, които го галеха и бяха последвани от зъбите и горещия връх на езика ѝ.

— Скъпа, ела още по-близо — прошепна Рей, като придърпа Лайза през тялото си, докато краката ѝ се разделиха и тя полуседеше, полулежеше върху него. — Нуждая се от устата ти. Имам нужда...

Лайза почувства тръпките, които го разтърсиха, когато тя се изплъзна от него и му избяга, като в същото време зъбите ѝ деликатно се затвориха върху малките му настръхнали зърна. Тя го дразнеше и го слушаше как стене, усещаше как кожата му все повече се разгорещява след всяка една от ласките ѝ и всичко това я възбуждаше извън границата на поносимото. Забрави всичко друго, освен мъжа, който се отдаваше на нейните чувствени проучвания и я гледаше с очи, греещи по-силно от лятното слънце.

Тя търкаше лицето си в мъжествените му гърди, а през това време го мачкаше от раменете надолу до кръста. Пръстите ѝ се промъкнаха под колана и сляпо търсеха, галеха, милваха, забиваха леко нокти в твърдите снопчета мускули, докато той не можеше повече да издържи на ограниченията на дрехата. Тя се пресегна към токата на колана му, а ръцете ѝ трепереха от желание.

В този момент Лайза осъзна какво всъщност прави. Тя вдигна очи към Рей и безмълвно го попита дали има нещо против. Святкащата страст в очите му възпламени треската в нея с такава сила, че стомахът ѝ се сви и разпрати горещи тръпки по цялото ѝ тяло.

— Какво искаш? — попита я той с дълбок и ласкав като целувка глас.

— Да те съблека.

— А после? — попита я той с усмивка.

— После... да ти дам наслада — прошепна тя, като несъзнателно прехапа долната си устна, а след това облиза оставените от зъбите ѝ вдлъбнатинки. — Ако нямаш нищо против.

Лайза почувства реакцията, която премина през Рей като светкавица и цялото му тяло се напрегна.

— Винаги съм се надявал, че някой ден ще умра от сладката ти жадна уста — пошепна той.

Тя изрече името му, ниско и гърлено, едновременно като обещание и като бездиханен вик на удоволствие. Той протегна ръка към нея, но тя отново се изплъзна измежду пръстите му, надолу по дължината на тялото му, като остави ръцете му леко оплете ни от копчинените краища на дългата ѝ коса. Ръцете ѝ се заключиха около единия от ботушите му, а после и върху другия, след това свалиха и чорапите, дока то ласкавите ѝ пръсти усетиха кожата му. Погали краката му под джинсите, тръгна нагоре до прасците му, които се отпуснаха под дланите ѝ. Мускулите му бяха твърди като абанос и погорещи от слънцето. Тяхната напрегната сила я изненадваше и възбуждаше.

Тя бавно се върна отново до глезените му, като леко задираше с нокти кожата му и се усмихваше на реакцията му. Погали го с длани догоре, до бедрата, като бавно се наслаждаваше на силата им, поколеба се, а след това бързо премина покрай явното доказателство на неговото желание, без да го докосва. Той заглуши един стон на негодувание, нужда и молба, защото искаше само онези погальвания, които тя му даваше, без да я принуждава, а тя бе толкова невинна, когато дойде за първи път на ливадата.

Сега Лайза без никакво колебание стигна до токата на колана му. Разкопча я и се пресегна към редицата метални копчета на панталона отпред, и там се поспря, като се опитваше да овладее треперенето на ръцете си.

— Не е необходимо — каза ѝ Рей меко. — Ти все още си невинна в много отношения. Аз те разбирам.

— Разбираш ли ме? — попита го Лайза, цялата разтреперана. — Желая те, Рей. Желая всичко твое. Желая те тази вечер. Искам те... сега.

Рей си пое дъх и изстена, когато пръстите ѝ се плъзнаха в отворите между топлите метални копчета. Той се изви бавно под нея и след това тежко се разтrese от първото докосване на върховете на пръстите ѝ до твърдата му гола плът. Когато тя си даде сметка колко силно удоволствие му доставя с погалванията си, нейното собствено тяло затрепери, обхванато от същата треска, която го разгорещяваше при нейните докосвания. Последните следи от колебание се стопи ха, когато я обзе избухналата в нея горещина, която я преобрази. Тя разкопча металните копчета едно по едно със засилващо се нетърпение и очакване, като го освобождаваше за нежните си ръце и придружаваше откритието си с още по-нежни викове на изненада.

— Караш ме да се чувствам като подарък в коледно утро — каза Рей с нисък глас. Испитваше желание едновременно да се смее и да стене от удоволствие.

— Ти наистина си подарък — промърмори Лайза, като го галеше по дължина с върховете на пръстите си. — Ти си чудесен... но все още си твърде много опакован — добави тя с усмивка, като дърпаше джинсите му.

— Ами разопаковай ме — предложи Рей. Гласът му просто секна от смях и от огромното желание, което го разкъсваше.

Лайза този път не испитваше никакво колебание по събличането на Рей, но нямаше желание да остави това, което вече беше разопаковала, пък макар и за няколко секунди. А и Рей също испитваше неохота да се лиши от възбудителната топлина на пръстите ѝ. Бавно, с много разгорещени отклонения най-после останалата част от опаковката се плъзна на долу по краката му. Без да се отделя от него, тя захвърли дрехите му някъде в тъмнината, която цареше отвъд ивицата лунна светлина, процеждаща се през отворената врата на хижата.

Товага Лайза се изправи в мрака и изчезна. Малко по-късно се появи отново, обляна в лунна светлина, гола като Рей. Когато погледна втвърдените връхчета на гърдите ѝ и бледия триъгълник в горната част на бедрата ѝ, започна да вдишва и издишва остро и дрезгаво като в треска. Тези звуци ѝ приличаха на лизане от котешки език — едновременно горещи и грапави.

— Докъде бяхме стигнали? — подразни го Лайза, но погледът ѝ вече се беше насочил надолу по дължината на стройното силно тяло на

Рей, протегнато върху одеялата.

— Да, сега си спомням — каза тя с трогателен глас. Коленичи, а косата ѝ се спусна върху голото му тяло като ласкав воал. — Беше лято и ливадата беше като ясно златно звънче, което трептеше, когато се любехме и звънеше заедно с нашите викове. Нямаше вчера, нямаше утре, нямаше ме мен, нямаше те теб, оставаше само слънцето... и нашата любов. — Тя на пълни шепата си с косата си и се наведе над него, като започна да докосва горещата му плът с хладни те копринени кичури, а след това следваше всяка бавна милувка, още по-нежно, с езика си. — Помниш ли?

Рей понечи да отговори, но не можа. Прониза го спазъм от невероятна наслада, която изпепели всичко от съзнанието му и му остави само една нужда, толкова жестоко силна, че дъхът му се накъса и се превърна в стенание. Всеки издаден от него звук пращаше поредната светкавица от огън през Лайза, която я разтърсваше. Пръстите ѝ се плъзнаха по ябълките му и тя галеше бедрата му, отдавайки дължимото възхищение на силата на напрегнатите му мускули, на огнената горещина на кожата му, развълнувана от изключителната интимност, на сексуалното си любопитство, от реакциите му, които чуваше, чувстваше, вкусваше.

— Скъпа — каза той с плътен глас, — не знам колко ще мога да издържа, преди да...

Последната му дума се превърна в гърлен стон на наслада. Сухата, хладна ласка на косата на Лайза по слабините му в ярък контраст бе последвана от влажната горещина на устата ѝ, която му се наслаждаваше. Той пак се опита да заговори, но гласът му не му се подчиняваше, не му идваха думи, нищо вече не съществуваше, освен екстазът, до който тя го докарваше. Той се остави на горещата ѝ, щедра любов докато дойде моментът, в който той осъзна, че или трябва да се окаже вътре в нея, или да умре. Протегна се към нея, разтърсен от див спазъм на удоволствие, когато погледна надолу и видя светлата ѝ коса, покрила тялото му и в същото време чувстваше горещината на интимната ѝ ласка.

— Ела тук — прошепна Рей. — Ела, скъпа. Позволи ми да те любя.

Лайза чу думите му и чувстваше неговата жажда във всяка фибра на тялото му. С неохота, която почти изпепели и последното му късче

самообладание, тя го освободи от чувствения затвор на устата си. Когато ръцете му обхванаха зърната ѝ, тя нежно изстена. До този момент не бе осъзнала колко се нуждае от неговата милувка.

— Още по-близо — примамаваше я Рей, като галеше гърдите ѝ и я подтикваше да се плъзне по тялото му. — Да, точно така, по-близо. Ела при мен. По-близо. По-близо, скъпа. Желая те — говореше той, като бавно захапваше вътрешната част на бедрото ѝ и целуваше оставената следа от зъбите му, наслаждавайки се на жестокия чувствен спазъм, който премина през нея, когато погали нежната ѝ, невероятно чувствителна плът. — Да, точно това искам — каза той с плътен глас. — Обичам топлината ти... кадифената треска... По-близо, скъпа. По-близо, ела по-насам... да.

Лайза се залюля и прехапа устни поради силата на усещанията, които разкъсваха тялото ѝ. От нея се отдели гърлен стон, но тя дори не го осъзна. Беше потънала дълбоко в екстаз, който я поглъщаше така сладко, така жестоко, че тя не можеше да разбере кога е започнал, нито дали някога ще свърши. Заключена в горещия триъгълник на ръцете му и устата му, тя плачеше и изговаряше името му, докато той връщаше дълга си към нейната чувствена щедрост многократно, отново и отново, като споделяше насладата ѝ, както и тя споделяше неговата наслада, докато не можеше да издържа повече и се молеше пак да го усети вътре в себе си.

Бавно, с предусещане на чувствения екстаз, което караше очите му да искрят, Рей повдигна Лайза и я отпусна върху тялото си, докато тя усети цялата дължина на неговата възбудена мъжественост, устремила се към нея. При първото му докосване, което разтвори нежната ѝ плът, треската я прониза до стомаха ѝ и я изпълни с ритмични импулси, които изпращаха по цялото ѝ тяло горещи сладки спазми. Когато той се плъзна в нея, тя издаде прегракнал звук и придвижи върху него бедрата си много бавно, като изцяло му се отдаде, на него и на екстаза, който я помиташе. Той се опита да се въздържи, но усещането на нейните сатенено нежни конвулсии бе твърде възбудително. Ръцете му я обхванаха здраво около талията и той се зарови в нея докрай, като дълбоко потъваше в кадифената ѝ треска, отдавайки ѝ се отново и отново, докато накрая го обхвана последният бавен импулс на екстаз, който го зашемети. Но дори и в този момент той не се отдели от нея, остана дълбоко вътре, като се

опиваше от всяка тръпка на скритата топлина на тялото ѝ, прилепено към гърдите му.

След дълго време Лайза надигна главата си. Той издаде някакъв неразчленим звук на протест и се притисна още по-плътено в нея. Тя го целуна по издутината на бицепса, а след това бавно и внимателно облиза потната влага от кожата му. Когато обърна главата си и се сгуши в косматите му гърди и плоските му зърна, тя усети как той се възбужда отново, така както е вътре в нея. Това усещане беше невероятно, сякаш по цялата мрежа от нерви из тялото ѝ премина електричество.

Рей се усмихна, когато усети издайническото отпускане на тялото ѝ, сякаш и тя се опитваше да потъне толкова дълбоко в него, колкото той в нея.

— Погледни ме, скъпа.

Лайза вдигна поглед. Това движение напрегна тялото ѝ, като че ли Рей знаеше, че ще стане точно така. Той се усмихна и когато почувства собственото си тяло да се напъва в очакване. Целуна устните ѝ и усети лудото биене на сърцето ѝ срещу своите гърди и видя как очите ѝ изведнъж потъмняха под тежките клепачи, когато тя усети растящата напрегнатост на неговото тяло.

— Този път няма да бързаме — каза Рей, а гласът му беше прегракнал от възобновения прилив на кръвта му, — толкова бавно ще го правим, че ще си помислиш, че умираш.

Тя понечи да отговори нещо, но той се движеше в нея и нищо друго не съществуваше вече. Притисна се към него и започна да го следва, като задържаше края на лятото с всяко докосване, с всеки свой нежен вик, с всеки зашеметяващ импулс на екстаз. Двете им тела се движеха едно срещу друго, всяка отдаде на ласка се връщаше с удвоена щедрост, всяко усещане се споделяше с върховна радост, всеки от тях беше като блестящ лист на трепетлика, тръпнец на фона на есенното небе. Лунната светлина и среднощният мрак се смесваха, докато настана безвремие — всяко начало и всеки завършек потънаха в забрава. Оставаха само преплетените един в друг мъж и жена, като никой от тях не знаеше, пък и не искаше да знае от къде до къде е единият и от къде до къде е другият.

Лайза се събуди от първите отблясъци на зората зад високите върхове. Тя попи с очи мирния израз на лицето на Рей, преди да се

измъкне от бъркотията от одеяла и се облече, като внимаваше да не го събуди.

Сложи всички останали дрехи в раницата си, нахлу я на раменете си и бавно излезе навън в белотата на зората. Навсякъде беше паднала слана и блясъкът ѝ се удвояваше от нейните сълзи. В душата ѝ се беше настанил такъв студ, че дори обедното слънце нямаше да може да отложи смяната на годишните времена. Отпечатъците от краката ѝ оставаха като тъмни сенки в белотата на сланата. Тя оседла търпеливия кон и го подкара. От високата ливада се озова в света извън нея.

Рей се събуди от дрезгавия писък на сойка. Със затворени очи се пресегна към Лайза, но намери само одеяла. Бързо отиде до вратата, отвори я и погледна към огнището. Целият свят беше все още покрит с бяло, сланата проблясваше при всеки полъх на вятъра. Нямаше и следа от Лайза. От огнището не се виеше дим, нямаше ги невидимите езици на огъня, който стопляше студения въздух. Той се огледа още веднъж с чувството, че нещо се е променило безвъзвратно. Най-последно реши, че вижда всичко в различна светлина поради бялата покривка от слана.

— Лайза?

Никой не му отговори, не чуваше напевния ѝ глас в притихналата ливада.

— Лайза!

Чу ехото на вика си и после пак настана тишина, нарушавана само от звука от крилата на сойката, която прелиташе над покритата с кристалчета лед ливада.

— Лайза!

В него започна да прониква студът от ливадата и го накара да осъзнае, че е съвсем гол и трепери. Върна се в стаята и нахлу дрехите си така бързо, както бяха свалени през нощта, като си казваше през цялото време, че нищо лошо не се е случило. Лайза просто беше отишла на ливадата, за да провери растенията, и не го чуваше, това бе всичко.

— По дяволите — измърмори той, като нахлузваше ботушите си. — Наистина ми омръзна да откривам, че си е отишла, когато се обърна. Щом я хвана още веднъж, ще я завържа с каишка, и то твърде

къса. Ливадата не се нуждае от нейното внимание дори и на половината на това, от което аз се нуждая.

Споменът за изминалата нощ се върна към Рей така жив, че го прониза с огън, от който просто му станаха тесни джинсите. Той изруга собственото си неподдаващо се на овладяване тяло, когато си спомни за ласкавата топлина на устата на Лайза. Никога не бе познавал жена толкова сладка и в същото време толкова безкористна, която искаше само него, не вземаше нищо от него и за нищо не го молеше.

А той самият ѝ бе дал абсолютно същото. Нищо всъщност. И въпреки това тя го посрещна, полетяла към него в мрака, полетяла от желание. Желаше само него. Един мъж на име Рей.

Рей застина в момента, когато вземаше от пода якето си. Безпокойството, което го беше обзело, от както се събуди без Лайза и на което се опитваше да не обръща внимание, изведнъж го прониза и на свой ред пред него застанаха въпроси, отговорите на които не можеше да избягва повече.

Тя искаше просто един мъж на име Рей. Но аз не съм само Рей. Аз съм и шефът Мак, и Едуард Райън Макол III.

Питаеше се дали тази беше причината, поради която Лайза плака снощи — беше ли очаквала нещо от него? Но тя не го беше молила за нищо. Нито веднъж дори. А когато сълзите ѝ пресъхнаха, тя го бе любила така, сякаш беше излял в ръцете ѝ реки от диаманти.

Рей неспокойно отиде до вратата на хижата и огледа обширната побеляла ливада, като търсеше някакъв знак от Лайза. Само трепетликите бяха като живи. Жълтите им листа изглеждаха полъчезарни от хиляди усмивки. Спомените го измъчваха, нещо, което Лайза беше казала снощи, нещо, което не беше разбрал тогава и не можеше да си спомни сега, нещо за трепетлики и усмивки. Той претърси още веднъж с поглед ливадата, а след това се върна в хижата, като се опитваше да преодолее мрачното си предчувствие, което му действаше като студа навън.

— А може би прави кафе — измърмори той сам на себе си. — Каквото и да прави, няма да се забави. Навън е студено, а тя няма дори прилично яке. По дяволите, трябваше да прояви малко здрав разум и да вземе моето.

Още докато си казваше това, Рей знаеше със сигурност, че Лайза никога не би взела якето му и дори нямаше да ѝ мине през ум мисълта

да го направи. Твърде много беше свикнала да се справя без всички онези неща, които повечето хора смятаха за естествени. Изведнъж идеята да ѝ даде меко, топло яке го накара да спре да крачи насамнатам и да се усмихне. Този подарък щеше да бъде неочакван и затова оценен повече. Ще ѝ купи яке, чийто цвят да отива на очите ѝ и ще се смее заедно с нея, когато тя го облече и затвори ципа му. Ще ѝ бъде по мярка, то ще я стопли и ще я пази от най-големите студове през зимата.

Все още усмихнат, Рей отиде до огнището. Насред пътя се спря, защото чувстваше как безпокойството го обзема и изпълва с ледени като слана кристалчета кръвта му.

Под сланата не се виждаха очертанията на огнище то, нямаше я решетката, нито черните от сажди тенджери, никакви домакински прибори нямаше наоколо. Изведнъж го обзе чувството, че Лайза никога не беше стъквала огън там, никога не бе топлила ръцете си на него, никога не бе хранила прегладнелите мъже с прясно направен хляб и силно кафе.

Рей се обърна и огледа ливадата, като твърде късно си даде сметка какво го притесняваше. По девствената слана не се виждаха никакви следи, никакви признаци, че Лайза бе излязла, без да го събужда, и се беше промъкнала през оградата, за да провери растенията. Той отвори уста, като се опитваше да извика името ѝ, но не можа да издаде никакъв звук — само въздъхна от загубената си надежда и от разочарование.

Тя си беше отишла.

Рей се върна тичешком в хижата, като си казваше, че греши, че не е възможно да си е тръгнала. Отвори бързо вратата на гардероба — и не видя нито една от нейните дрехи, нищо не беше останало от Лайза. Нямаше я и раницата ѝ. Нямаше никакви пакетчета със семена. Нищо, освен измачкания кафяв книжен плик, който беше сложен в най-отдалечения край на най-високия рафт и беше забравен там.

Той дълго гледа плика, като си спомни кога го беше видял за последен път. Спомни си огорчението в очите на Лайза, когато откри кой е той всъщност, и тогава си взе плика от ръцете му, като му каза, че е бил предназначен за един мъж на име Рей, а не за шефа Мак, който няма нужда от нейния подарък.

Рей бавно извади от гардероба изоставения подарък. Отвори стария книжен плик и оттам се показа толкова фин плат, че Рей първо

го помисли за коприна. Извади цялото съдържание на плика.

Блестящият сив плат обгърна кожата му с хладна милувка. Когато движеше пръстите си, по плата се преливаха леки нюанси на синьо и бледозелено. Той бавно се насочи към слънчевата светлина, която струеше от отворената врата на хижата, и разтръска плата. Оказа се мъжка риза, която трептеше като жива в ръцете му, сивият ѝ цвят съдържаше нюанси на всички цветове, на всички багри, всички настроения. Самият плат беше така фино изтъкан, че почти не можеше да разбере какъв е на пипане — в ръцете си държеше лен от невероятно високо качество.

Той много леко погали плата, сякаш беше направен от дим, който можеше да изчезне от най-малкия повей. Под пръстите му се показва едно копче. Седефената му повърхност задържа вниманието му, както и неуловимите шарки на копчето. Той постепенно осъзна, че е или от слонова кост, или от еленови рога, изрязани много внимателно, така че да се използват само частите с кремав цвят. Със същата очевидна грижовност беше направена и яката, която беше безупречно опъната по краищата, а шевовете бяха толкова ситни, че почти не се виждаха.

— Откъде ли е намерила да купи тази риза? — прошепна той. — И как е могла да си я позволи?

Рей погледна от вътрешната страна на яката, където имаше етикет на повечето ризи. Но нямаше, макар че изработката превъзхождаше всичко, което някога беше виждал. Отвори ризата и потърси някакъв знак от вътрешната страна по шевовете, където най-скъпите дизайнери често поставяха етикетите си. Но и там не се виждаше нищо друго, освен невероятната грижовност, с която беше ушита ризата. Всеки шев беше така завършен, че не се виждаха никакви орязвания на плата. Шевовете бяха гладки, безупречни и гарантираха, че финият плат ще пада много добре.

Не можеше да повярва на очите си. Прегледа отново всички шевове, прокара пръсти по безчетните бодове, като си казваше, че това не може да е истина, тя не би могла да му ушие такова безупречно нещо без никакви инструменти, освен онези, които носеше в раницата си. Не може да е направила копчетата от еленови рога и да ги е изгладила със собствените си ръце до такава степен, че всяко копче да стане гладко като сатен под пръстите му. Не може да е прекарала безброй много часове, седнала с подвити крака върху пода на хижата,

за да шие ситните бодове, да приглажда плата, да продължава да шие и още, и още — докато светлината избледнее и я принуди да прибере ризата до изгрева на слънцето на другия ден. Тя просто не е могла да... Но все пак я е ушила. А след това е разбрала кой е той всъщност и е избягала, без дори да спомене за подаръка, който е изработила с такава грижовност.

Какво има в този плик?

Не е нещо, от което имаш нужда.

Рей за миг затвори очи. Не беше способен да издържи на болката за истината, която държеше в ръцете си. Отговорено му бе на всички въпроси, с изключение на един, но той го разкъсваше.

Аз възнамерявах да бъда като трепетликите. Те се усмихват така лъчезарно, без да има значение какво се е случило.

Но тя беше плакала... а след това бе последвала лятото и го беше оставила сам.

Защо си тръгна?

Нямам нищо общо с хората тук. Аз принадлежа на лятната ливада и на един мъж на име Рей.

Снощи той не я попита какво означават думите й. Но тази сутрин изведнъж ги разбра, за съжаление. Лятото беше свършило, а тя е трябвало да открие, че мъжът на име Рей никога не е съществувал извън безвремието на ливадата.

Ризата гальовно се плъзна по ръцете му, осезаемо доказателство, че е бил твърде сляп, за да разбере това. Предпазваше се така безогледно, че я бе наранил непоносимо, а той дори не беше го разбрал. До този момент.

Какво има в този плик?

Не е нещо, от което се нуждаеш.

Рей гледаше ризата, докато погледът му се замъгли от влага. Сълзите потекоха по бузите му на парещи сребърни струйки. Бавно съблече якето си и избелялата си работна риза. Тогава облече подаръка, който Лайза беше изработила за един беден каубой на име Рей.

Прилягаше му така, както и самата тя. Идеално.

Лайза насочи коня по пътеката, която се отдели от главния път. Той водеше през планината към ранчото на Лайтън. Ноузи веднага

забави ход и продължи да върви неохотно. Лайза му подвикваше и накрая започна да го смущава с пети. Конят позабърза, но без желание. В момента, в който преставаше да го прищпорва, краката на Ноузи пак залепваха за земята. Явно искаше да се върне в обора на Рокинг М и не беше готов да проявява щедрост към ездачката си и да отиде другаде. Плашеше се от всяка сянка, започваше да тъпче на място на всеки завой на виещата се пътека и свиваше ушите си назад по начин, показващ на всеки, който имаше очи да види, че е в лошо настроение.

— Виж какво — говореше му Лайза, като гледаше присвитите уши на упоритото животно, което пак се опитваше да се наложи. — Зная, че този път не води обратно към ранчото, но това е пътят, по който аз искам да вървим.

— Съвсем ли си сигурна?

Лайза трепна. Тя гледаше с невярващи очи пътя пред себе си. Рей, възседнал Девил, я гледаше. Гърбът на коня блестеше от пот, а ноздрите му бяха широко отворени и вдишваха въздух на големи глътки. Малки листа от различни дървета се бяха залепили по най-невероятни места на оглавника и седлото.

— Как успя да... — Гласът на Лайза пресекна.

— Минах направо — отговори ѝ кратко Рей.

— Не трябваше да идваш — упрекна го тя, като се опитваше да се пребори с напирещите сълзи. — Искан да ме запомниш усмихната...

— Трябваше да дойда. Забравила си нещо много важно.

Тя го гледаше безпомощно, докато той разкопча ваше якето си. Когато видя шанжанената риза, лицето ѝ пребледня.

— Ти н-не разбираш — каза тя с болка, като се остави сълзите да я победят. — Аз я у-уших за един каубой на име Рей. О-обаче той не съществува извън лятната ливада. А и аз също.

— Грещиш. Аз съм съвсем, съвсем истински, а също и ти. Ела тук, малка моя, любов моя.

Нежната му настойчивост накара Лайза да затрепери.

— Не мисля, че...

— Остави ме сега аз да мисля вместо теб — каза Рей. Гласът му беше прегракнал, примамващ. — Ела по-близо, скъпа. По-близо.

Тя издаде стон на изтерзаност и затвори очи, защото не можеше да го гледа, без да го докосне. Той беше толкова близо, но винаги

далеч от нея.

Без никакво предупреждение той сръчка Девил да направи няколко крачки напред, наведе се и повдигна Лайза от седлото. Взе я в прегръдките си и зарови лице в косата ѝ, като дори не се опитваше да скрие силните тръпки от чувства, които разтърсваха тялото му, когато ръцете ѝ бавно се ключиха около врата му и тя го притисна така силно, както и той я притискаше.

— На ливада или в къщата на ранчото, през лятото или пък през зимата — заговори той, — дали съм Рей или шефът Мак или Едуард Райън Макол III, няма никакво значение. Те всички те обичат. Аз те обичам. Обичам те толкова много, че дори не знам как да започна да ти го казвам.

Рей целуна дълго Лайза, като искаше да ѝ каже колко много я обича, има нужда от нея, цени я, но не му идваха думи, а го изразяваше само с топлината на тялото си и нежността на целувките си. Почувства внезапно рукналите ѝ горещи сълзи по устните си и чу през хлипация ѝ шепот колко тя го обича. Той я притисна към себе си, като знаеше, че никога повече нямаше да му се случи да се събуди сам на ливадата.

Ожениха се на ливадата, заобиколени от лъчезарните усмивки на трепетликите. На този ден той беше се облякъл с подаръка на нейната любов и оттогава го обличаше всяка година на същия ден. На ливадата сезоните идваха и си отиваха, като се редуваха циклите на обновление и промяна, на растеж и събиране на реколтата, в първичния ритъм на първобитните племена. Златното звънче на ливадата звънеше със смеха на техните деца и на децата на техните деца и всяко едно от тях откриваше в зрелостта на живота си това, което трепетликите винаги са знаели.

Каdifената треска, известна като любов, не може да бъде спряна нито от годишните времена, нито от пространството или от времето.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.